

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

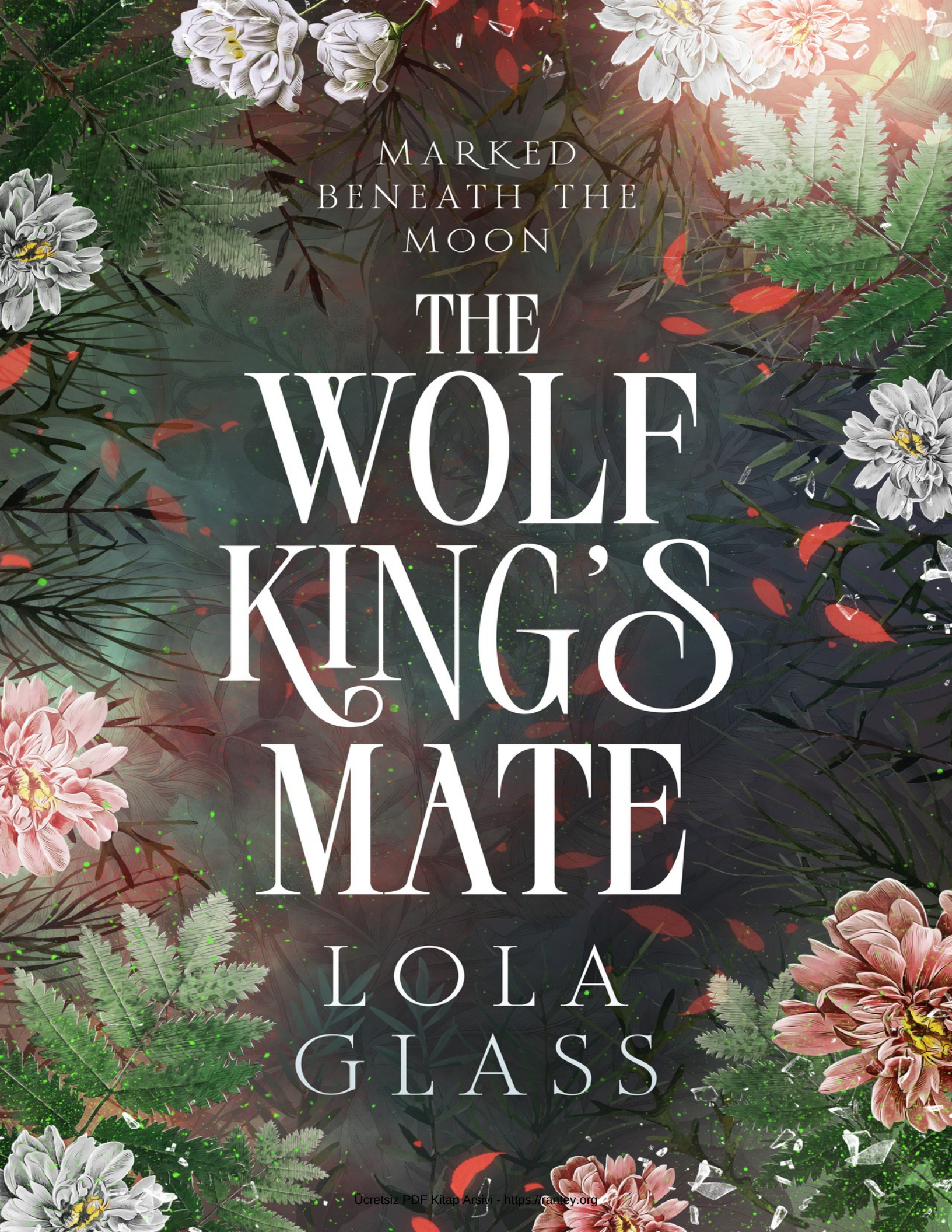
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARKED
BENEATH THE
MOON

THE
WOLF
KING'S
MATE

LOLA
GLASS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

3Ge soSç §iQJ'r 9a3e
AYIN ALTINDA İŞARETLENMİŞ

LOLA GLASS

contents

[Yazarın Notu/Uyarı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Sonsöz](#)

[Sonradan](#)

[Düşünülenler](#)

[İletişimde](#)

[Kalın](#)

[Lola Glass'ın Tüm Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif Hakkı © 2025 Lola Glass

authorlolaglass.com

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kapak Francesca Michelin

<https://www.merrybookround.com/>

*En büyük hayranım Britney'e ve harika şakalar yapan kız kardeşine ;P
gerçekten günümü güzelleştirdiniz!*

*Ve bitmek tükenmek bilmeyen kurt adam takıntıma, çünkü bu noktada o
olmadan kim bilir nerede*

author's note/warning

Bu kitap aşırı sahiplenici bir alfa erkeği ve zor bir geçmişi olan bir kadına odaklanıyor. Geçmişteki travmaların hiçbirisi çok ayrıntılı değil, ancak açıklanan travma var ve esas adamımız kesinlikle şiddetli bir pislik.

Yani, riski size ait olmak üzere okuyun <3

one

ASN

Kendime gereğinden fazla parfüm sıkarken nefesimi **tuttum**. Kardeşim Fletcher kapı aralığından beni izliyordu. Kollarını kavuşturmuştu ve gözlerinin arasındaki endişeli kırılganlık her zamankinden daha derin görünüyordu.

Tanıdığım en büyük kurt adamdı ve hiçbirimizin boyu küçük değildi. Ben de dahil.

Fletcher ve ben aynı açık ten ve kahverengi saçlara sahiptik, ancak onunki kısa kesilmişti ve benimkini sürüde yaşayan insan kadınların çoğuna uyacak şekilde vurgulamıştım.

Çamaşır suyu o kadar kötü kokuyordu ki, sonrasında günlerce gözlerimi yakmış olsa da, uyum sağlamam gerekiyordu.

"Aklından ne söyle, Fletch," dedim. Bir an sessiz kaldı.

Bekledim.

Sonunda konuştu. "Koşmanın riskli olduğunu biliyorsun. Terlediğinde kokun daha da güçlenir."

"Her şey bir risktir."

Fletcher onaylarcasına homurdandı. "Belki de bunu almayı bir kez daha düşünmelisin."

"Eğer koşmayı bırakırsam, kurdum derimi parçalayacak ve kendini dünyaya gösterecek. Koşmak onu sessiz kalmaya yetecek kadar tatmin ediyor. Durmak bir seçenek değil."

"Seninle gelmeye başlayacağım."

"Sürün zaten tuhaf bir şekilde birbirimize bağımlı olduğumuzu düşünüyor." Fletcher, Crimson River'daki en büyük ikinci sürünün Alfa'sıydı ve bu da beni güvende tutuyordu. Şehrimiz, genellikle sadece erkek olan kurtadamlarla doluydu. Bu yüzden tehlikedeydim.

Dişi bir kurtadam olmak beni tesadüfi yapıyordu. Ve kurtlarla dolu bir şehirde, bu ideal olmaktan çok uzaktı.

"Garip bir şekilde birbirimize bağlıyız," diye homurdandı. "Ve senin hâlâ hayatta ve özgür olmanın tek nedeni de bu."

Özgürlük hayatımın gevşek bir tanımıydı, ama teknik olarak doğru değildi.

Parfümümü yere bıraktım ve saçlarımı örmeye başladım. "Öyle olmadığını hiç söylemedim. Ama benimle koşmaya başlarsan insanların soru sormasına neden olacağını biliyorsun."

Bir elini saçlarında gezdirdi ve bu sırada kısa saç tellerini yukarı kaldırdı. "Eğer kral kokunuzu alırsa..."

"Ormanın bizim bölümünden geçmiyor," dedim kararlı bir

şekilde. Bu konuda konuşmamıza gerek yoktu.

Eğer kurtadam kral parfümün altından kokumu alırsa, ne olduğumu anlayacak ve iki şeyden birini yapacaktı.

Ya beni sürüsüne katılmaya zorlayacaktı - güçlü kurtadamları ödül gibi toplardı - ya da beni kilitleyip bilim adamlarının üzerimde deney yapmasına izin verecekti.

Muhtemelen ikincisi.

"Anlamıyorsun," diye hırladı Fletcher. "Onunla tanışmadın. Akli dengesi yerinde değil."

Gençliğimizden beri Fletcher'ı sürüsüne katmaya çalışıyordu. Fletch, şehirde kralın sürüsü dışında kalan en güçlü kurttu. Vahşi Sürü olarak bilinirlerdi ve önce öldürür, sonra soru sorarlardı. Ayrıca kim bilir başka nelerle birlikte şehrin kolluk kuvvetlerini de yönetiyorlardı.

"Sana inanıyorum ama o bizim ormanımızda koşmaz. Kokusunu alırız." Örgümün ucunu bağladım ve ayağa kalktım.

Gerçekten güvende olmamın tek yolu Crimson River'dan ayrılmamdı. Ama insanlarla birlikte yaşamak kurdumu tam anlamıyla delirtecekti, bu yüzden kendimi krala teslim etmekten daha iyi bir seçenek olamazdı.

Birisi Fletcher ve benim paylaştığımız kulübenin kapısını çaldı.

"Fletch?" Bir kadın sesi seslendi.

Yüzümü buruşturdum.

Fiona'ydı, sürünün hayranlarından biri. Kurtadamlar her zaman erkek olarak doğdukları ve insan erkeklerinden hem daha iri hem de daha çekici olma eğiliminde oldukları için, bazı insan kadınlar şehrimize gelir ve erkeklerimize yapışırdı.

Benim gibi kurtların arasında doğan kadınlar toplumumuzun eşit üyeleri. Onlara sadece sürü kadınları ya da sürü dişileri denirdi.

Hayranlar genellikle bir sürüye yapışan ve ne kadar drama neden olduklarını umursamadan kurttan kurda giden kadınlardı. Ve *her zaman* drama neden olurlardı.

Fiona dikkatini Fletcher'a vermeden önce sürüdeki yedi erkekle daha farklı sürelerde birlikte olmuştu. Henüz onu kendisiyle yatmaya ikna edememişti ama kararlıydı. Eğer Fletch tamamen beni güvende tutmaya odaklanmasaydı, eminim çoktan onun tekliflerine boyun eğmiş olurdu. Güzeldi ve olay çıkarmasına rağmen genelde iyi biriydi.

Ona baktığımda dişlerini sıkıldığını gördüm.

Onu her zaman . Alfalar genellikle drama neden olan her şeye karşıydılar - aktif olarak batırmadıkları sürece.

"Öğle yemeğine başlıyoruz!" Fiona

seslendi. Fletcher hayal kırıklığına uğramış

gibi bir ses çıkardı.

Sürüyü itiraf etmek istediğinden daha çok sevdiğini bilsem de Alfa olmaktan pek hoşlanmıyordu. Sürü onun sürüsüydü ve böyle olması için çok çalışmıştı.

"Git. Dikkatli olacağım ve fazladan parfüm getireceğim. Her zamanki gibi," dedim. "Gün ortasındayız, bana bir şey olmaz. Her zaman olduğum gibi."

Sonunda kabul etmeden önce bir elini saçlarında gezdirdi.

"Dışarıda fazla kalma," diye hırladı koridorda ilerlerken. Kelimelerin ardında bir alfa kurdun gücü olan baskınlık vardı. Biraz elektrik gibi hissettiriyordu. Bu komut çoğu insanda işe yarardı çünkü o delicesine güçlüydü. Ama benim kurdum kimseye hesap vermezdi.

Çoğu zaman ben bile.

Büyüsünün etkisi üzerimden hemen geçti.

Spor sütyenimin üzerine ince bir ceket geçirdim. Eylül başıydı, bu da dağlarda havanın insanlar için soğumaya başladığı anlamına geliyordu. Ve benim de insan olmam gerekiyordu.

Patıkaya çıkar çıkmaz kumaşı belime bağlardım ama sürüdeki hiç kimse bunu bilmezdi.

Sonunda gitmeye hazırdım, cebime küçük bir parfüm şişesi daha koydum ve yatak odamın kapısını arkamdan kapattım. Fletcher'ınki koridorun karşısındaydı ve çoktan kapanmıştı.

Alfa genellikle sürüsünün büyük bir kısmıyla birlikte sürü evinde yaşardı ama Fletcher beni yalnız bırakmaya ya da diğerleriyle birlikte kalmamı riske atmaya niyetli değildi.

Arka kapıdan çıktım ve hemen dışarıdaki patikadan aşağı indim. Dere Sürüsü'nde geçirdiğim beş yıl boyunca her gün bu patikadan aşağı .

Bazen günde iki, üç ya da dört kez. Diğer patikalardan oluşan bir ağa bağlanıyordu ve kapımızın önünden kolay erişim, Fletch ve benim o kulübeyi seçmemizin nedenlerinden biriydi.

"Aspen!" Lucas arkamdan seslendi.

Hırlayan kurdumla boğuştum, dişlerimi kırma dürtüsüyle kendim savaştım.

İkimiz de o piçi sevmiyorduk. Korkunç biri değildi - Fletcher'ın sahip olduğu en yakın arkadaşı, bu yüzden kendimi onu sevmeye zorladım. Aynı zamanda Fletcher'ın Beta'sıydı, bu da kardeşimin sürüyü yönetmesine yardım eden iki kişiden biri olduğu anlamına geliyordu.

Ama benimle ilgileniyordu. Romantik

olarak. Bu açıkça bir problemdi.

"Selam." Lucas koşarak yanıma geldi ve görmezden geldiğim cilveli bir sırıtışla bana baktı. Eğer çok arkadaşça davranırsam, bunu onu da istediğime dair bir işaret olarak algıladı. "Koşarken sana eşlik etmemi ister misin?"

"Yalnız koşmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Bir gün fikrini değiştireceksin," dedi bana ayak uydurarak.

"Güle güle,

Lucas." "Bye,

Gorgeous."

Kurdumun öfkesini yatıştıracaklarını umarak göğsümü

ovuşturdum. Ama yatıştırmadı.

Ben hızımı artırırken o da sonunda gitti.

Koşmaya başladığımda kurdum bana hırladı. Gökyüzü karanlıktı, yani muhtemelen yakında yağmur yağmaya başlayacaktı. Fırtına mevsimindeydik, bu kaçınılmazdı.

Elbette iyi olurdum. Bir kurt adamın büyüğü çoğu hastalığı önler ve çoğu insandan daha sıcak çalışmamızı sağlar, bu yüzden nadiren üşürüz.

"Biliyorum. Onunla çiftleşmeyeceğiz," diye mırıldandım içimde hapsolmuş canavara nefesimin altında. O ve ben kelimelerle iletişim kuramıyorduk ama buna gerçekten ihtiyacımız yoktu. Hangi formda olursak olalım birbirimizi sürekli hissedebiliyorduk.

Ayaklarıma odaklanarak patikada koşarken omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Koşmak ikimiz için de yer değiştirmek kadar iyi değildi ama güvenliydi. Neyse ki kurdum da onu saklamamız gerektiğini anlıyor gibiydi. Nadiren yer değiştirebiliyorduk ama o hiç zorla dışarı çıkmaya çalışmamıştı.

İki haftadır ilk kez en sevdiğim parkuru kullanarak koşuma başladım. Kimse beni beklediği takdirde nerede bekleyeceğini bilmesin diye onları programsız bir şekilde döndürdüm. Beklemiyorlardı ama dikkatli olmaktan zarar gelmezdi.

Kalbim ve ayaklarım toprağı döverken, vücudum daha da gevşedi. İyiydim.

Hayat güzeldi. Ya da en azından iyi.

İnsanlar önümüzdeki birkaç yıl içinde bir insanın yaşlanması gerektiği gibi yaşlanmadığını fark edeceklerdi, ama zamanımız vardı. Aklımı kaybetmeden insanlar arasında yaşamının bir yolunu bulacaktım. Her şey yoluna girecekti.

Ve hey, işler çok daha kötü olabilirdi.

Bazı orta büyüklükteki sürüler gibi fast food'da çalışmak zorunda kalabilirdim. Fletcher'ın sürüsü çok güçlü olduğu için hepimiz Alfa Kralı için çalıştık ve insan hükümetinin bize verdiği devasa ormanlık alanın bakımını yaptık.

Kilit altında tutulabilir ve kurdumdan bile daha fazla gizli tutmak zorunda olduğum yeteneğim için kullanılabilirdim.

İnsan ya da bilim insanları tarafından tuzağı düşürölüp incelenebilirdim.

Sonuç olarak, işler iyi gidiyordu. Çok sık vardiya değiştiremiyordum ama sorun değildi.

Ben-

Güçlü bir erkek kokusu aldığımnda burun deliklerim alevlendi.

Yollarda sık sık erkek kurtların kokusunu alırdım. Ara sıra onları da gördüm. Hiçbir zaman olabildiğince hızlı koşmadım ve kurdumun kokusunu gizlemek için sık sık parfüm sıktım.

Ama daha önce bir erkeği hiç bu kadar güçlü koklamamıştım.

Bir kurdun baskınlığı, kokusunu daha güçlü yapan şeydi. Kardeşim çoğundan daha kötü kokuyordu.

Ama bu koku gerçekten çok kötüydü. Bu

iyiye işaret olmaktan çok uzaktı.

Kendime hızla parfüm sıktım ve sağ tarafımda dalların kırıldığını duyunca kayarak durdum. Adam her kimse, beni orada olduğuna dair uyarmak için bilerek yüksek sesle konuşuyordu. Saldıracak olsa bunu yapmazdı.

Ve erkek kurtadamlar asla kadınlara saldırmazdı. Biz insandık. Onlardan daha zayıftık. Savunmasız.

Değildim elbette ama o bunu bilemezdi.

Arkamı dönmeye cesaret edemedim, kurdumu aşağıda kalmaya zorladım. Arkamı döndüğümde göğsümdeki çarpıntıyı sakinleştirmeye çalıştım ve avuçlarımdan birinde parfüm olan ellerimi kaldırdım. "Sadece koşmaya çıktım," dedim kafamdaki ritmi görmezden gelerek. "Kardeşim Creek Sürüsü'nü yönetiyor. Dikkat çekmemek için kokumu gizlemeyi bana o öğretti. Kötü bir niyetim yok."

Sözlerime ve çabalarıma rağmen kalp atışlarım yavaşlamadı.

Genellikle, ben koşarken karşılaştığım kurtlar yanımda koşarlardı. Dost canlısıydılar. Kibarlardı. Aramızda her zaman boşluk bırakırlardı. Kurtlar sadece arkadaş edinmeyi severdi.

Güçlü kokulu kurt sonunda ormandan içeri adımını attı ve bakışlarım ona takıldı.

Sertçe nefes aldım.

Lanet olsun, çok büyüktü.

Fletcher'dan daha iriydi, simsiyah bir kürkü ve delici yeşil gözleri vardı. Kral üçlüsünün bir parçası olmalıydı.

Tüm sürüler üç kurt tarafından yönetilirdi. Bir Alfa, onun Beta'sı ve Gama'sı. Tüm kurtların kendi rütbeleri de vardı, ancak bunlar sadece resmi sürü rolleriydi. Kral bir üçüzdü ve iki erkek kardeşi onun üçlüsünün diğer parçasıydı.

Eğer bu Alfa Kralı ya da kardeşlerinden biriye.

O zaman ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da yapabileceğim bir şey olup olmadığını.

Onlar vardı geliştirilmişduruşma. Geliştirilmiş duyular . Koku.
Geliştirilmiş
Her şeyi.

Ve ben sadece terliyordum.

Beni yeterince uzun süre takip etseydi, doğal kokumu yakalayabilirdi. Parfüm, vücut yıkama suyu ve deodorantla kokumu gizliyordum ama bunların kokumu kraldan ya da kardeşlerinden gizlemeye yetip yetmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kurdum bile ne yapacağını bilemez bir halde geriye

kıvrıldı. Kalbim daha hızlı atıyordu.

Ba-dum.

Ba-dum.

Ba-dum.

O kadar şiddetliydi ki, kafamın içinde duyabiliyordum.

Dev kurt devasa başını yana eğdi ve içimdeki canavar kaçmamız gerektiğine karar verdi.

Dişlerimi sıktım, onu geri tuttum.

İhtiyacımız olan son şey kralı şüphelendirmektir. Kral ve kardeşleri kullanacak ya da öldürecek insanlardı.

Yapabilirim.

Ama ne yapabileceğimi anlamaları gerekmiyordu.

Umarım, benim ne olduğumu da fark etmek zorunda kalmamışlardır.

"Kötü bir niyetim yok," diye tekrarladım, kurt bir dakika sonra hiçbir şey yapmayınca kollarımı biraz daha yukarı kaldırdım.

Sonunda yer değiştirdi.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam devasa siyah kurdun yerini alırken ürpererek nefes aldım. Çok iriydi, çok az kurdun -sadece en güçlü olanların- sahip olabileceği şekilde saf, kalın kaslardan yapılmıştı.

Teni doğal olarak bronzdu. Saçları çikolata kahverengisiydi ve biraz kıvrıkcıktı, gözlerinin üzerine dökülüyordu ama yüzünün bir yanından geçen üç kalın yara izini kısmen gizlemeyi başarıyordu, görünüşe göre hayatta kaldığı dehşete rağmen hala sağlam olan parlak yeşil bir gözün üzerinde.

Karnına ya da sarkık sikine bakmayacaktım. Bakmayacaktım. Oraya gitmeyecektim.

...ama yapsaydım, orantılı olurdu. Çok orantılı. "Neden kurt gibi kokuyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve gergindi. Hiç ilgi yoktu. Sadece bir talepti.

Kahretsin.

Kurdum daha da küçüldü.

Boku yediğimiz konusunda anlaşmıştık.

"Kurtların etrafında çok zaman geçiriyorum," dedim.

Burun delikleri alevlendi. "Yalan söylemiyorsun ama bu kokuyu açıklamıyor. Erkek bir kurt gibi kokmuyorsun."

Kral üçlüsü yalanların kokusunu , sadece . Boku yemiştim.

Eğer bir eşim olduğumu falan söyleseydim, yalan söylediğimi anlardı. Gerçeği itiraf edersem, beni öldürebilir.

Ya da beni al.

Her iki seçenek de cazip değildi, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Onun yerine kurduma uzandım.

Ondan kaçabilir

miyiz? Muhtemelen

hayır.

Ve eğer kaçamazsak kaçmak kötü bir karardı. Kral üçlüsü baskınlıklarını benim üzerimde kullanamazdı, çünkü hiçbir şeyi etkilemezdi, ama adam benden o kadar büyüktü ki baskınlığa ihtiyacı olmayacaktı.

Bana doğru bir adım attı.

Ben bir adım uzaklaştım.

İkimiz de aynısını tekrar yaptık ve tekrar.

Bacakları benimkilerden uzundu, bu yüzden yavaşça ilerliyordu. Elleri yukarı kalktı, benimkilerle eşleşti. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Bir yalanın kokusunu senin gibi ."

Gözleri parladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Sana söyledim, kardeşim Creek Alfa'sı. Sürekli kurtların arasındayım." Fletcher'ın adını söylemenin bana bir şekilde yardımcı olacağını umuyordum. Muhtemelen olmazdı ama denemeye değerdi.

"Kardeşiniz Fletcher Keys mi?"

"Evet."

"Onun bir kız kardeşi olduğuna dair hiçbir şey duymadım."

"Alfa Kral ve kardeşlerinin sürüdeki kadınları ya da hayranlarını takip ettiklerini düşünemiyorum."

Gözleri kısıldı. "Kim olduğumu biliyorsun. Nasıl?"

Hâlâ yavaş ve gergin dansımızı yapıyorduk.

Ve hala bana yaklaşıyordu.

Bir ağaçtan zar zor kaçtım, neredeyse kendimi kapana kısıtırıyordum.

"Sen Fletch'ten daha büyüksün. Ondan daha büyük sadece üç kurt olmalı," diye hızlıca açıkladım.

Büyük, Karanlık ve Seksi durakladı.

Onu kızdırmamak için biraz daha yavaşlasam da geriye doğru ilerlemeye devam ettim.

Adam sonunda şöyle dedi: "Sürümüzün çoğu Fletcher ile aynı büyüklükte ya da biraz daha küçük. Tüm güçlü alfalar bize katılır."

"*Bizim*" sürümüz dedi. Kral o olamaz. Fletcher sürüsünden asla *kendi* sürüsünden başka bir şey olarak bahsetmezdi.

"Bilmiyordum," dedim. Yalan söylediğimi ona söylemeyecek kadar doğrudu. Sürülerinin devasa erkeklerle dolu olduğunu bilmiyordum, çoğu güçlü alfa kurdun onlara katıldığını bilsem bile.

Adam aniden tekrar hareket etmeye başladı ve aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapattı ki hareket edecek zamanım olmadı.

Eli bileğime dolandı. Kavrayışı nazik değildi ama acı da vermiyordu.

Derin bir nefes aldı, berbat kokan parfümümü bir ciğer dolusu içine çekerken alnı kırıştı. Öksürdü ama kırıışıklığı geçmedi. "Kimsin sen?"

"Size söyledim, ben Creek Alfa'nın kız kardeşiyim." Sesimi dengede tutmak için çok fazla enerji harcıyordum.

"Nesin sen?"

Cevap

vermedim.

Cevap veremedim.

"Bana gerçeği söyle, yoksa benimle sürüme geri dönersin." Bakışlarımı bir meydan okuma gibi hissettiren bir şeyle tuttu.

Ama her halükarda beni sürüsüne geri götürecekti. Eğer ona gerçeği söylersem, saklayacak *daha fazla* şeyim olduğunu anlayabilirdi. Dişı bir kurt adam olmak en büyük sırrımmış gibi davranmam gerekiyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Adam hırladı, beni belimden yakaladı ve omzuna attı. Sonra da en sevdiğim patikadan koşarak uzaklaştı.

two

ASN

Kurdumun ellerimi pençelere dönüştürmesine ve kralın kardeşinin sırtını parçalamasına izin vermemek için sahip olduğum tüm kontrolümü kullandım. Eğer elleri şu anda bulundukları yer olan dizlerimin arkasından başka bir yere giderse, onu durduramayacaktım.

Ama elleri ayrılmadı.

İyi bildiğim başka bir yola sapmadan önce sadece birkaç dakika benim izimden gitti. Sonunda toprak bir yola bağlandı.

Elbette, on dakika sonra toprak bir yola ulaştık. Kapısız, çatısız, parlak maviye boyanmış bir arazi cipi tam çıktığımız yere park edilmişti.

Kralın kardeşi şoförle zihinsel olarak iletişime geçmiş olmalı ve şoför de bize bu kadar hızlı ulaştığına göre yakınlarda olmalı. Sürüleri benim koşmayı sevdiğim yere yakın bir yerde değildi.

Her sürünün Alfa Üçlüsü tüm kurtlarıyla zihinsel olarak iletişim kurabilirdi. Bunu hiç deneyimlememiştim, çünkü hiçbir zaman bir sürünün parçası olmamıştım, ama yararlı olabileceğini biliyordum.

"Ne zamandan beri hayranlarımızı kaçırıyoruz?" diye sordu sürücü koltuğundaki adam, şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

Beni esir alan homurdandı. "Sadece sür."

Beni arka koltuğa falan atmasını umuyordum. Kurdum oldukça hızlı giden bir arabadan atlamayı en az yarayla atlatabilirdi ve kralın kardeşinden kaçabilirdi.

Onun yerine beni orta konsola oturttu ve kalın bir kolunu belime doladı.

Sürücü yoldan aşağı inerken dik durmak için başımın üzerindeki çubuğu tuttum.

"Bu kötü bir fikir!" diye bağırdı. Locaya bir hayran getirirsen, zorluklarla karşılaşırın!"

"Onda seks kokusu alıyor musun?" diye seslendi beni

esir alan kişi. Adam başını koluma dayadı ve kokladı.

Eğildim ama öğürmeden önce değil. "Tek koklayabildiğim parfüm."

"Ben bir sürü dişisiyim," dedim. "Kardeşim Dere Alfa'sı."

Adam başını geriye atarak kralın kardeşine baktı. "Ciddi misin? Neden Fletcher'ın kız kardeşini çaldın? Herkes onun ne kadar koruyucu olduğunu bilir."

"Sadece bizi geri götür," dedi kralın kardeşi.

Adam ikna olmuş görünmüyordu ama yine de onu selamladı.

BİR BUÇUK SAAT SONRA, her tarafım kir içindeydi ve hala belime sarılı olan rahatsız edici derecede sıkı kol yüzünden uzun zamandır aşırı uyarılmıştım.

Sonunda bir yola sapıp bir kapıdan geçtiğimizde omuzlarımda bir rahatlama . Kapının üzerinde etiket yoktu ama cip sürücüsünün bahsettiği loca olmalıydı.

Bir kez daha döndük ve sonunda ağaçların arasından Köşkü gördüm.

Gözlerim açıldı.

Fletcher'ın sürüsünün, üç katlı devasa sürü evi ve etrafına inşa edilmiş birkaç düzine kabinle büyük olduğunu düşünmüştüm. Ama Creek'in sürüsünün Kral'inkinden aşağı kalır yanı yoktu.

Kulübeleri korkunçtu. Yedi kat yüksekliğinde ve muhteşem, kalın ahşap ve kayadan yapılmış, dönmeden önce asırlar boyunca uzanıyordu. Yürüyüş yolları locayı tamamlayan taştan yapılmıştı ve pencereler ile kapılar diğer her şeyin görünümüne uyuyordu.

Bir eve benzediğinden çok daha fazla rustik bir tatil köyüne benziyordu.

"Burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordum. Kiminle konuştuğumdan emin değildim. Beni esir alan kişiyle mi, yoksa şoförüyle mi?

"Beş yüzden sonra numarayı paylaşmayı bıraktılar," dedi şoför. "Bu yirmi yıl önceydi."

Bu, bir adamın tutabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar çok kurt demektir. Fletcher güçlüydü ama üç yüz kurdu çok sayılırdı ve daha fazla kurt almak gibi bir niyeti yoktu.

Kralın kardeşi homurdandı, sonra beni cipten çıkardı ve yavaşça geri çekildi. Beni tekrar taşımak yerine ayaklarımın üzerine yatırdı ve elini omzuma koydu. Beni büyük ön kapılara doğru ittiğinde, bakışlarım tıpkı ona benzeyen iki adama takıldı.

Biraz önce dışarı çıkmış olmalılar, çünkü ilk bakışta onları görmemiştim. Fark edilmeden gidebilecek türden adamlar değillerdi.

Aralarındaki farkları bulmaya çalışarak hızla aralarına baktım.

İkisinin de yüzünde beni yakalayanın gibi yara izleri yoktu. Saçları da onlarınkinden daha kıvrıkcıktı. Birinin daha vahşi ve uzun saçları vardı. Diğerinin saçları daha kısaydı ve jöleyle ustaca yapılmıştı.

Beni esir alan kişi çırılçıplaktı ve pantolon giyme zahmetine bile katlanmamıştı; daha havalı saçlı olanın üzerinde pahalı görünümlü bir kot pantolon ve mavi düğmeli bir gömlek vardı. Vahşi olan ise gri bir eşofmandan başka bir şey giymemişti.

Beni kaçıran kişi beni yaklaştırdıkça gerçek farkı anladım.

Vahşı olan, bir ateşin ısı yayması gibi baskınlık yayıyordu. Büyüsü çılgınca, yoğun bir yumruk gibiydi. O kadar güçlüydü ki etrafındaki hava daha kalın hissediliyordu.

Onu diğerleriyle karıştırmak mümkün olmayacaktı.

Ve beni esir alan kişide yara izi vardı, bu yüzden diğer ikisi çoğunlukla aynı görünse bile onları birbirine karıştırmazdım.

Beni kaçıran adam sonunda kardeşlerinin önünde durdu. Bir an sessizlik oldu.

Hepsinin bakışları bana sabitlenmiş olsa da zihinsel olarak iletişim kurdukları açıktı.

"Fletcher'ın kız kardeşini neden çaldığımızı öğrenmeme izin var mı?" diye sordu şoför yanımıza gelerek.

"Hayır, ben bir duyuru yapana kadar bunu kendine sakla," dedi kral, gözleri benden hiç ayrılmadan.

Kurdum çenesini kaldırdı, adamların ilgisi altında bir nevi kibirlendi.

Ne olduğumuzu bildiklerini sanıyordu.

Ben de öyle düşünmüştüm.

Sonunda kral belimi kavradı. Kardeşi bıraktı ve geri çekildi. Sırtım çıplak göğsüne gelecek şekilde beni yumuşakça çevirdi ve binanın içine doğru yürüttü.

Topuklarımı kazmaya çalışmadım. Eğer bana zarar vermeye, tecavüz etmeye ya da öldürmeye çalışsaydı, yapardım. Kesinlikle. Sahip olduğum her şeyle. Ama benden ne istediklerini öğrenene kadar savaşmanın bir anlamı yoktu. Bırakın üçünü, birini bile yenmem mümkün değildi.

Devasa binanın içinde ilerlerken muhteşem mimari yapıların ve güzel ahşap kirişlerin yanından geçtik. Yanından geçtiğimiz her adam sanki ben bir uzaylıymışım gibi bize bakıyordu. Arkamdaki adamlara bakıyor olmalarını umuyordum ama bunun boş bir hayal olduğunu biliyordum.

Neden orada olduğumu bilmiyorlardı.

Sürülerinin bir parçası ya da hayranlarından biri
değildim. *Bana* bakıyorlardı.

Hiçbir kadının yanından geçmedik ama bunu düşünemeyecek kadar gergindim.

Sonunda, birine ait olduğu belli olan geniş, stüdyo bir daireye girdim. Yatağın
çarşafları karmakarışık. Birkaç mobilya parçasının üzerinde gelişigüzel
serilmiş giysiler vardı. Yerde bir havlu. Ayakkabılar tembelce kapının yanına
bırakılmıştı.

Dehşet beni sardı.

Beni birinin odasına götürmelerinin tek bir nedeni vardı.

Sonunda, topuklarımı sıktım. "Bana zarar verme. Kardeşim sana saldıracak.
Sürüleri kızdıracak ve şehrin dengesini bozacak. İnsanlar konuşacak. Sen-"

"Kimse sana zarar vermeyecek," diye homurdandı arkamdaki Alfa.

Bir şeyler söylemek, bir şekilde hayatım için savaşmak üzere ağzımı açtım.
Buna fırsat bulamadan Alfa beni rustik görünümlü taştan yapılmış devasa bir
duşa götürdü.

Beni esir alan kişi yanımdan geçip suyu açtı.

su döküldü. Kral ve kardeşlerinin yaklaşmak yerine *geri* adım atmalarını
izlemek için tam zamanında döndüm.

Sonunda ne yaptıklarını anladım.

parfümü yıkıyorum.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum.

Muhtemelen beni çıplak bile istemediler.

Artık ne olduğumu öğrenmelerini engellememin hiçbir yolu yoktu. Kokum
bunu hemen ele verirdi. Ama yine de daha önemli olan gerçeği korumak adına
sırrıma sımsıkı sarılıyormuş gibi davranmam gerekiyordu.

Kral bir adım daha yaklaştı ve kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım. Çıplak göğsü neredeyse benimkine değiyordu, yanımdan geçerken burun delikleri açıldı. Hakimiyeti tenimde çatırdayan bir elektrik gibi hissediliyordu ama rahatsız edici değildi. Aslında hoş bir histi.

Hiçbir şeye benzemeyen bir sabun kalıbını alıp aramıza kaldırdığında kendimi tuttum.

"Temizle yoksa seni kendim yıkarım," dedi alçak bir sesle.

İkimiz de parfümden bahsettiğini biliyorduk.

Sabunu elinden çekip aldım ve kral sonunda geri adım atarak bana tekrar nefes almam için yer açtı.

sabunu aldığı rafa geri koydum.

Kral bana doğru bir adım attı ama ceketimin fermuarını ona doğru fırlattığımda durdu. Onu kolayca yakaladı ve süslü kardeşi ıslak kumaştaki güçlü parfüm kokusundan öğürdü.

Taytımın altında bir çift spandex voleybol şortu vardı. Bazen tozluklarımı çıkarıp onlardan başka bir şey giymeden koşmayı tercih ediyordum. Sırada pantolonum vardı. Kumaşı tenimden sıyırdığımda, *yanlışıklıkla* yüzüne isabet etmesini umarak pantolonumu beni yakalayan kişiye fırlattım.

Alfa onları yakalayamadan yakaladı ve yakaladığında gözlerini bana dikti. Onun baskınlığı havayı kalınlaştırdı ama yine de iyi hissettirdi.

Sadece spor sütyenim ve şortumla sabunu aldım ve hızla cildimde gezdirdim. Etkili bir şekilde.

Durulamak için suyun altına girmeden önce sabun ait olduğu yere geri döndü. Çok fazla köpük yoktu. Olması gerekenden çok daha pahalı olan ama cildinizde harika bir his bırakan el yapımı sabunlara benziyordu.

O şeyi asla kullanamazdım. Bulabildiğim en güçlü kokulu duş jelini almak zorunda kaldım.

Sanırım bu değişmek üzereydi. İyi, kokusuz sabun kullanabilirim.

-Özgürlüğüm ve güvenliğim pahasına.

Fletcher kendini kaybedecekti.

Umutsuzluk karnımın derinliklerine işliyordu ama bunu iyice sakladım.

Bana bakan büyük, güçlü piçler ne hissettiğimi anlayamadılar.

Su sabunun tamamını sonra . Bunun alternatifi, içlerinden birinin arkama geçip bunu kendi başına yapmasına izin vermektir. Kurdum ve ben, muhtemelen sahip olacağımız son birkaç dakikalık özgürlüğün tadını çıkarabileceğimiz konusunda hemfikir olduk.

Çıkar çıkmaz, birbirinin aynı üç burun deliği . Bir adam gürledi.

"Lanet olsun," dedi süslü adam.

"Haklıymışım," diye ekledi beni esir alan.

"Sen bir kurtsun," dedi Alfa Kral.

Benimle konuştuğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti.

"Annemiz öldüğünden beri bulduğumuz ilk şey," diye ekledi süslü adam.

Alfa Kral bana doğru adım attı. Derin bir nefes aldı ve göğsü tekrar guruldadı.

Neden homurdandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bazı erkekler bir kadının kokusundan hoşlandıklarında bunu yaparlardı ama onların durumu benimkinden çok farklıydı. Bu olamazdı.

"Annen mi?" diye sordum.

"Herkesten daha büyük olmamızın nedeni o," diye kabul etti süslü adam. "O dişi bir kurttu. Bildiğimiz kadarıyla kendi neslinden olan tek kurttu. Biz yedi yaşındayken ölene kadar babamız onu esir tuttu."

Gözlerim büyüdü, vücudum sertleşti.

O kadar gençtiler ki, muhtemelen onun neler yapabileceğini fark etmemişlerdi. Muhtemelen bunu onlardan saklamıştı.

Ama beni kilitleyeceklerini itiraf etselerdi- "O şerefsiz,"

diye homurdandı beni esir alan kişi nefesinin altından.

Lanet beni biraz rahatlattı.

Aynı şeyi yaptığı için babalarından nefret ediyor olsalardı muhtemelen beni hapse atmak istemezlerdi.

Değil mi?

Alfa sırtımda gezinmeye başladı, bu da hissettiğim az miktardaki rahatlamayı hemen sildi. Hareketsiz kalmaya çalıştım ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zayıf noktalarımı mı arıyordu? Beni mi kontrol ediyordu? Beni bir duvara zincirlemek için en iyi yere mi karar vermeye çalışıyordu?

"Sen hiç bir sürünün parçası olmadın," dedi alçak bir sesle.

Bu bir soru değildi.

Bir alfa, pençelerini savurarak bir kurdu sürüsünün bir parçası olarak kabul eder. Bu her zaman bir yara izi bırakır. Genellikle sırtlarında, omuzlarında ya da kollarında. Başka bir yerde iz bırakmak barbarlık olarak kabul edilirdi ve en az bir yüzyıldır yapılmamıştı.

"Hayır. Biri fark ederdi." "Kardeşin seni

saklamış," dedi. Bunu doğrulamadım.

Ona asla Fletcher'a karşı koz vermezdim.

"Sürüsünden bir kişiyi aradım. İkizmişler," dedi süslü olan. "Aspen ve Fletcher Keys. Neredeyse yirmi altı yaşındalar. Crimson Gölü'nün eteklerindeki küçük bir sürü tarafından yetiştirilmişler. Taş Sürüsü. Birkaç yıl önce dağıtıldı ve üyelerinin kayıtları yok edildi."

"Çok titizdi. Etkilendim." Kral önümde durdu, kardeşlerini görmemi engelledi ve onlarla konuşurken bakışlarıyla karşılaştım. "Ona bir hediye sepeti gönderin. Ve bir sonraki dolunayın altındaki çiftleşme törenimize bir davetiye."

Nefesimi içime çektim.

Kurdum gözlerimin içinden onu inceledi, hâlâ nasıl hissettiğine karar vermeye çalışıyordu.

Kardeşlerinden biri homurdandı. Muhtemelen beni esir alan kişi.

Diğeri öksürdü. Muhtemelen süslü olan. "*Neyiniz?*"

"Bir sonraki dolunaya üç hafta var. Onu o zaman alacağım. İş bitene kadar benim odamda kalacak."

Gözlerim büyüdü.

Süslü kardeş boğazını temizledi. Yüksek sesle. "Bunu etmesi gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki eş bağının nasıl işlediğini biliyorum Clay." Gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Sanırım süslü olanın adı Clay'di.

Kalp atışlarım odadaki diğer tüm sesleri bastırmakla tehdit ediyordu. Err, duş.

"Tamam, ama-"

Alfa bana yaklaştığında Clay sözünü kesti. Çıplak göğsü neredeyse benimkiyle buluşuyordu ve gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

Bal gibi görünüyordlardı ve kurdu içeri girdiğinde erimiş altına dönüştüler. Gözlerim onunkilerle buluşana kadar çenemi bir parmak eklemiyle kaldırdı.

Dört parmağını nazikçe boğazıma götürürken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu.

-Dört keskin pençenin uçları derimi çok hafifçe keserken kulaklarıma beyaz bir gürültü doldu.

Çenemden köprücük kemiğime kadar çaprazlamasına boğazımda gezdirirken nefes almaya cesaret edemedim. Çok az da olsa canımı yaktılar.

Pençelerini geri çekti ve öne doğru eğildiğinde gözlerimi sıkıca kapattım. Burnu boğazımın yan tarafına değdi ve dilini sık yaraların üzerinde yavaşça gezdirmeden önce bir ürpertiyle savaşmama neden oldu. Teker teker.

Derinin yavaşça bir araya geldiğini hissedebiliyordum, hafif sızı neredeyse ortaya çıktığı anda kayboluyordu. Bir Alfa'nın sahiplenme işareti her zaman neredeyse anında iyileşirdi.

Kral geri çekildi ve boğazımdaki dört küçük yara izine bakarken adamın kurt gibi gözlerini memnuniyet doldurdu. Göğsü tekrar gümbürdedi ve sonunda sesi tanımlayabildim.

Takdir.

Ellerim titredi ve bakışları ellerime kaydı. İfadesi bir an için nötrleşti, sonra kancadan bir bornoz aldı ve bana doğru fırlattı. Yüzüme çarptı ama yakaladım.

"Ona dokunan herkes hayatını kaybeder," dedi.

Bornozu yüzümden indirdim ve çoktan gitmiş olduğunu fark ettiğimde gözlerim açıldı.

Bakışlarım süslü kardeşin bakışlarıyla buluştu. Clay. Yüzü solgundu, jöleli saçları dağınıktı.

Beni esir alana baktım. Yine homurdandı ve bana yardım edemeyecekmiş gibi başını salladı. Sonra kardeşinin koluna vurdu ve gitti.

"Ne oluyor lan?" diye sordu süslü adam nihayet, iki dakika sonra.

"Bilmiyorum." Başımı ellerimdeki kumaşa gömdüm. "En azından ölmedim."

"Henüz değil."

Bakışlarım yukarı kaydı ve Clay tehdit değilmiş gibi ellerini kaldırdı.

Belli ki öyleydi.

"Şaka yapıyorum. Enzo insandan çok kurttur ama onunla çiftleşmek istediğini söyledikten sonra dişi bir kurtadamı öldürmez." Bir dakika tereddüt etti. "Muhtemelen. Tabii ona sorun çıkarmazsan."

Gözlerim büyüdü.

Clay'in kardeşinin beni öldürüp öldürmeyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kralın adı Enzo mu?"

"Kurdu kendisine kral denmesinden hoşlanmıyor ama evet. Sürü ona Alfa ya da Vahşi diyor. Soyadımız. Her neyse, tüm bunların üstesinden gelmek için biraz zamana ihtiyacım olacak." Bana doğru işaret etti. Sanırım *hepsi* bendim. "Yarın falan tekrar toplanınız."

Titrek bir nefes aldım. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi sizi Enzo'nun odasında rahat etmeniz için yalnız bırakıyorum. Görünüşe göre senin odan. Ben de bir savaş başlatmadan kardeşine güvende olduğunu söylemenin bir yolunu bulacağım. Ayrıca daha fazla karmaşa yaratmadan hem sürümüze hem de diğerlerine neler olduğunu anlatmam gerekiyor. Annemizin ne olduğunu kimsenin bilmemesinin faydası var. Eğer bilselerdi..." diye başını salladı. "Kaos ve cinayet."

"Vahşet mi?" Zayıfça önerdim.

Küçük bir sırtıış attı. "İyiymiş. Evet. Gitmem gerek. Sürünün yemekhanesinde bir şeyler yiyerek hayatta olduğunu göstermelisin... bilirsin işte. Yaşadığını. Yaralı değilsin. Bir kurt adam."

Yere baktım. "Kıyafetlerim nereye gitti?"

"Ah. Enzo aldı onları. Muhtemelen yakacaktı. Parfüm kumaşla bütünleşmişti."

Gerçekten vardı.

Yine de kendimi bu şekilde korudum.

"Giysilerimin geri kalanını getirebilir misin?" diye

sordum. "Hepsi parfüme mi bulanmış?"

Gözlerimi kırptım. "Evet."

"O zaman böyle bir şey Prenses." "Prenses mi?"

Sesim bir oktav yükseldi.

Hayatım boyunca saklanmışım ve olduğum şey yüzünden tam anlamıyla cehennemi yaşamışım ve o bana *Prenses* mi diyordu?

"Yani, artık kralla nişanlısın. Bu seni bir prenses yapar, değil mi?"

"Sen onun kardeşisin. Bu seni prens yapar mı?"

Clay sıırttı. "Biliyor musun, sanırım öyle. Bununla devam edeceğim."

Başımı salladım, hayal kırıklığı göğsümde kabarıyordu. "Akşam yemeğine kıyafetsiz gitmeyeceğim."

"Sadece Enzo'nunkilerden giy. Seni onların içinde görmek muhtemelen kurdunu sakınleştirecektir."

"Sürünüzle yemeğe Alfa kıyafetleriyle gitmeyeceğim. Hiçbirinizi tanımıyorum bile."

"Ben Clay. Seni ormandan alan sert piçin adı Hunter. Diğerleri muhtemelen tanıştığınızda kendilerini tanıtacaklardır." Telefonu çaldı ve ona baktı. Dudakları yüzünü buruşturdu. "Gitmem gerek. Biri seni yemeğe götürmek için gelecek. Muhtemelen Enzo. Hak iddia etmek isteyecektir. Keyfini çıkar."

Odaya son bir el hareketi yaparak duştan çıktı.

"Bekle," diye seslendim, peşinden koşarken bornozu göğsüme bastırdım. "Telefonum taytımın cebindeydi. Ona ihtiyacım olacak. Ve-"

"Enzo'yla konuşman gerekecek. Eğer sana bir şeyler veririmse kurdu ona meydan okuduğumu düşünecek," diye seslendi Clay omzunun üzerinden.

Yatak odasının kapısı açıldı, sonra kapandı. Hayal

kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım.

Her nasılsa, içeri girmeden önce olduğumdan daha da kafam karışmıştı. Ama en azından artık hayatım tehlikede değildi.

three

ASN

ZATEN YALNIZ OLDUĞUMDAN ve tek başıma dışarı çıkacak kadar cesur olmadığımından, bornozumu giydim ve dairenin dolaşmaya başladım.

Dürüst olmak gerekirse, çok güzeldi. Her yerde gerçek, kaba taş vardı. Yatak başlığı modern ve metaldi, hem sade hem de sağlamdı. Yorgan koyu griydi ve çarşaflar da öyleydi.

Banyo modern ama rustik tarzdaydı, devasa bir duş ve bir o kadar büyük bir küvet vardı.

Mutfak genişti, güzel ahşap dolapları, muhteşem kırmızı tuğla backsplash'i ve beyaz taş tezgahı vardı. Lavaboda birkaç tabak vardı, bu da bana Enzo'nun çoğu alfa gibi sürünün geri kalanıyla birlikte yemek yemek yerine kendisi için yemek yaptığını düşündürdü. Buzdolabını açtığımda, son kullanma tarihi henüz geçmemiş çiğ et de dahil olmak üzere yemek artıkları ve malzemelerle dolu olduğunu gördüm. Bu da şüphelerimi doğruladı.

Bulaşık makinesi temiz bulaşıklarla doluydu, ancak yaklaşık yarısı çıkarılmıştı. Belki de bulaşıkları tek seferde boşaltmayı sevmiyordu ve sadece ihtiyaç duydukça kullanıyordu.

Hmm.

Özellikle çekici bir alışkanlık değildi ama daha önce kimseyle çıkmamıştım, bu yüzden Fletcher dışında onu kıyaslayabileceğim kimse yoktu. Belki de çoğu erkek böyle yapardı. Fletcher ve ben ev işlerini eşit olarak paylaşıyorduk ama ikimiz de çoğu zaman kendimiz için yemek yapmak yerine sürüyle birlikte yemek yiyorduk.

Mutfak tezgahları kirli değildi ama temiz de değildi. Yerler de öyle.

Bu da muhtemelen odasını temizlemek için kimseyi içeri almadığı anlamına geliyordu. Bu farklıydı. Fletch ve benim kokum yüzünden temizlikçimiz yoktu ama Creek Sürüsü'ndeki diğer herkesin odası ücretli servis tarafından temizleniyordu.

Mutfağın uzak tarafında, açık havada sallanan büyük bir sandalyesi ve doğrudan ormana erişimi olan küçük bir verandaya açılan bir kapı fark ettim. Kontrol ettiğimde her iki taraftan da kilitli olduğunu gördüm, bu yüzden oradan ayrılamazdım. Ama yer değiştirmek ve kaçmak istediğim zamanlar için güzel olurdu. Tabii izin verilirse.

Kralı gelecekteki eşim olarak görmediğim ama bu durumdan nasıl kurtulacağımdan da emin değildim. Savage kardeşlerin büyüklüğü ve hızı göz önüne alındığında, Fletcher ve sürüsünün hiç şansı yoktu. Azıcık bile. Ve kardeşim dışında hiçbirisi benim için savaştı. Ve belki Lucas, bana aşık olan Beta.

Benim için savaşmasını istemediğim tek kişiydi.

Evlatlık ailemiz, Fletcher isterse beni savunmak için ortaya çıkabilirdi ama geçmişimizdeki karmaşayı göz önünde bulundurursak, ikimiz de krala karşı gelmelerine izin vermezdik. İkimizin de isteyeceği son şey sevdiğimiz insanların daha fazla zarar görmesi ya da daha kötüsü olurdu.

Ama Fletcher'ın Enzo'nun hediye sepetini ve düğün davetiyesini aldığı anda aşırı bir şey yapmasını engelleyeceksem, onunla konuşmam gerekiyordu.

Bu da bir telefon gerektiriyordu.

Enzo'nun dairesini aramaya başladım. Her ne kadar pek olası görünmese de cihazı içeride bırakmış olması için parmaklarımı çaprazlıyordum.

Dolabı beklediğimden daha büyüktü ve çoğunlukla boştu. Enzo'nun askılarında iki çift kot pantolon ve etiketleri hâlâ üzerinde olan iki düğmeli gömlek vardı. Birkaç beyaz , bir siyah tişört ve iki uzun kollu gömlek vardı.

üzerinde tanımadığım grupların isimleri olan kollu tişörtler. İkisi de eski ve çok yıpranmış görünüyordu.

Bir rafa sıkıştırılmış iki çift yepyeni ayakkabı fark ettim.

Özel yapım şifonyerde, hiç kullanılmadığı belli olan, hâlâ mağaza gibi kokan katlanmış boxer-brieflerle dolu bir çekmece buldum. Bir çekmece de yeni çoraplarla doluydu. Yıkanmış gibi görünen tek giysi gri, siyah ve lacivert tonlarında üç çekmecelik katlanmamış eşofman altı idi.

Yatak odasına geri döndüm ve komodinin çekmecelerini açtım. Boş olan çekmecelerden birinde telefon bulduğumda kendimi zor tuttum.

Ama açmaya çalışmıyordu. Lanet olsun.

Komodinin diğer çekmecelerine baktım ama şarj aleti .

Sanırım Alfa'nın telefona gerçekten ihtiyacı yokmuş.

Yapacak başka bir şeyim yoktu ve saatin kaç olduğunu bile anlamamanın bir yolu yoktu, bu yüzden bir şarj aleti bulmayı umarak banyo çekmecelerini ve dolaplarını karıştırarak biraz zaman geçirdim.

Hiçbir şey düzenli değildi. Tam bir kaostu. Belli ki sevdiği şeyleri toptan satın almış ve fazlalıkları dolaplara atmış, çünkü eşyalar kelimenin tam anlamıyla market poşetlerinde, üst üste yığılmıştı.

Göz gezdirirken düzenlemek istedim ama bu, onunla ilgileniyormuşum ya da hayatını kolaylaştırmaya çalışıyormuşum gibi görünmesine neden olacaktı. Ama öyle değildi. Sadece kendisini ya da ailemizin geri kalanını öldürtmeden önce kardeşimi aramak istemiştim.

Son eşyalara bakmayı da bitirdikten sonra sinirli bir şekilde topuklarımın oturdum.

Her şeyi atlatmıştım ama...

Mutfak.

Bornozum yatağın ayak ucunda bırakılmıştı, ben de spor sütyenim ve tayt şortumla mutfaka doğru ilerledim. Çekmecenin arkasında bir şarj aleti bulduğumda neredeyse bir zafer çılgılığı atacaktım.

Telefonu yeniden çalıştırmak birkaç dakika alacaktı, bu yüzden fişe ve duşa yöneldim. Artık saklanmıyorsam kendimi daha temizleyebilirdim.

Yolumun üzerindeki bornozu aldım ve kancaya geri attım. Artık odadaki her bir eşyayı bildiğime göre, orada kendimi oldukça rahat hissediyordum. Alfa yanımda olsaydı bu durum değişirdi elbette ama şu an için endişelenmemek güzeldi.

Taşan giysi sepetine doğru adım atarken aynada kendimi gördüm ve donup kaldım.

Hızla dönerek görünüşümü gözden geçirdim.

Elimi boğazıma götürdüğümde yüzümdeki kan yavaşça çekildi. Alfa'nın orada bıraktığı yara izlerine. Kabarık değillerdi. Koyu kırmızı da değillerdi. Sadece ne olduklarını kimsenin inkâr edemeyeceği kadar pembeydiler.

Bir Alfa'nın iddiası.

Derin bir yaranın ya da acımasız bir kesiğin izi değil, aklı başında herkesin barbarca diyeceği bir yere bırakılmış bir iz. Boğazımın tam karşısına, kimsenin fark edemeyeceği bir yere. En yüksek balıkçı yaka bile izlerin bir kısmını gösterirdi.

Duygular sel gibi akıyordu. Onlara isim bulamadım. Üzüntü mü? Öfke? Bunalma? Korku? Acı? Rahatlama?

Emin değildim.

Artık saklanmak zorunda değildim. Bu omuzlarımdan büyük bir yükü. Ne olduğumla ilgili gerçeği saklamak ya da herkesi kendimden uzak tutmak zorunda değildim.

Ama özgür değildim. Kendim olmakta ya da istediğim gibi yaşamakta özgür değildim. Hâlâ biriyle çıkamıyordum. Hala kendi evime sahip olamıyor, kokumdan endişe etmeden bir markette dolaşamıyor ya da bir Alfa'dan uzakta bir iş bulamıyordum.

Artık sadece farklı bir şekilde kapana

kısılmıştım. Tabii Enzo fikrini

değiştirmediyse.

Besin zincirinin en tepesinde olduğunu düşünürsek, fikrini değiştirmeye çalışırsam muhtemelen *ölürdüm*. Bu almam gereken bir risk değildi.

Ama belki onu biraz zorlayabilirdim, nasıl tepki vereceğini ve nerede durduğumuzu görmek için. Birazcık özgürlüğe doğru yol alıp alamayacağımı görmek için.

Başta ona uymak zorundaydım elbette. Onun kıyafetlerini giyecektim. Emirlerine uyacaktım. Makul ölçüde ne isterse yapacaktım. Kurdum kimseye itaat etmeyi sevmezdi ama Alfa'dan yeterince emin görünmüyordu, bu yüzden ona uyacağını umuyordum.

"Bizi öldürüp öldürmeyeceğini öğrenene kadar istediği gibi davranacağız," diye fısıldadım, parmaklarımı kaldırıp boğazımdaki pembe deriye dokundum.

Esnedi.

Kahretsin.

İyiye işaret değil.

"Öz kardeşi, yoluna çıkarsak bizi öldüreceğini söyledi," diye fısıldadım, hayal kırıklığım artıyordu. "O insandan çok canavar. Güvende değil. Dikkatli olmalıyız."

Dişlerini sıktı.

Sikeyim.

İyi oynamak istemiyordu. Alfa Kral'la bile. Kendini kaybediyor olmalıydı çünkü daha önce bizi güvende tutma planıma *hiç* karşı gelmemişti.

"Lütfen?" Neredeyse yalvarıyordum.

Karnının üzerine çöktü ve başını patilerinin üzerine bıraktı. İnledim.

Enzo bizi kesinlikle öldürecekti.

HIZLI BİR DUŞTAN SONRA, Enzo'nun bornozuyla kurulandım ve derin bir nefes aldım.

Göğsüm kurdumun mutluluğuyla guruldadı.

Artık kokuşmuş, kimyasal insan parfümleri

yok. Artık saklanmak yok.

Telefona geri döndüm ve yaşadığım muammayı hemen fark ettim. Şifre bende yoktu.

Umudum anında söndü.

Birkaç basit şifre denedim. 0000

1111

2222

4444

7777

9999

1234

1212

Sonuncusundan sonra beş dakika boyunca telefonum kilitlendi.

Sinirli bir of çektim ve artık işe yaramayan cihazı tezgahın üzerine bıraktım. Ancak bir dakika sonra ekranda bir ton mesaj belirdi ve bu dikkatimi çekti.

En yenileri arasında gezindim. Bir grup konuşması gibi görünüyordu ama mesajlaştığı kişilerin isimlerini değil, sadece telefon numaralarını söylüyordu.

Gösterdiği tüm mesajları açtım ve aşağıdan yukarıya doğru kaydardım, böylece konuşmayı baştan sona okuyabildim. Ya da en azından ekrandaki kısmını.

BİLİNMIYOR

O herif muhtemelen telefonunun nerede olduğunu bile bilmiyordur.

BİLİNMIYOR

Geçen hafta takip ettim ve dört aydır çevrimdışı olduğunu söyledi

BİLİNMIYOR

Prinesi kendisiyle çiftleşmeye zorlayacaksa, en azından ortalığı yatıştırmak için yanında kalabilirdi.

Artık hayranlara izin verip vermediğimizle ilgili bir mesaj daha alırsam, kendimi kaybedeceğim.

VE İŞTE ORADA

BİLİNMIYOR

Onları görmezden gel.

BİLİNMIYOR

Eğer onları görmezden gelirim, beni takip edecekler.

BİLİNMIYOR

Bu kadar iyi olmayı bırak.

BİLİNMIYOR

BEN İYİ BİRİ DEĞİLİM, LANET OLSUN.

Ve şimdiden kardeşinden tehdit telefonları alıyorum. Görünüşe göre telefonunu takip etmiş.

Bu bok iyi değil

Eğer onunla çiftleşecekse, biri ona meydan okumadan önce bunu şimdi yapmalı. İhtiyacımız olan son şey daha fazla kan dökülmesi.

Hangi cehennemde ?

BİLİNİYOR

Sanırım ormanın kuzey tarafındaki haydut sürüsü hakkında birkaç infaz memuruyla görüşüyor. Sen prensesle ortaya çıktığında yataktan yeni kalkmıştı ve günlerdir orada olduğunu biliyorsun.

İnfazcılar teknik olarak bir kurt rütbesi değildi. Büyük sürülerde onlar sadece Alfa üçlüsünün altında çalışan kişilerdi. Genellikle daha küçük kurt gruplarından sorumlu olurlar ya da işlerin sorunsuz yürümesine yardımcı olmak için belirli görevlere atanırlardı. Fletcher'ın Creek Sürüsü'nde onlardan birkaç tane vardı.

BİLİNİYOR

Kaç kurt kaldı?

BİLİNİYOR

Emin değiliz.

En az birkaç düzine. Şimdiye kadar gördüğümüz en büyük haydut sürüsüydü.

BİLİNİYOR

Siktir

Şimdi kim var orada?

BİLİNİYOR

Yates ve Johns

Diğerlerini de gönderiyor.

BİLİNİYOR

Kendini tekrar ele geçirmek yerine birilerini göndermesi bir mucize.

BİLİNİYOR

Kurt muhtemelen ondan uzun süre ayrı kalmak istemiyordur, Enzo'nun gözlerinde onu gördüğünüze eminim. Ona sahip çıkan oydu. Adamın bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum.

BİLİNİYOR

Enzo muhtemelen kızgındır.

BİLİNİYOR

Muhtemele
n

BİLİNİYOR

Kardeşi yine beni arıyor.

Sik beni.

BİLİNİYOR

Ben
almayı
m.

Kapıya doğru yönelmiş olmama rağmen bu boktan şaka karşısında homurdanmama engel olamadım.

Haydutlardan bahsederken ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Fletcher'ı peşimden gelmekten vazgeçirebilecek tek kişi bendim. Ve peşimden gelmesi onu öldürebilirdi.

Üzerimde bornozdan başka bir şey olmadığını fark ettiğimde elim kapı kolundan bir santim uzaktaydı.

Saçmalık.

Yıpranmış, uzun kollu tişörtlerden birini almak için dolaba hızlıca bir uğradım ve odadan çıkarken bir çift boxer-şortu bacaklarımdan çekerken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

Odadan tökezleyerek çıkarken ayaklarım ve bacaklarım çıplaktı, şortumu kalçalarıma yerleştirdim.

Hemen dışarıda, koridorda kapıyı izleyen birden fazla adam olduğunu fark ettiğimde durdum.

Bekliyorum.

Yoksa beni mi

koruyorlardı? Onları hızlıca

taradım.

Muhafız gibi görünmüyorlardı. Hiçbiri kurtlanmamıştı ve tamamen giyiniktiler.

Alfa'nın telefonu hâlâ elimdeydi, muhtemelen şarjı %10 ya da daha azdı. Kardeşleri de hâlâ mesajlaşıyordu, bu yüzden telefon iki kez titredi.

"Aranızda ödünç alabileceğim bir telefonu olan var mı?" Çocuklara sordum. İçlerinden biri derin bir nefes aldı.

Diğerleri havayı daha sinsice kokluyorlardı.

Hepsinin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Telefonunu ödünç verirsen tüm sorularına cevap veririm. Lütfen. Ailem tehlikede." Onlara neredeyse yalvarıyordum ama umurumda değildi.

Cevap vermediler.

Kurdum göğsümü titreterek hırladı.

Çenesini hırlayarak ayırdı.

Bize cevap vermeleri gerektiğini düşünüyordu. Onların Alfa'sıyla çiftleşeceğimizi, bunun da onların Alfa'sı *olmak* kadar iyi bir şey olduğunu.

Onu ezmeye çalıştım, o da bana dişlerini gösterdi.

"Sen Alfa'ya aitsin," dedi adamlardan biri, sesi sadece hafifçe özür diler gibiydi. "Eğer sana yardım edersek, ona karşı cephe almış oluruz. Ve ona karşı olmak asla iyi bir fikir değildir."

Kurdum kükredi.

Gözlerim büyüdü ve göğsümü ovuşturdum.

"Benimkini ödünç alabilirsin, eğer ondan burada hayranlarımız olmasına izin vermesini istersen," diye teklif etti adamlardan biri.

Ona bir şey soracağıma söz vermiyordum.

Enzo zaten benden hoşlanmıyordu, pençeleriyle boğazımı yaraladı ve kardeşlerine beni kendisiyle çiftleşmeye zorladığını duyurdu.

Onunla anlaşmak mümkün bile görünmüyordu.

"Bana kardeşinin çalıştığı yeri göster. İyi olanın. Clay," dedim.

Birden fazla kaş kalktı.

Birisi "Sence Clay iyi mi?" diye sordu.

"Nerede o?" diye sordum, kurdum ağırlığını kelimelere verdi. Dışarı çıkmak istiyordu.

Bunu hissedebiliyordum.

Artık yer deşiştirmek riskli değildi, özgür olmak istiyordu ve bunu *hemen* istiyordu. Ailemiz güvende olur olmaz, çünkü bunun olmasını sağlayamazdı.

"Koridorun iki dakika aşağısında. Oda 105. Kırmızı kapı. Kaçıramazsınız," diye geveledi biri.

Koşarak uzaklaşırken onlara teşekkür etmedim. Göğüslerim zıplıyordu ve saçlarım tişörtümü o kadar ıslatmıştı ki muhtemelen herkes kumaştan meme uçlarımı görebiliyordu ama umurumda değildi. Erkekler daha önce göğüs görmemiş değildi.

Ve kardeşim -en iyi ve tek arkadaşım- tehlikedeydi.

Kırmızı kapıyı çabucak buldum ve kapıyı çalmadan açtım.

"Evet, Fletcher, kızgın olduğunu anlıyorum." Clay'in sesi sinirli geliyordu, sesi kendimi içinde bulduğum küçük bekleme alanına bitişik bir odadan geliyordu.

Bu hiç iyi değildi.

O iyi bir kardeşti ama yine de kral üçlüsünün bir parçasıydı.

Bekleme odasından hızla geçip ofise girdim, kapıdaki Rahatsız Etmeyin yazısını görmezden geldim.

"Doğru, ama-" Clay beni görünce gözleri irileşince sözünü kesti. "Bana bunu Loca'da giymediğini söyle."

"Telefonu bana ver." Elimi uzattım.

"Hayır, Fletcher, sen değil. Kız kardeşin burada. Sana söyledim, o iyi." Masanın üzerine eğildim ve gözleri doğrudan göğüslerime gitti.

Kesinlikle gizli değillerdi.

Biraz mücadele etti ama bir anlık isteksizlikten sonra telefonu ondan almama izin verdi.

"Hey, Fletch." Nefesim kesilmişti.

"Ne oldu lan?" diye hırladı telefonda. "Dikkatli olman gerekiyordu. I-"

"Dikkatliydim. Vahşilerin burunları çok iyi çalışıyor. Hunter beni iz sürerken buldu ve tam olarak ne olduğumu anladı. Anneleri doğuştan kurt değiştiren biriydi."

Clay burnunu sıktı. "Bunun paylaşılması gerekiyor, Prenses." "Az önce o herif sana Prenses mi dedi?" Fletcher talep etti.

"Evet. Sorun değil. Kimseye annelerinden bahsetme. Ve gerçekten, kimse bana zarar vermedi. Ben güvendeyim. En azından biraz güvendeyim. Alfa, yani kral, beni kendisiyle evlenmeye zorlayabileceğini düşünüyor. İnsanları benden uzak tutacak. Hepsi ondan korkuyor."

"Hiç *güç kullan* demedi," diye homurdandı Clay. "Eğer o pislik sana dokunursa, ölür."

"Onunla tanıştın, Fletch. Bu dövüşü kazanamayacağını biliyorsun. Onunla tanışan herkes bu dövüşü kazanamayacağını bilir. Kardeşlerinin bile bu dövüşü kazanabileceğini sanmıyorum ve onlar da en az onun kadar büyükler. Bizimle dövüşerek bu işten sıyrılamazsın."

"Aspen..." sesi çiğdi. Çaresizdi.

Hepimiz birbirimize sahiptik. Ve yıllardır öyleydik.

Bakışlarım Clay'e kaydı, o da beni biraz onaylar gibi bir ifadeyle süzüyordu.

"Lütfen sevdiğimiz insanları uzak tutun. Onlara söyle ama müdahale etmelerine izin verme. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Enzo benden hoşlanmıyor gibi görünüyor. Benden daha az hoşlanmasını sağlayacağım."

Hırladı. "Seni orada bırakıp hiçbir şey yapmadan duramam Aspen. Seni öldürebilir."

"Ailemizin geri kalanından daha iyiyim."

Bir dakika boyunca sessiz

kaldı. Uzun bir dakika.

"Senin için kendimi gözümü kırpmadan feda ederdim," dedi, sesinde acı vardı. "Biliyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hala hayatta olduğundan emin olmak için her gün ziyaret edeceğimi ya da Beta'mı göndereceğimi söyle."

Kahretsin.

Yanağımın içini ısırdım. "Lucas'ın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

Neredeyse inliyordum.

Sanırım ona en yakın arkadaşının benimle ilgilendiğini daha önce söylemeliydim.

Clay'den uzaklaştım ve sesimi alçalttım. "Ona sadece benim hakkımda ne hissettiğini sor. Enzo öğrenirse onu öldürmek isteyebilir. Eğer kral sahipleniciyse."

"O bir kurt ve lanet olası bir kral. Sahiplenici olacaktır. Ama bunun Lucas'la ne ilgisi var anlamıyorum."

Clay boğazını temizledi.

Benim zamanım

dolmuştu.

"Sadece ona sor. Gitmem gerek, tamam mı? Seni seviyorum," diye tekrarladım. "Her gün gelme. Kimseyi gönderme. Güvenli olduğunda sana mesaj atıp haber veririm."

"Tamam. Dikkatli ol."

Telefonu kapattım ve Clay'e geri verdim, duygularımı tekrar kontrol etmek için savaşıyordum.

"Eğer işin içinde başka bir erkek varsa, Enzo'nun bilmesi gerekecek. Adam buradayken öğrenirse diğer adam ölür," diye uyardı Clay.

"Önce ona söylesem bile bundan kaçınabilir miyiz?"

Ben de karşı çıktım. Clay bir omzunu kaldırdı. "Ne kadar ciddi bağlı." "Biz birlikte değiliz. Bana zararsız bir şekilde aşık." "O zaman hayatta kalabilir."

İnledim ve masasının diğer tarafındaki sandalyeye çöktüm. "Bu delilik. Enzo benden ne yapmamı istiyor, onun için yeni nesil Vahşiler mi yetiştirmemi? Sonra ne olacak? Çiftleşme kalıcıdır. Beni de annen gibi hapse mi atacak? Ben-"

"Sakın bunu aklından bile geçirme," dedi Clay, mavi gözleri parlıyor ve sesi geriliyordu. Dikkatle izledim, kurdunun ortaya çıkmasını bekliyordum ama canavarını dikkatle bastırdı. "Biz babamız değiliz. Hiç kimse hapse atılmayacak."

"Daha önce beni öldürebileceğini söylemiştin." Elimi, konuşmanın geçtiği sırada bulunduğumuz odanın genel yönüne doğru salladım. "Ve onun odasında kalmam gerektiğini söyledi."

"Gerçeği mi istiyorsunuz, Prenses?"

"Ben prenses değilim," diye karşılık verdim, kurdum kalçaları üzerinde yükseliyordu.

Bu Gama'nın -ya da Beta'nın- onu aşağılamasından hoşlanmamıştı. O her neyse, onun eşi değildi.

"Gerçek şu ki, kardeşimin neden seninle çiftleşmek istediğini açıkladığını bilmiyorum. Onun aklını okuyamam. Kimse okuyamaz. Kurdu seni istediğine karar vermiş gibi görünüyor ve bu şehirde onun kurdu yargıç, jüri ve cellat. Enzo olmasaydı, burası onlarca yıl önce serseri ve kuduz kurtlarla dolup taşardı. Babamız görevdeyken neredeyse bitiyordu."

Öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. Uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum. "Onun yapmak zorunda kaldığı şeyler -*hepimizin* yapmak zorunda kaldığı şeyler- sana kâbuslar gördürür. Yani evet, bize kıyasla sen bir prensessin. Biz bu şehir için savaşırken, kanımızı akıtırken ve öldürürken kardeşin seni bir kulede güvende tuttu. Enzo, bu dünyanın gördüğü en büyük sürüyü korumak ve büyütmek için savaşırken hepimizden bile daha fazla."

"Eğer kardeşimin kurdu seni eşi olarak istiyorsa, bunu gerçekleştireceğim. Eğer kafanı bir tepsiye koyup akşam yemeği için orta pişmiş olarak kızartmak istiyorsa, seni tavaya kendim atacağım. Çünkü evet, sen özel, doğuştan dişi bir kurtsun ama bu şehir yaşayamaz. Hiçbirimiz . Senden nefret etmesini istiyorsan, durma. Bunun zarar vereceği tek kişi sensin." Görünüşe göre dersini bitirmiş, koltuğunda arkasına yaslanmıştı.

Kurdum resmen meraklanmıştı.

Ve resmen boka batmıştım. Fark

ettiğimden çok daha derin.

Belki de bokun içinde *boğuluyordum*. Çünkü görebildiğim kadarıyla hiçbir çıkış yolu yoktu.

Birdenbire, Clay'in iyi biri olduğunu söylediğimde koridordaki erkeklerin neden şaşırmış gibi baktıklarını anlayabiliyordum. Dışarıdan arkadaş canlısıydı ama iş ciddiye bindiğinde sizi sırtınızdan bıçaklayacak olan oydu. Enzo saçmalıklarla uğraşmazdı. Seni öldürdüğünde onun geldiğini görürdün.

Clay kendisinin ve Enzo'nun telefonlarını almak için elini uzattığında ben de verdim.

Ve bana koridorun aşağısını, Alfa'nın dairesini gösterdiğinde yürüdüm.

Başka bir gün savaşmak için yaşayın, değil mi?

Kurdum evine dönerken yol boyunca hırladı ama sorununun ne olduğunu .

Umarım Alfa'ya bizi öldürtmeden önce.

KURTUM hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu.

Onun yanına dönmek istedi. Onun dışisinin. Sahiplendiği.

Herif hayır cevabını kabul etmiyordu ve kararını tamamen vermişken onunla savaşmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Aspen'in kokusunu, o iğrenç parfümün altında gizlenen kurdu bir kez kokladığında, onun kendisine ait olduğunu anlamıştı. Hunter'ın onun üzerindeki kokusuyla zar zor başa çıkabilmişti. Eğer ona başka biri dokunsaydı, ölürdü.

Yavaşça.

Acı

çekerek.

O piç nadiren kana susamıştı. En kötü canavarları bile tatmin edecek kadar çok öldürdük ve o en kötüsünden çok uzaktı.

Ama onun için, adam kan peşindeydi.

İnfazcılarım onunla aralarına her zamankinden daha fazla mesafe koyuyorlardı. Sürü bağının ağırlığının zaten taşıyabileceğimden fazla olduğunu bildikleri için her zaman mesafelerini koruyorlardı.

Başım sürekli ağrıyordu. Kurtlarımla etkileşim kurmak bile acı vericiydi.

Ama en güçlü piçleri içeri almasaydım, kudurduklarında onları öldürmek zorunda kalacaktım.

Ben de onları aldım.

Ve baş ağrılarını görmezden geldi.

En azından Aspen'le duştayken, onun kokusu beni çantamın ağırlığıyla beynime çakılan bir çivi hissinden uzaklaştırıyordu.

Clay'in zihni bağ aracılığıyla benimkiyle buluştu.

"İşin bitti mi?"

"Neredeyse."

İnfazcılarımız birlikte bir kuduzu tuzağa düşürürken kurdum başka bir karnı parçaladı. Haydutlar tam bir kâbustu. Kan dökmekten başka nasıl bitireceğimi bilemediğim bir kâbus.

Clay, *"Geri döneceğiniz zaman bana haber verin,"* dedi.

İçgüdülerim bana kurdumun dışısının ikimizi de kızdıracak bir şey yaptığını söylüyordu.

Kurdum hırlayarak son kuduzun peşinden ormana daldı.

O da öldüğünde, kurdum onu infazcıların yanına bıraktı. Onlara cesetleri gömmeleri için hızlı bir emir verdim, yardım için birkaç adam daha göndereceğime söz verdim ve Locaya doğru geri koştum.

Uzun bir koşuydu.

Jiplerden birini almalıyım. Ve yolda biraz yemek yemeliydim. Hunter bana dişi bir kurt bulduğunu söylediğinde yeni uyanmıştım. Yemek olmamıştı.

Olmalıydı. Kurdum bizi

daha çok zorladı.

Pişman olacaktık. Ve bir ton yemek yememiz gerekecekti. Bu da bir ton yemek pişirmek demekti.

İçimden inledim.

"Geri dönüyorum," dedim Clay'e.

"Harika. Küçük bir sorunumuz var."

"Çıkar ağzındaki baklayı."

"Prensesin telefonunu buldu ve şarj etti. İçeri giremedim ama benden ve Hunter'dan gelen birkaç mesajı okudum. Gerçekten önemli bir şey yok."

"Yani?"

"Mesajlardan birinde kardeşiyle konuştuğumu gördü ve beni bulmak için dışarı çıktı. Duştan yeni çıkmıştı. Saçları ıslaktı. Gömleği ıslaktı."

Göğüslerine yapıştı.

Kurdum hırladı.

Göğüsleri umurunda olmamalıydı. Eğer o benim eşimse, onlar benimdi, onun değil. Neden umursadığını bilmiyordum. Ayrıca sutyen takıyordu, ne fark ederdi ki? Harika göğüslerdi.

"Üzerinde sadece senin iç çamaşırın ve gömleğin vardı. Hava soğuktu. Hiçbir şey gizli değildi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Islak gömlek yapışmıştı. Bazı çocuklar odanın dışındaki koridorda takılıp onu bekliyorlardı. Sadece seninle şu hayranlık meselesi hakkında konuşmasını istiyorlardı ama-"

"İsimleri söyleyin artık."

Onları saydı. Dört adam. Onları öldürmezdim, ama bir açıklama yapacak kadar hasar verirdim, böylece kurdum ortaya çıkıp onları öldürmezdi.

O bana aitti.

"Bir şey daha var. Kardeşinin sürüsündeki bir adamdan bahsetti. Görünüşe göre çok flört etmiş. Hiçbir şey olmamış. Kardeşi ondan hoşlandığını bile bilmiyormuş. Bu onun Beta'sı."

Burun deliklerim alevlendi.

Yeni keşfettiğim bu kıskançlık için zamanım yoktu ama kurdumun öfkesi bana zaman yarattığını söylüyordu.

" hallederim," dedim.

"Prenses kardeşini çok önemsiyor, bu yüzden mümkünse ölümcül olmayan güç kullanırdım. Çok yakın olmaları gerekiyor."

"Beta dostumdan uzak durduğu sürece sorun yaşamayacağız."

Bir duraklama
oldu.

Uzun bir tane.

Ağabeyimi kelimelerini dikkatle seçtiğinden emin olacak kadar iyi tanıyordum ve içten içe gözlerimi deviriyordum.

Kurdum huffladı.

"Bu durumdan pek memnun olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu sonunda. "Kaçırılma olayı. Telefonunun alınması olayı. Onu kıyafetsiz bırakma olayı. Bu duruma pek iyi uyum sağlayacağını sanmıyorum. Çiftleşme töreninde seni geri çevirme ihtimaline karşı kendini hazırlaman gerekebilir."

Kurdum o kadar yüksek sesle hırladı ki, yanlarından geçerken bir kuş sürüsünü korkuttu.

"O dişi bir kurt. Onu koruyabilecek birine ihtiyacı var. Onu evet demeye ikna edeceğim," diye homurdandım.

Kurdum ulumak istiyordu ama ona geri dönmek için çok fazla koşuyordu.

"Sadece biraz zaman alabileceğini kabul etmeye çalışın. Belki birkaç ay sürebilir."

"Hayır."

İç çekti. *"Pekâlâ, tamam. Sen yanımdayken, insan eşler edinmiş birkaç erkek beni rahatsız ediyor. Görünüşe göre sürüleri çöküyor ve yerimiz olduğunu biliyorlar. Dişi yok kuralı yüzünden onları geri çevirdim ama..."*

"Çiftleşene ve etrafımda bir kadın olmasının getirdiği ek baskıyla ne kadar başa çıkabileceğimi test edene kadar dişi kuralı yürürlükte kalacak. O zamana kadar kendi pislikleriyle uğraşmalarını söyle."

"Tamamdır. Yakında görüşürüz."

İletişimi kestim ve sertçe düşündüm, *"Bizimle çiftleşmesini istiyorsan, onun yanındayken kendini kontrol etmen gerekecek. Derisini yaralamak ve onu kızdırmak evet demesini sağlamayacak. Onu bir eş bağına zorlamıyorum. Bir yere bir çizgi çekmeliyim."*

Karşılıklı iletişim kuramıyorduk ama düşüncelerimi ve sözlerimi duyabiliyordu.

Alay etti.

Bana saçmaladığımı mı, zaten bildiğini mi yoksa tamamen başka bir şey mi söylemeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Merak etmenin bir anlamı yoktu.

Ne yapmaya karar verdiyse onu yapacaktı ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Umarım kadınla işleri tamamen umudumuzu yitirmemize neden olacak kadar berbat etmemiştir, çünkü gerçekten onun gitmesine izin vereceğini düşünmüyordum.

KURTUM dışarı çıkıp dolaşmak için can atıyordu ama her nedense biz Alfa'nın odasında yalnızken yer değiştirmeyi reddediyordu.

Umarım sonunda ondan korkmaya karar vermiştir. Buna ihtiyacı vardı.

Yer değiştirmedeği ama kendini de sakinleştirmedeği için odada volta atmaya başladım.

Fırının üzerinde saat yoktu ve mikrodalganın üzerindeki saat de 12:03'te takılı kalmıştı. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Güneş tamamen batmıştı ama ben odaya döndüğümde çoktan batmaya başlamıştı.

Ben de volta attım.

Sonunda kapı açıldı.

Hemen döndüm ve Alfa Kralı ile yüz yüze geldim. Enzo.

Sakin kalmak için kendimi zorladım.

Kurdum ayağa kalktı ve gerindi, kuyruğu yavaşça sallanıyordu. Bu kötüye işaretti. Çok kötü bir işaret.

Enzo'nun bal gözlü bakışları göğsüme indi ve tekrar yukarı çıktı. "Sürünün yemeğine . Clay gitmemiz gerektiğini söylüyor."

"Bana söylendi."

Bakışları alçaldı ve tekrar yükseldi. "Sutyeniniz yok mu?"

"Üzerimdeyken pisliğin teki beni duşa attı. O şeylerin kuruması çok uzun sürüyor."

Çenesi düştü. "Hayır, o

zaman." "Hayır."

Bir eliyle yüzünü ovaladı ve midesi yüksek sesle guruldadı. Saçları ıslaktı ve temiz kokuyordu. Haydut kurtlarla -her ne iseler- uğraştıktan sonra duş almış olmalıydı.

İçimden bir ses onlarla nasıl başa çıktığını bilmek istemediğimi

söylüyordu. "Bu tişört işe yaramayacak," dedi sonunda.

"Göğüslerimden bahsediyorsan, tişörtlerinin hiçbirisi işe yaramaz. Hiçbiri üç boyutlu göğüsler için yapılmadı."

"Siyah bir tane var. Bundan daha iyi olmalı." Yanımdan geçip gitti, ben de ona yer açmak için geri çekildim.

Eğer bir yolu varsa ona dokunmak istemedim.

Kurdum aniden, hiçbir uyarıda bulunmadan derimi yırttı. Her zaman en güçlü kurtların yapabildiği şekilde hızlıca yer değiştirdik. Daha zayıf kurtlar birkaç dakika sürerdi.

Gömleğinden sıyrılıp boxer-şortunu tekmeledikten sonra koridorda koşmaya başladı ve kahverengi kürkünü silkeledi. Benim saçım gibi, onun da yüzünün etrafı çok daha açıktı ve doğal olarak daha koyu bir renk alıyordu.

Arkamızda Alfa'nın hırladığını duydum ve sonra devasa siyah bir kurt kızgın bir çocuk gibi hırlayarak ve oflayarak arkamızda tepiniyordu.

Kurdumun yan tarafına sertçe çarptı ve kurdum ona dişlerini gösterdi. Hırıltısı hemen kesildi ve yüzünün yan tarafını yalayarak bir inilti çıkardı.

Karnı ses çıkarana kadar bir süre ona sürtündü. Sonra ona hırladı ve burnunu birkaç koridor boyunca takip etti.

Alfa'nın zihinsel olarak bana ulaşmasını ve bir şeyler söylemesini bekliyordum. Beni tırmaladığında sürüye katılmaya zorlamıştı, o yüzden eğer isterse bu şekilde iletişim kurabilirdik. Ya da ben istersem, sanırım.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Ve kesinlikle onunla bir sohbet başlatmaya çalışmayacaktım. İstesem bile, havadan sudan konuşmayı beceremezdim.

Sürünün yemek salonundaki gürültü biz içeri girer girmez kesildi.

Nedense hayranları ve sürü kadınları orada değildi. Geniş odadaki herkes erkekti, ben hariç.

Herkesin ani sessizliğiyle gösterdiği saygı karşısında kurdum mırıldandı. Arkadaşı onun yanına sokuldu ve onu yakındaki bir masaya götürmeden önce başını kaldırıp odaya baktı.

Birisi onu çabucak yiyeceklerle doldurdu ve kurtlar görgü, duraklama ya da sınıf olmadan onu parçaladı. Odadaki gürültü yavaşça geri döndü, ancak asla önceki seviyesine gelmedi.

Kurdum cennetteydi. Tamamen cennette. İnsanlar ona bakıyordu ve korkmasına gerek yoktu. Bu gerçekten korkunç bir karardı ama Alfa'ya *güveniyordu*.

O deliydi.

Ama Enzo'nun kurdunun, bir insanın hayal ettiğinden çok daha fazla yiyecek tüketmesini hayranlıkla izledi. Onun yemediğini fark edip yemeğe geri dönmesi için onu her dürttüğnde, onunla birlikte daha fazla yedi.

Alfa nihayet yavaşladığında, kurdum masadan kalkıp yere indi.

Sonra yer değıştirdi.

Panik içime işledi.

Kontrolü bana vermesini engellemek için dizginleri geri çekmeye çalıştım ama başarılı . Deri kürkün yerini aldı ve beni yerde çırılçıplak bıraktı.

Yine sessizlik çöktü.

Bütün gözler

üzerimdeydi.

Alfa hırladı ve herkes başka tarafa baktı. Çabucak.

Kurdu masadan sıçradı ve üzerime kondu, pençeleri yerdeydi ama devasa, tüylü vücudu benimkinin üzerindeydi.

Beni sırtüstü yatmaya zorladı ve hâlâ hırlayarak tam üstüme çöktü.

Bir dakika geçti. Sonra

bir dakika daha.

Panik yerini kızgınlığa, sonra da öfkeye bıraktı.

Kim olduğunu sanıyordu? Ben onun eşi değildim. Elbette, o kraldı. Kardeşine göre, şehrin ayakta kalmasının sebebi oydu. Bu harikaydı. Harikaydı.

Ama bu ona beni sahiplenme hakkı vermiyordu. Karşı koymak için yapabileceğim hiçbir şey olmasa bile.

Kurt gururum bana bunu yapmasının bir nedeni olduğunu söyledi. Başı yukarıda, burnu havadaydı.

Ona kendisini kontrol edemeyeceğini gösteriyordu. Ondan hoşlanıyor olabilirdi ve onu sahiplenmesini sorun etmeyebilirdi ama o onun Alfa'sı değildi ve kararları o veremezdi.

Ben de bundan faydalanabilirim.

"Kıyafetlerime ihtiyacım var," dedim Alfa'nın tüylü boğazına. "Bunu bu yüzden yaptı. Bir açıklama yapıyor. Senden hoşlanıyor ama bizi kontrol etmene izin vermeyecek."

Kurt hırladı, tüm vücudu benimkine karşı gürlerken havaya fazladan baskınlık attı. Her zamankinden daha fazla. Bunun elektriği üzerimden kaydı

tenimi ısıttı ama bunun dışında hiçbir şey yapmadı.

Sessizlik hâlâ devasa yemek salonunda çınliyordu.

"Bu beni etkilemiyor," dedim kralın kürküne doğru. "Gücü hissedebiliyorum ama hiçbir şey yapmıyor."

Tekrar hırladı ve bana daha fazla güçle vururken arkamdaki odada boğulma sesleri duydum.

"Anladık, Enzo. Alfa sensin. şunu." Elimi kaldırıp kurdun kafasının yan tarafına vurdum, elim dondu ve beni ısırabileceğini fark ettim.

Onun yerine avucumu yaladı ve güç azaldı.

Birisi ona bir battaniye getirdi ve kurt sonunda başını yüzümden kaldırıp yanağımlı yaladı. Battaniyenin kenarından tuttu ve üzerimden kalkarken onu vücudumun üzerinde sürükledi. Başımın üstünden ayak parmaklarımlı altına kadar tamamen örtülene kadar pes etmedi.

Yüzümden çektim ve nihayet otururken göğsüme doğru tuttum. Arkamdan dolanarak bana bir kez daha hırladı. "Kurtadamlar için çıplaklığın kaçınılmaz olduğunu biliyorsun, değil mi? Kardeşin beni çıplak halde taşıdı. Neredeyse bir saat boyunca onunla bir aracın içindeydim. Biz-"

Hunter yanımdan, "Beni Alfa'ya öldürtmeyelim," diye araya girdi.

Görünüşe göre battaniyeyi getiren oydu.

Enzo'nun kurdu kardeşine dişlerini gösterdi.

Hunter ellerini kaldırdı. "Senin olduğunu bilseydim pantolon giyerdim."

Kurt yine de dişlerini sıktı.

"Aspen, Alfa'yı odana geri götürebilir misin?" Hunter kurda belirsizlik gibi görünen bir şeyle bakarak sordu. "Senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Enzo'nun kurdu hırlayarak tehditkâr bir şekilde kardeşine doğru adım attı.

Kafasına vurduğumda umursamamıştı, belli ki ona dokunduğumda da aldırmadı. Bir elimi yanına koyup hafifçe ovuşturdum ve bana yaklaşıırken kurdun öfkesi hemen kayboldu.

"Başka kimseyi korkutmana gerek yok. Beni sahiplendiğini biliyorlar," dedim.

Yüzümü yaladı ve ben de burnumu kırıştırmamak ve başını itmemek için mücadele ettim. Ne de olsa onu sakinleştirmeye çalışıyordum.

"Lütfen insanınızın bir dakikalığına kontrolü ele almasına izin verir misiniz?" diye sordum. "Odada çok fazla baskınlık havası esiyor."

İsteğimi görmezden geldi.

Belli ki sürüsünü boğuyor olması umurunda değildi.

"Bu beni mutlu eder," dedim, sadece bunu önemseyip önemsemediğini görmek için.

Bana doğru döndü ve bir hışım çıkardı.

Sonra tekrar yanağımlı yaladı, bana doğru sokuldu ve yer değıştirdi.

Elimin altındaki kürk yerini sıcak, pürüzsüz bir tene bıraktı. Enzo'nun yüzü kurdunkinin yerini aldı; muhteşem, bal rengi gözleri kısılmıştı ve benimkinden sadece bir nefes uzaktaydı.

Çıplak göğsü battaniyeyle göğsüme yaslanmıştı, dizleri yerde, bacaklarımın iki yanındaıydı.

Adam çıkmıştı. Kurdun hatasıydı ama yine de. Üstüme çıkılması... yeniydi.

Bakire değildim ama seks benim için hiçbir zaman aşk ya da romantizm olmamıştı. Bana bu şekilde sarılması romantik değildi elbette ama farklıydı. Bir çeşit samimiyet.

Enzo sert bir nefes verdi, sonra ayağa kalktı.

Bakışlarım olduğı yerde kaldı, kalın karın kasları, ardından siki, taşakları ve kaslı kalçaları doğrudan görüş alanıma girdiğinde gözlerim hafifçe genişledi,

Yüzümden birkaç santim

uzaktaydı. Sertleşmişti.

Ve *vay* canına.

O şey küçük *değildi*. En azından yattığım adamdan biraz daha büyüktü.

"Dişi kurt bana ait," dedi dolanarak. Arkamdaki battaniyenin bir parçasını tekmelediğinde mesajı almıştım.

Sırtımı örtmek istedi. En azından belimi. Gözlerimi devirmek

istesem de, onu kendi etrafıma sardım.

"Ona bakan, koklayan ya da dokunan herkes ölecek." Sesini yükseltmeye zahmet etmedi. Buna ihtiyacı yoktu. Herkesin tüm dikkati ondaydı ve tüm kurtadamların duyma yetisi insanlarınkinden daha iyiydi.

Arkamdan güçlü ve kendinden emin adımlarla odayı geçerken omzumun üzerinden baktım.

Kahretsin, güzel bir kıçtı.

Enzo oturmakta olan adamlardan birine doğru yürüdü. Alfa yaklaşırken adam çenesini aşağı doğru salladı ama Enzo yine de onu boğazından yakaladı.

Kan kokusu havayı sararken yüzüm soldu. Enzo alçak sesle bir şeyler söyledi ve etrafındaki adamlar yüzlerini buruşturdu.

Boğmakta olduğu adam kabaca başını salladı ve soluk soluğa bir şeyler söyledi.

Enzo adamı sandalyesine bıraktı. Adam boğazındaki kanı silerken ve nefesini tutarken onu inceledim.

Tanıdık bir şeyler vardı.

Oh.

*Saçm
alık.*

Koridordaki adamlardan biriydi, ben ayrıldığımda yatak odasının kapısının önünde bekliyordu.

Bakışlarım Enzo'nun temiz eliyle boğazından yakaladığı bir sonraki adama kaydı. Yanındaki parmaklarından çoktan kan damlamaya başlamıştı.

Onun koridordaki başka bir adam olduğunu anlamam sadece bir anımı aldı.

Kral bunu üçüncü ve dördüncü adamla tekrarladığında yüzümdeki tüm kan gitmişti. Boğazlarından aşağı damlayan ve ellerini kaplayan kan miktarı bana kesiklerin sığ olmaktan çok uzak olduğunu söyledi ve kalıcı bir hasar vermediğini umdum.

Tekrar yanıma gelip kanlı elini sırtıma koyduktan sonra beni önünden geçirdiğinde tereddüt etmeye ya da itiraz etmeye cesaret edemedim.

Onun kim ve ne olduğunu nasıl unutmuşum?

Enzo sadece Alfa değildi.

O Kurt Kral'dı.

O, insan dişilerinin yavrularına itaat ettirmek için anlattıkları kâbus gibiydi. Herkes ondan korkardı.

Ve beni eşi olarak kabul etti. Onun malı. Kimsenin bakmasına, koklamasına ya da dokunmasına izin verilmeyen bir şey. Onun lanet *prensesi*.

Kurdum, daha önce yaptığı baskınlık gösterisine rağmen, bu fikir karşısında gururlandı. Ona ait olmak *istiyordu*.

Sadece özgür olmak istedim.

Odasına vardığımızda, onu rahat bırakmam ve onu kızdırmaktan nasıl kaçınabileceğimi ölçmem gerektiğini biliyordum. Kurdum, ona ayak uydurma planımı çöpe atmıştı.

Eğer gelecekte onu kızdırmak istemiyorsam, Enzo ile en azından birkaç kelime konuşmamız gerekiyordu.

O lavaboya doğru yürürken ben de onu mutfığa kadar takip ettim. Suyu için avucunun tabanını kullanırken sessiz kaldım. Lavaboda büyük bir

Musluğun yanında bir şişe sabun vardı ve ellerine biraz sürdü. Kokusu yoktu ve havadaki kan kokusunu yavaşça sildi.

O fırçalarken ben bekledim.

Umarım elleri temizlendikten sonra konuşursam, onları kanımla tekrar kirletmek istemez.

Birkaç dakika sonra nihayet suyu kapattı ve tezgahtan havluyu alarak onları kuruladı.

"İstersen senin kıyafetlerini giyebilirim," dedim. "Ama kurduna söylediğim şey doğrudu. Benimki kontrol edilmekten hoşlanmıyor. Artık var olduğu için tehlikede olmadığını bildiğine göre, kendini ortaya koyacaktır. Eğer kendi kıyafetlerim olmazsa, seni kızdırmak için beni rahatsız edici pozisyonlara sokmaya devam edecek."

"Ben hallederim." Havluyu tekrar tezgâhın üzerine bıraktı ve yanımdan geçti.

"Gelecek hafta kızgınlık dönemine gireceğim," diye ekledim, mutfaktan çıkarken onu takip ederek. "Tarihi telefonumdan takip ediyorum. Ne zaman beklediğimi bilmek için ona ihtiyacım olacak. Yani sen de biliyorsun."

Homurdandı.

Kesinlikle telefonumu vermeyecekti.

Annesi de benim gibiydi... ama o çocukken ölmüştü. Muhtemelen sıcaklığın ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Sıcak vurduğunda ne olacağını biliyor musun?" Ona sordum.

Enzo beni görmezden geldi.

Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

Onu yatağa kadar takip ettim, yatağın üzerine ve komodinden bir kumanda alarak yatağın karşısındaki büyük televizyonu açtı. Kumandanın olduğu yerin yanında bir kitap vardı, bu yüzden okumayı sevdiğini biliyordum ama bu konuyu açmadım.

Bana daha önce verilen battaniye hâlâ üzerimdeydi ve yataktan birkaç adım uzakta duruyordum. Battaniye hafiften Hunter kokuyor olsa da, koku Alfa'yı rahatsız etmeyecek kadar hafifti.

Eğer beni görmezden gelecekse, konuşmaya devam etmek zorundaydım. "Vücudum ısınıyor ve terliyor. Kokum çok daha güçlü oluyor ve çiftleşmemiş kurtları bir mıknatıs gibi kendine çekiyor. İnsan kadınlar erkek kurtadamlarla bağ kuramadıkları için, onlarca yıldır insanlarla sadık bir şekilde eşleşmiş erkekler de buna dahil. Kendine çekmediği tek kişi kardeşim. O beni koruyor."

Şimdi Enzo'nun dikkatini çekmiştim.

Televizyonda bir reklam vardı ama ikimiz de onu izlemedik. Alfa bana odaklanmıştı, ben de onu izliyordum.

Devam ettim, "Kokumu alan herkes, doğa onlara beni bulup çiftleşmelerini söylediği için tüm mantığını kaybediyor. Fletcher'ın öldürdüğü ilk adam, ilk kızgınlığım başladığında bana yakın olan güvenilir, çiftleşmiş bir erkek sürü üyesiydi. On beş yaşındaydım. Aniden ortaya çıkıyor ve ortaya çıktığında durdurmak için çok geç oluyor. Bu koridorda kaç tane kapı olduğunu gördüm. Eğer başladığında burada olursam, kapını kırıp bana ulaşmak için seni öldürmeye çalışan düzinelerce adam olacak. Mantık önemli olmayacak. Hakimiyetinizin bir önemi olmayacak. İnsanlar ölecek."

Bir an beni inceledi.

zaman tanıdım, acele ettirmedim. Hazır olduğunda konuşacaktı. Ve umarım beni öldürmezdi.

En azından onun kurdu yapmazdı.

"Ne kadar sürüyor?" diye sordu. "Yalnız geçirirsem üç gün."

Burun delikleri alevlendi. "Eğer bir erkekle geçirirsen?" "Birkaç saat."

"Kim?" Sesi alçaktı.

Tam olarak ne sorduğunu biliyordum ve ona adını verdiğim kurda ne olacağı konusunda oldukça net bir fikrim vardı.

"Önemli değil."

Bal rengi gözleri altın renginde parladı. Kurdu bir cevap istiyordu. "Cehennem gibi değil."

"Size meydan okuyacak kimse yok," dedim.

Ayağa kalktı, bana doğru ilerlerken kumandayı yatağın üzerinde unuttu. "Kim, Prenses?"

"Siktir git," diye fısıldadım.

Cevap olarak çıkardığı hırıltı
ölümcüldü. Gerildim ama hareket
etmedim.

Çenemi geriye ve yana yatırmak için parmak eklemeni kullandı, sonra dudaklarını kulağıma indirdi. "Bana onun adını verebilirsin ya da kim olduğunu bulana kadar kardeşinin sürüsünü öldürmeye başlayabilirim."

"Kardeşimin sürüsünden değil."

"O zaman onlarla işim bittikten sonra ona en yakın sürüyle başlayacağım. Lucas'ın kafasını da senin için tabağa koyacağım."

Ellerim titredi. "Bunu yaparsan ödedikleri vergileri kaybedersin. Etraflarındaki sürülerin saygısını da. Birileri size meydan okuyabilir."

"Paraya ihtiyacım yok ve dövüşmekten zevk alırım." Dudakları kulağıma okşadı.

"Kurdun beni mutlu etmek istiyor. Kardeşimin sürüsünü öldürmekle bunu başaramazsın. Bu konuda seninle savaşacaktır."

Enzo sonunda başını kaldırdı ve geri adım attı.

Dolabın içinde kaybolduğunda kaşlarımı çatma dürtüsüyle savaştım, hâlâ çıplaktı ve kimsenin güvenliği için fazla çekiciydi. Özellikle de benimkini. Aleti

sertleşiyordu, yani görünüşe göre küçük tartışmamızdan tahrik oluyordu.

Ki bu çok güzeldi.

Ama geri adım atmak onun yapacağı bir şey gibi görünmüyordu, bu yüzden dolaba girmesinin bir nedeni olmalıydı.

Elinde telefonumla dışarı çıktı. Hâlâ çıplaktı. "Kod" dedi.

Bu bir soru değildi. Bir talepti.

Ve oradaki hiçbir şey savaşıma değmezdi, bu yüzden ona verdim. "0913."

"Doğum günün."

Ona bir bakış attım.

Kardeşi ona neredeyse yirmi altı yaşında olduğumu söylemişti ama ben onun teorisini doğrulamayacaktım. Doğru olsa bile. Zaten bunu bir soru gibi söylememişti.

Yazdı ve bir dakika sonra telefonu kulağına götürdü.

Kardeşim cevap verdiğinde kalbim sıkışmıştı.

"Aspen? İyi misin?"

"O iyi," dedi Enzo kesin bir ifadeyle. "Bana geçmişte birlikte olduğu adamın adı lazım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bağlantı kötü mü? Bu konuşmayı yüz yüze yapmaktan heyecan duyarım. İstersen sürünün etrafta hayranları varken çiğnediği kuralları da ele alabiliriz. Bir taşla iki kuş vururuz," diye gürledi Enzo.

Fletcher homurdandı.

Gözlerimi kapattım.

Dikkatli olması gerekiyordu. Potansiyel üzüntümün Alfa'yı kardeşimi ya da sürüsünü öldürmekten vazgeçireceğinden emin değildim, bu onu içindeki canavarla karşı karşıya getirse bile.

"Bu Silas Rhodes," diye homurdandı Fletch. "Biz onunla birlikte büyüdük. Eğer onu öldürürsen, senden nefret edecektir. Onun ne olduğunu bilen çok az insandan biri ve kullandıkları تنها bir kulübesi var. Tehlikeli olmasının yanı sıra sıcaklığı yalnız geçirmek onun için çok acı verici, bu yüzden sevişiyorlar. İkisi için de bunun arkasında hiçbir duygu yok. Daha sonra her şeyi iyice temizliyorlar, böylece bittiğinde hiçbir kanıt kalmıyor."

"Bana konumu gönder." Fletcher'a bir telefon numarası verdi.

"Tamam, şimdi gönderdim ama kilitler sağlam. Anahtarı isteyeceksin."

"Ben gelip önce hayran durumunu düzelt. Bir saatin var."

Bununla birlikte, Enzo telefonu kapattı.

Ekrana dokundu ve ateşimi takip etmek için kullandığım uygulamayı bulmasını izledim. Paylaş düğmesine bastı ve bilgileri başka bir telefon numarasına gönderdi. Kardeşlerinden birinin değil de kendisinin olduğunu umdum ama sormadım.

"Silas bana yardım ettiği için ölmeyi hak etmiyor," dedim. "O aileden biri ve güçlü bir sürüsü var. Ona saygı duyuyorlar. Hiçbiri Alfa olarak başa geçemez. Bana karşı hiçbir şey hissetmiyor. Duşta tenimi gördün. Beni hiçbir şekilde sahiplenmedi."

Fletcher'a numarasını verdiği için Enzo'nun telefonumu vereceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, üzerine bir çift siyah eşofman giyip başka bir şey giymeden dolaba götürdü.

Muhtemelen kanı saklamak için

siyahtı. Kalbim sıkıştı.

Onları öldürecek ve beni sevdiğim insanlarla iletişim kurmanın bir yolundan yoksun bırakacaktı. I-

Tekrar dışarı çıkarken sonunda telefonu bana verdi. "Hunter mesajlarını ve aramalarını izliyor olacak. Yapmaman gereken bir şey yaparsan ya da sylerseu onu sonsuza dek kaybedersin Prensese."

"Tamam."

Bir anlık duraksamadan sonra battaniyeyi üzerimden aldı ve odanın kenarına fırlattı. "Ona bir daha dokunma. Kardeşim gibi kokuyor."

Sonra odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Kilitlemedi ama ben durumu biliyordum.

Bana yardım etmeye çalışan herkes kan kaybederdi.

Belki de ölürdü. İçeride kilitli değildim ama kapana kısılmıştım.

sia

ASN

Enzo ya da Hunter'ı kızdırmak istemiyordum, bu yüzden Fletcher'a ne mesaj attığıma dikkat ettim. Telefonumu tekrar kaybetmek berbat olurdu. Savage kardeşlerin kurallarına uymak zorundaydım.

BEN

Hey, Fletch, kral bana telefonumu geri verdi.

FLETCHER

Kanıtlayın

BEN

Sol kık yanağında bir ben var. Yedi yaşındayken, ailemiz bize bunun sosyal olarak kabul edilemez olduğunu söylemeden önce ona George adını vermiştik.

FLETCHER

hapsetmedi ya da incitmedi, değil mi?

BEN

Hayır

Ben
iyiyim.

FLETCHER

Teşekkürler.

Gerçekten geliyor mu?

BEN

Sanırım
öyle.

Bir dakika önce beni terk etti.

Silas'ı uyardın mı?

FLETCHER

Onu çoktan aradım, ama koşmuyor.

Umalım da kralı sana karşı bir şey hissetmediğine ikna edebilsin. Ne kadar sahiplenici?

BEN

Sahiplenici, sahiplenici

FLETCHER

Silas boku yedi.

Bu konuda artık yapabileceğimiz bir şey yok.

Hayranları saklamaya geri dönmeliyim. şimdi Fiona'nın hayatı için dua etme zamanı. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum.

Küçük bir gülümsemeyi geri çektim.

BEN

Hemen ilgileneceğim.

İyi şanslar.

FLETCHER

Dikkatli ol. O gittikten sonra sana mesaj atarım. Seni seviyorum.

BEN

Ben de seni seviyorum.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve uzun bir nefes alarak mesajın dışına çıktım. Ellerim biraz titriyordu. Kurdum ise olayların gidişatından gayet memnun bir şekilde uzanıyordu.

Çoğu kurt şu anki partnerinin daha önce kiminle birlikte olduğunu umursamazdı, bu yüzden Enzo aşırı sahiplenici görünüyordu. Ama kokumu Silas'ın yakınında ya da kulübede bulamadığında, bunun biraz azalabileceğini umdum. En azından Silas'ı kurtarmaya yetecek kadar.

Silas'ı ya da Creek hayranlarını hayatta tutmak için bedenimle pazarlık yapmayacaktım. Eğer denersem, Enzo'nun onlara olduğumdan daha fazla bağlı olduğumu düşünmesine neden olacaktım.

Ama kurdumun sürüsünü teşhir ederek işleri daha da zorlaştırmayı seçmesini önemsedİ.

Akıllıca davranırsam bunu kullanabilirim.

Yatağının kenarına oturdum ve ısı döngümle birlikte kendisine gönderdiği mesajı açtım. Telefonunu almak için kardeşinin ofisine uğramış olmalıydı, çünkü Fletcher'ı ona ayrıntıları mesaj atmaya zorlamıştı.

BEN

Eğer bu gece biri ölürse, kurdum muhtemelen isyan edecek.

Bir mesaj .

Belli ki pek mesajlaşmamış. Kardeşlerine göre telefonu dört aydan fazla bir süredir o çekmecedeymiş.

Ama bir dakika sonra yine de bir mesaj geldi.

ENZO

Ben yokken odamızı terk edersen, kurdum bu gece karşılaştığım herkesin ölmesini sağlayabilir.

Dudağımı ısırdım.

Mesaj sertti. Acımasız.

Tehdit edici.

Kurdum yine de mırıldandı.

İyice düşünmeden kolumu karyolanın üstüne kaldırdım ve bileğimi metale dayayarak hızlıca bir fotoğraf çektim.

Bir mesajla birlikte ona gönderdim.

BEN

Kendimi yatağa bağladım

Hiçbir yere gitmiyorum

Onay işareti bana mesajımın gönderildiğini söylediğinde, tekrar okudum ve donup kaldım.

Sözlerimin arkasında açık bir mesaj daha vardı. İstenmeyen . Hemen cevap verdi.

ENZO

Beni kışkırtma, Prenses.

Yüzüm kızardı.

Vücudumun geri kalanı da öyle.

Ona asıldığımı sandı. Belki *de* yanlışlıkla ona asıldım. Kahretsin.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve bir mesaj daha yazdım.

BEN

Herkesi hayatta tutmak seni cezbediyor mu?

ENZO

Bu sefer değil.

Kalbim küt küt atıyordu.

Bu sefer hayır değildi.

Belki bir dahaki sefere.

Ve hiç yoktan çok çok daha iyiydi.

Telefonu yanıma bıraktım ve bacaklarımı yatağın altına soktum. Kıyafet almak için dolaba gitmeliydim ama yorganı ağır ve lükstü. Üst çarşaf kullanmıyor gibiydi, bu yüzden bacaklarımın üzerinde hissetmek güzeldi.

Bir yanım Silas'a mesaj atmak ya da onu aramak, neler olacağını bildiğinden emin olmak istiyordu ama onu daha fazla hedef haline getirirsem bunun ona bir faydası olmazdı. Aramızda mesafe bırakmam gerekiyordu.

Titrek bir nefes vererek kumandayı aldım ve ilk yayın servisine dokundum. Tüm kardeşlerin profilleri açıldı.

Enzo.

Huntie.

Clay-Clay.

Küçük bir gülümsemeyi ısırdım. Kardeşlerin birbirleriyle uğraşmak için profil isimlerini değiştirdikleri bir şey olmalı.

Enzo'nun profilini seçtim ve ne izlediğini görmek için tıkladım.

Bir casus dizisinin birkaç bölümü.

Normal insanların doğada çok az malzemeye hayatta kalmak zorunda bir reality şovun her sezonu ve bölümü.

Birden fazla aksiyon ve macera filmi.

Gerilim ve romantizm yok.

Hmm.

Hayatta kalma programının ilk bölümünü açtım. Yapacak başka bir şeyim yoktu ve beklerken zihnimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı. Okumayı severdim ama tüm kitaplarımın içinde olduğu iPad mini kamaramdaydı ve telefonumdan okumaktan nefret ederdim. Başımı ağrıtıyordu.

Bölüm oynarken, gelmeyen aramalar ve mesajlar için telefonumu kontrol etmeye devam ettim.

Dizi favorim değildi ama ilgimi çekti. Fletcher sonunda bana mesaj attığında iki bölümdeydim.

FLETCHER

Birkaç dakika önce ayrıldı.

Kimse ölmedi

BEN

O ne ?

FLETCHER

Seni arkadaşı olarak ilan etti ve herkese senin ne olduğunu söyledi. Ambarı kontrol etti. Bazı saçmalıklar için bize küçük bir ceza verdi. Lucas'a yaklaştı ve ona kraliçesiyle bir daha flört ederse evini onun kanıyla boyayacağını söyledi. Altan alta senin hakkında bir şeyler mırıldandığı için Graham'ın burnunu kırdı. Reilly'nin iki kolunu da aynı sebepten kırdı.

Bunun dışında, sadece eşyalarını topladı, ısı kabininin anahtarını aldı ve gitti.

Arabayı kulübeye doğru sürdü, Silas'ın çantasına değil.

BEN

Vay
anasını.

FLETCHER

Daha kötü olmamasına şaşırdım,
gerçekten gitmem gerek.

Sürü, sırrını sakladığım için bana kızgın. İşleri düzeltmeye çalışmalıyım.

BEN

Özür dilerim.
İyi şanslar.

FLETCHER

Özür dileme

Bu dünyada gerçekten umursadığım tek kişi sensin.

BEN

Sana da.

Bir anlık tereddütten sonra son bir mesaj gönderdim.

BEN

Sürü ile aranızı düzeltemezseniz, Enzo'nun sürüsüne katılma davetini kabul edebilirsiniz.

En azından tekrar birbirimize yakın olurduk.

FLETCHER

İsteyeceğim son şey, ona katılarak o pislği daha da güçlendirmek.

BEN

Biliyorum ve anlıyorum.

Sadece bunun bir seçenek olduğunu

unutma Seni seviyorum

FLETCHER

Yapacağım.

Ben de seni seviyorum.

Silas'tan, Beta'sından ya da Gamma'sından haber aldığımda size haber veririm.

Dudağımı ısırdım ve çalan programa yeniden odaklanmaya çalıştım. Birkaç dakika kaçırmıştım ama bu önemli bir şey değildi.

Bakışlarım sürekli telefonuma

kayıyordu. Sonraki dört saat boyunca

hiç rahatlamadım.

Ta ki Fletcher bana tekrar mesaj atana kadar.

FLETCHER

Enzo az önce Silas'ın sürüsünden ayrıldı.

Kırık ve kanlı, ama yaşıyor.

Sonunda içimi bir rahatlama kapladı.

BEN

Tanrıya şükür.

FLETCHER

Silas'a onu hayatta bırakmasının tek nedeninin eşinin gözyaşlarına engel olmak olduğunu söylemeyi ihmal etmedi.

Teşekkür ediyor.

Duygular yine de gözlerimi yaktı.

BEN

Henüz çiftleşmedik.

Hala bundan kurtulabilirim.

FLETCHER

Bence burada sınıfta kaldık.

Seni kurtarmak için bir yol bulmaya çalışacağım ama sen de onun seni önemsemesini sağlayacak bir yol bulmalısın ki iyi bir hayatın olsun.

BEN

Adamlarına bana bakmamalarını söyledi, Fletcher.

Bir kulede yaşayan bir prenses olmamı istiyor.

FLETCHER

Bir kuleye hapsedilmek ölmekten iyidir

BEN

Sürü geldi mi?

FLETCHER

Henüz değil

Bir yolunu bulacağım. İyi

geceler. Dikkatli ol.

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülürken öfkeyle gözlerimi tekrar sildim.

Herkes hayattaydı ama işler yolunda değildi. Alfa Kral'ın yatak odasına kilitlemişim, kıyafetlerim ya da diğer eşyalarım yoktu. En iyi arkadaşım olan kardeşim benim yüzümden sürüsünü kaybedebilirdi. Ve söylediklerine rağmen, yeni bir sürü bulmak kolay değildi. Hele onun kadar güçlü bir Alfa için. Sıfırdan başlamak zorundaydı ve tanıdığı herkes Creek'teydi.

Paketlenmemiş bir Alfa, patlamayı bekleyen bir bombaydı. Kimse için güvenli değil. Kendisine katılacak insanlar bulamazsa, Enzo'nun sürüsüne dönmekten başka çaresi kalmayacaktı.

En azından Silas hayattaydı.

Televizyonu kapattım ve kalın, yumuşak bir yastıkla kıvrıldım. Yatak odasındaki diğer her şey gibi bu da alıştığımdan daha süslüydü ve harika kokuyordu. Alfa piçin tekiydi ama güzel kokuyordu. Gerçekten güzel. Bundan hoşlandığı için kendimden nefret ediyordum.

Bu durumdan hoşlandığı için. Ben bir tutsaktım.

Kuledeki bir prenses güvendeydi ama güvende olmak mutlu olmak anlamına gelmiyordu. Bunu herkesten iyi biliyordum.

BİR NOKTADA, nefis kokan yastığa sarılıp uyuyakalmış olmalıyım. Çünkü başka bir noktada, onun yerini çıplak, daha da güzel kokan bir göğüs aldı.

Sadece kısa bir süreliğine uyandım. Bir parçam Alfa'nın yastığı kollarımdan çekip aldığını ve beni kendisine doğru çektiğini fark etti ama bu o kadar iyi, o kadar doğru hissettirdi ki umursamadım.

ve gözlerimi zorla açtığımda, bir çift altın gözün bana baktığını ve büyük, sıcak bir elin sırtımda yavaşça hareket ettiğini gördüm.

Kelimenin tam anlamıyla onun etrafına sarılmıştım. Bacaklarım ereksiyonunun üzerindeydi - neyse ki bir çift eşofmanla örtülmüştü - ama onun yontulmuş karnına karşı biraz kaygan olduğumu hissedebiliyordum, bacaklarım o kadar geniş açıldı ki her şeyi hissedebilmiş olmalıydı. Koklamaktan bahsetmiyorum bile.

Ya göğüslerim?

Evet, neredeyse yüzüne geliyorlardı. Göğüslerimden biri yanlamasına ona doğru sıkışmıştı ve meme ucum tam anlamıyla ona dönüktü.

Saçmalık.

"Ben uyurken beni kollarına alamazsın," diye homurdanarak üzerinden kalktım.

Kurdum lanet kuyruğunu sallıyordu.

Sallıyordu.

Azgın kaltak.

"En sevdiğim yastığı tutuyordun. Onu aldım ve onun yerine üzerime tırmandın," diye karşılık verdi.

Ne olduğunu hayal meyal hatırlıyordum, bu yüzden bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her zaman yastıklara sarılırdım, bu yüzden mümkün görünüyordu.

"Beni uzaklaştırmalıydın," dedim sonunda. "Ben lanet olası bir aziz değilim, Prenses."

Açıkça.

Yataktan kalkmayı başardım ve vücudum hâlâ uykunun ağırlığıyla dolaba doğru tökezlerken ağızımdaki saçları çektim.

Bir çift boxer külotu ve giymediğim uzun kollu gömleğimle dışarı çıktığımda yatak boştu.

Alnım kırıştı.

Buzdolabının kapandığını duydum ve mutfığa girdim.

Alfa'nın tezgâhında birkaç malzeme vardı bile. Bir kâseye iki düzine yumurta kırmıştı ve elinde bir paket domuz pastırması vardı.

Midem guruldadı.

Yum.

Pastırma, yumurtalara ve kâsedeki biraz peynire katıldı. Tuz ve karabiber de onu izledi. Birkaç sebze de.

"Bütün sabah orada durup beni mi izleyeceksin Prenses?" diye söylendi.

Başımı salladım, çok uzun süredir izlediğimi fark ettim. Hem de çok yakından.

"Ben sabah insanı değilim," diye mırıldandım, mutfığa girip bulaşıklara doğru ilerledim. Bulaşık makinesinin yarısının dolu olduğunu biliyordum. Bununla başa çıkabilirdim.

Benim için de yemek yapıyor olsaydı.

Kalçamı tezgâha dayayarak durakladım. "Bunların hepsi senin için mi?"

"Evet. Sırf sen izlerken kendime yemek pişirebilmek için seni sürümün önünde sahiplenme ve odama kilitleme zahmetine katlandım."

Bir homurtuyu ısırarak zorunda kaldım.

Alfa hıyarın tekiydi ama belli ki espri anlayışı vardı.

Belki de ancak üzerinde çıplak bir kadın uyuduktan sonra ortaya çıkmıştır.

Yine de, onu sertleştirmek ve ona bakacak güzel bir şey vermek dışında hiçbir şey yapmamıştım.

Başka bir şey söylemedim, sadece bulaşık makinesini açtım ve eşyaları yerleştirmeye başladım. Daha önce karıştırdığım her şeyin nereye gittiğini hayal meyal hatırlıyordum, bu yüzden beklediğim kadar çaba harcamadım.

"Dün bütün eşyalarımı karıştırmışsın," dedi, eşyaları kaldırırken göz ucuyla beni izliyordu.

"Evet. Telefonumu nasıl kaçırdım bilmiyorum."

"Akşam yemeği için döndüğümde yanımdaydı. Kurdun seni ele geçirdiğinde." Ah.

Bu mantıklı geldi.

"Geri verdiğin için teşekkürler,"

dedim. Homurdandı.

O yumurtaları pişirirken biz sessizce çalıştık. Bulaşıkları kaldırdım, sonra tekrar bulaşık makinesini doldurmaya başladım.

Tabakları doldurup kızarmış ekmeğin üzerine biraz tereyağı ve reçel sürdükten sonra onları kilerin yanındaki tezgahın ekstra bir şeridinin altındaki bir çift sandalyeye taşıdığına işimin sadece bir kısmını bitirmiştım.

Yanına gidersem birbirimize çok yakın oturacaktık, bu yüzden bulaşıklarla devam ettim. O bitirdikten sonra yemek daha kolay olacaktı.

"Yemek hazır," dedi Enzo. "Sen

bitirdiğinde ben de yiyeceğim."

"Hayır. Sen benim dostumsun, lanet olası ev temizleyicim değilsin. Otur ve yemeğini ye." Ses tonu bana yemeğin isteğe bağlı olmadığını söyledi.

Sanırım bu kadarını beklemeliydim.

Kurtların eşlerini beslemek gibi bir huyları vardı. Çoğu erkek çıktıkları kadını kucaklarına oturtur ve ilişkilerinin başında birkaç kez parmaklarından beslerdi, sırf herkese onun alındığını söylemek için.

"Tamam. Bana homurdanmana gerek yok." Bulaşık makinesini açık bıraktım. Ona geri dönecektim. Yapacak başka bir şeyim yoktu.

Enzo, ona çarpmadan kalan bar taburesine kendimi katlamaya çalışırken beni izledi.

Başarısız oldu.

Yeterince yer yoktu.

Sonunda çatalı elime aldığımda yan tarafım tamamen Alfa'nınkine bastırılmıştı, eğilmek için çok uğraştım.

Eğilimim hakkında yorum yapmadı.

Yemekler çok lezzetliydi ama ona iltifat ettiğimde hiçbir şey söylemedi.

Yemeğimizi bitirdiğimizde, "Demek beni burada tuzağa düşürdün," dedim. Benden çok daha fazla yiyeceği vardı ama daha hızlı yedi.

Onu kızdırmaya çalışmıyordum. Onu kızdırmak ya da durumumu daha da kötüleştirmek istemiyordum. Ama tekrar gitmeden önce konuşmamız gerekiyordu.

Ve kimseyi öldürmemişti, çünkü ondan istemiştim. Bu iyiye işaret gibi görünüyordu.

"Kapana kısılmadınız. Kapı dışarıdan kilitlenmiyor," dedi Enzo.

"Tamam. Ama adamlarına bana bakmamalarını, koklamamalarını ya da dokunmamalarını söyledin. Ben yokmuşum gibi davranacaklar."

Benimle alay etti. "Cinsel anlamda söylediğimi

biliyorlar." "Bundan emin misin?"

Çırpılmış yumurtanın son parçasını bıçakladı.

"Fark etmez," dedim çabucak. "Kurdun görünmezmişim gibi davranmalarını istiyor. İyi o zaman. Ama bütün gün ne yapmam gerekiyor? Senin haydut kurtları avladığını duydum. Bunun ne olduğundan emin değilim. Sana katılmam mı gerekiyor, yoksa-"

"Hayır. *Asla* haydut bir kurdun yanına yaklaşamayacaksın." Sözleri

vahşiceydi. Belli ki bu konuda güçlü hisleri vardı.

"Pekâlâ. Eskiden Fletcher'la birlikte araba kullanırdım, Creek'lerde orman bekçisi olarak çalışıyordum. Bunu yapmaya devam edebilirim, eğer siz-"

"Hayır. Seni koruması için ona

güvenmiyorum." "Bunu yirmi altı yıl

boyunca yaptı. Ve-"

"Kardeşim seni yakaladı ve Fletcher biz fark edene kadar fark etmedi-"

"Sözümü kesme!" Sözlerim sertti.

Bana neredeyse temkinli bir şekilde baktı.

"Sakin ol, Prenses." "Bunu bana hırlayıp duran

adam söylüyor." "Peki. Devam et."

Öfkelendim. "Yapacak bir şeylere ihtiyacım var. Meşgul olmayı severim. İçeride kapana kısıldığımda kaşınıyorum. Kurdum bundan hoşlanmıyor. Eğer eski işimde çalışmama izin vermeyecekseniz, bana yeni bir iş bulun ya da bırakın kendim bulayım."

"Bunu düşüneceğim." Çatalını bıraktı ve ayağa kalktı, hareket ederken yan tarafı benimkine sürtündü. Tabağını ve çatalını bulaşık makinesine koydu ve ellerini suyun altına soktu.

Eşyalarımı lavaboya bıraktım ve kapıya doğru ilerlerken onu takip ettim. "Bütün gün ne yapmamı bekliyorsun? Düşündüğünün aksine, ben bir prenses değilim. Çalışmayı severim. Sıkılmaya dayanamıyorum. I-"

"iPad'in komodinin üzerinde. Kitaplığını gördüm ve fişe taktım. Bir şeyler oku. Tatildeymişsin gibi davran."

Bununla birlikte dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Sinirli bir of çektim, kapı kolunu tuttum ve gerçekten kilitli olmadığından emin olmak için çevirmeye başladım.

Döndü ve kapı açıldı.

Beni koruyan ya da dışarıda bekleyen biri olup olmadığına bakmak için başımı dışarı çıkardım. Beklemiyorlardı.

"Bugün biri memelerini görürse, onları boğmaktan fazlasını yaparım," diye bana dönüp bakmadan.

"Siktir git," diye mırıldandım ve kapıyı kapattım.

Neredeyse kıkırdadığını duyduğumu sanacaktım ama bu doğru olamazdı.

Kapıyı kilitledim ve odaya geri döndüm. Bunu yaptığımda ruh halim biraz aydınlandı.

Odamdan çıkamayacağımı söylemedi. Sadece çıkarsam sütyen takmamı istedi. Benimki çamaşır sepetindeydi ama çamaşır makinesi ve kurutucunun nerede olduğunu biliyordum.

Bir noktada bir kitap okuyacaktım ama önce etrafa bakmak istedim. Sürü hakkında bir fikir edinmek. Hayranlarını nereye sakladıklarını görmek.

Bir sürü kıyafet yıkamaya başladım. Bir yanım kaltak gibi davranıp kendi çamaşırlarımı yıkamak istiyordu, ama bu çaba ve su kaybı gibi görünüyordu, bu yüzden Enzo'nunkiler de onlarla birlikte gitti.

Bu iş bittiğinde bulaşıkları bitirdim ve dolapları yeniden düzenledim. Kaselerin yarısının bir dolapta, diğer yarısının başka bir dolapta olması için hiçbir neden yoktu. Adam düzenli değildi.

Her şey daha iyi bir yerde olduğunda, dolapları ve dolapları sildim, ocağı fırçaladım ve mikrodalgayı temizledim. Hiçbiri kirli değildi ama her şeyi parlatmak iyi hissettirdi.

Yerleri süpürdüm, sonra yatak odasına geçip çorapları ve giysileri topladım. Daha önce boşalttığım sepete koydular.

Çamaşırları kurutucuya attıktan sonra banyoya odaklandım. Alfa'nın tuvaletini temizlemiyordum -bir yerde sınırı çizmek zorundaydım- ama

geri kalanına da mutfağa yaptığım muameleyi yapmakta bir sakınca görmedim.

Dolaplardaki kasırğa güzel bir şey haline geldi. Saç kremi bulamadım, bu çok kötü oldu ama keşfe çıktığımda bulacaktım.

Banyo temizlendikten sonra komodinin üzerinde diğer eşyalarımın bir iz var mı diye kontrol ettim ama sadece birkaç tane bulabildim. Birinde ailemin resimlerinin olduğu bir fotoğraf albümü vardı. Göz gezdirdim ve her şeyi tam olarak bıraktığım yerde buldum. Baktıysa bile bir şey almamıştı.

Banyo malzemelerimin hiçbiri banyoda değildi ve kıyafetlerimin hiçbiri dolapta değildi. Bunların hepsi muhtemelen çok fazla parfüm kokuyordu. Enzo muhtemelen onları dışarı atmıştı.

Giysilerim kuruydu, bu yüzden onları giydim ve iPad'imi aldım.

Alfa bana kitap okumamı söylemişti. O da dahil olmak üzere etrafta dolaştığım için bana kızan biri olursa, sadece kitap okumak için rahat bir yer arıyormuşum gibi davranacaktım.

Doğru değilse yalanın kokusunu alırdı, bu yüzden bir kitapla kıvrılmak için güzel bir yer gibi görünen herhangi bir yere gerçekten göz olurdum.

Sırıtmamak için kendimi zor tutarak dışarı çıktım.

En azından bir kule yerine bir kalede kapana kısılmıştım.

seven

ASN

Kimse benimle göz teması kurmadı. Kimse bana bakmadı bile. Birkaç erkeğe merhaba dediğimde beni görmezden geldiler.

Pislikler.

Sonra tekrar, davranışları için hangi sığın suçlanacağını tam olarak biliyordum.

Yine de Lodge'un düzeni hakkında iyi bir fikir edindim. Birkaç güzel dinlenme alanı da buldum. En üst katta gerçekten güzel bir tane vardı. Yukarıdaki balkonun manzarası harikaydı ve binanın etrafındaki araziye kontrol etmeyi bitirir bitirmez geri dönmeyi planladım. Diğer katlardayken orada güzel mobilyalar görmüştüm, bu yüzden onları görmek istedim.

Ama asfalt yolun aşağısında büyük bir bina olduğunu da fark etmiştim. Hayranlar ve sürü kadınları orada olmalıydı ve onlara iyi davranıldığından emin olmak istedim.

Eğer kral insan kadınları esir tutuyorsa, oradan çıkıp onları da yanımda götürebilmem için bunu bilmem gerekiyordu.

Her nasılsa.

Merdivenlerden zemin kata indim ve telefonum nihayet bir mesajla çaldı. Saatler önce Fletcher'a işlerin nasıl gittiğini sormuştum.

Cebimden mesajı okudum ve köşeyi dönüp bir kat daha aşağı indim.

FLETCHER

Ben iyiyim.

Dün gece birkaç mücadeleye girdim ama açıkçası kazandım.
Bugünkü programda daha fazlası var

Fletch yendiği alfa kurtları öldürmezdi. Lider alfayı destekleyen alfa kurtlar bir sürüyü çok daha güçlü kılardı.

Ancak onunla aynı fikirde değillerse, onu yıpratana ve kaybedene kadar ya da sürünün kontrolünü başkasına bırakana kadar meydan okumaya devam edebilirlerdi ve edeceklerdi.

Midem sıkıştı.

BEN

Yaraların ne kadar kötü?

FLETCHER

Sadece çürükler ve birkaç
kesik.

Önemli bir şey değil.

Yine de büyük bir olaydı. Şekil değiştirenler insanlardan daha hızlı iyileşirdi ama bu anlık bir şey değildi. Tam sağlığına kavuşması birkaç gün alacaktı ve bu da o yaralarla daha fazla mücadeleye gireceği anlamına geliyordu.

BEN

adım atacaklar mı?

FLETCHER

Bilmiyorum.

Umarım
öyledir.

Bir virajı daha dönerken bir özür yazmaya başladım ama tam incekken görüş alanımın yan tarafında bir adam fark ettim ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Aşağı inme sürecindeyken sarsıldım ve dengemi tamamen kaybettim.

O kadar sert düştüm ki çığlık atacak zamanım bile olmadı. Bir an sonra omzum kabaca yere çarptı ve sersemlemiş bir halde merdivene baktım.

Beni korkutan adam bir dakika sonra yanımda diz çökmüş, yüzünde "OH SHIT" ifadesi vardı.

"Geldiğimi duyduğunuzu sandım, özür dilerim. Sen-" bana doğru uzandı ama tereddüt etti.

"İyi. En azından sadece bir uçuştı," diye mırıldandım.

"Kahretsin." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Yardım için Clay'i tutuyorum. Sana kendim yardım ederdim ama Alfa'nın emirleri..."

"değil, anlıyorum. Dick bana dokunmamamı söyledi. Hunter olsa daha iyi olurdu," diye mırıldandım.

Öyle görünmese de iyi bir kardeşti. "Elbette," dedi çabucak.

Ondan gelen baskınlığı hissedebiliyordum. O bir alfaydı. Güçlü bir alfa. Ama görünüşe göre Enzo'ya cevap veren biriydi.

"Merdivenlerden inerken kim mesaj atar ki?" Hunter homurdanarak bir dakika bile geçmeden bir kat üstümdeki kapıdan çıktı. Basamakları ikişer ikişer çıktı ve üzerine yayıldığım sahanlığa ulaştığında yanımda diz çöktü. "Güvenlik kameralarından bileğin kırılmış görünüyor."

"değil," diye itiraz ettim.

"İyi değil. Merdivenlerden düştün ve bileğini incittin." "Fark ettim." Kendimi oturur pozisyona getirdim.

"Enzo bazı haydutlarla meşgul. İşi bittiğinde neler olduğunu anlatırım," dedi Hunter ve beni oturur pozisyona kaldırdı. Bileğim hareket ettirilirken ırkildim.

Evet, bu acıttı. Belki de kırılmıştır.

"Onu korkutmaya çalışmıyordum," dedi alfa kurt. "Merdivenlerin diğer tarafındaydım."

"Biliyorum. Güvenlik kayıtlarını gördüm. İyisin, endişelenme" Yüzünden rahatlama ifadesi geçti. "Teşekkürler."

Telefonum çaldı.

Alfa ona baktı. "Ekran bozuk ama Fletcher zorlukların üstesinden gelebileceğini söylüyor. Fletcher Keys mi?"

"Evet. Kardeşim." Başımdaki bir çürüğü ovuşturdum.

Bu bir şişlik bırakacaktı. Umarım çabuk kaybolur.

Gözleri parladı. "Onu gençken tanıyordum. Creek Sürüsü, değil mi?"

"Evet. Sanırım öz babamız, o ve annem ölmeden önce oranın Alfa'sıydı. Jordan Fern."

Gözlerinde anlayış belirdi. "Yok , gerçekten mi?" "Evet."

"Lanet olsun. Etch'e kim meydan okuyor?"

"Etch mi?"

"Biz gençken herkes ona böyle derdi." Alfa elinin tersiyle itti.

"Bilmiyorum. grup. Beni sakladığını öğrendiler ve onu dışarı çıkarmak istiyorlar."

"Onu buraya getirmelisin. Creek'lerden çok daha fazla eğleniyoruz."

Hunter kafamda şişen kaz yumurtasını dürttü ve irkildim. Düz bir sesle, "Çok güzel. Kardeşim çok sevinecek."

Onu görmezden geldim ve diğer alfaya bir kaşımı kaldırdım. "*Vahşi* Sürü, Creek Sürüsü'nden daha mı eğlenceli? Buna inanmakta zorlanıyorum."

Sırıttı. "Aslında *Crimson* Sürüsü. Öyle olmasaydı burada bu kadar çok alfa kurdumuz olmazdı. Bana numarasını ver."

Telefonunu çıkardı.

Hunter omzumu dürttü. Acıya karşı dişlerimi sıktım. "Kes şunu. Ben iyiyim."

"Haberı verdiğimde kardeşim yaralarınızın tam bir tarifini isteyecek."

"Saldırıya uğramadım Hunter. Sadece merdivenlerden düştüm. Sana söyledim, ben iyiyim." Bileğimi dikkatlice kavradı ve ben de küfrettim.

Yüksek sesle.

"İyi değilsin." Tartışmak

anlamsız görünüyordu.

Aslında haklı olabilirdi.

"Kırılmış olsa bile iyileşmesi uzun sürmez. Muhtemelen en fazla bir hafta." Tekrar Fletcher'ın arkadaşına baktım. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Ben Fletch'in telefon numarasını söylerken o da telefonuna koydu.

". Onu ikna edeceğim. Hiçbir alfa kendisini istemeyen bir sürüyle başa çıkamaz."

"Kral hariç," diye belirttim.

Alfa homurdandı. "İstese bu sürüdeki her piç kendi hayatını feda eder. İstese bile bizden kaçamaz." Ayağa kalktı. "Doktorun ofisine gitmene yardım ederdim ama Alfa benim kokumu senin tenine Hunter'ınki kadar iyi almayacaktır."

Hunter beni yerden kaldırmadan hemen önce bir kolunu bacaklarımla altına sokarak, "Tavuk sikici," diye mırıldandı. Keskin bir acı çığlığı attım.

"Onu kızdırmaktan o kadar korkuyorsun ki bana yardım etmiyorsun ama ondan *hoşlanıyorsun*, öyle mi?" Hunter beni bir sonraki merdivenlerden aşağı taşırken inledim.

Alfa sırtıtarak bizimle birlikte yürüdü. "Buradaki dinamikler biraz tuhaf ama bir yolunu bulursunuz."

"Taş yolun aşağısındaki binaya hapsettiğiniz hayranlarınızla ilgisi var mı?"

Alfa bir kahkaha attı. "Locanın elli mil çevresinde hiç hayran kadın yok. Ya da düne kadar hiç kadın yoktu. O binanın en alt katı bizim spor salonumuz. Diğer katlarda daha çok erkek kurt yaşıyor. Loca'dan fazla büyüdük."

Bir köşeyi döndüğümüzde ayağım duvara değince bir acı çığlığını daha bastırdım.

Hunter özür diler gibi homurdandı. "Doktor şimdi yukarı çıkıyor. Sadece birkaç dakika." "Neden burada kadınlar yok?" Homurdanarak söyledim.

"Alfa dikkatinin dağılmasını istemiyor ve sürünün bağlantısı yüzünden zaten acı çekiyor. Bir kadın bulmamız gerektiğinde şehirdeki barlara gitmeliyiz." Alfa kurt şakağına vurdu.

Beş yüz kurt çılgınca bir miktardı ve onda bundan daha fazlası vardı. Bazı yan etkileri olması mantıklıydı. Enzo'nun sürüyle mücadele ettiğini henüz görmemiştim ama onunla fazla zaman geçirmiş de değildim.

"Her neyse, senin için Etch ile ben ilgilenirim. Onu burada istiyorsun, değil mi?" Fletcher'ın arkadaşı sordu.

"Elbette. Zaten gidebileceği başka bir yer olduğunu sanmıyorum ama kendisi de bu sonuca varana kadar buraya gelmeyecektir." Hunter'ın kapı aralığından geçmek için kabaca dönmesi yüzünden bacağım sallanırken keskin bir nefes aldım.

"Endişelenmeyin. Bana birkaç gün ver, ben bunu gerçekleştireceğim." Başımı salladım, acı kelimeleri ağzımdan aldı.

Fletcher'ın arkadaşı ortadan kayboldu. Adını öğrenememiştim ama sorun değildi.

"Jake ile fazla vakit geçirme. Enzo ona saygı duyuyor ama burada fazla kalamaz. O yokken alfalarından birine karşı bir şeyler hissedersen bunu iyi karşılamayacaktır," diye homurdandı Hunter.

"Bütün gün benimle konuşan ilk kişi o. Diğer herkes ben yokmuşum gibi davranıyor."

"Kimse Enzo'nun limitini seninle test etmek istemiyor. Jake'e zarar vermezse, herkes bu konuda sakinleşecektir."

İçimi ektim. "Telefonumu almadım. Ya da iPad'imi."

Hunter bunları kargo pantolonunun büyük ceplerinden çıkardı ve ben de minnetle kabul ettim. Her iki ekran da ekran koruyucularının altından çatlamıştı, ama onları değiştirecek param yoktu, bu yüzden idare edecektim.

Kapı açıldı ve bir adam içeri girdi. Onu tanıyamadım ama onun da bir alfa olduğu belliydi. Laboratuvar önlüğü giymiyordu ama Hunter yanına gelip olanları hızlıca anlattığında onun doktor olduğunu düşündüm.

Doktor elini çenesine götürdü ve beni inceledi. "Elbette Alfa'nın izni olmadan ona dokunamam."

"Kuzeydeki haydutlardan biri kudurmuş ve onu avlamaya çıkmış. Şu anda onun dikkatini dağıtan kişi olmak ister misin?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman bileğini kırdıktan sonra eşine yardım etmeyen kişi mi olmak istiyorsun?"

Hunter'a kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır."

"O zaman düzelt onu." Bana doğru işaret etti.

"Ona kötü davranmadığımı kanıtlamak için kalman gerekecek. Sonrasında da kokumu alkolle silmem gerekecek."

Jake sürünün Enzo'yu sevdiği konusunda yanılıyor olmalıydı, çünkü doktor açıkça Enzo'nun kendi bölgesine izinsiz girdiğini düşünmesinden korkuyordu.

Hunter beni yerleştirdiği düz yatağın kenarındaki sandalyeye oturdu ve başka bir cebinden telefonunu çıkardı.

"Sen Gama'sın, değil mi?" Hunter'a sordum.

Oldukça açık görünüyordu. Gammalar genellikle dikkatli ve gözlemci olanlardır. Betalar ise çoğu zaman arkadaş canlısı, dışa dönük olanlardı. Bu her zaman doğru değildi ama çoğu zaman öyleydi.

"Evet." Telefonuna bir şeyler yazdı, parmakları hızla hareket ediyordu. Sanırım konuşmak istemedi.

"İnsanlar beni sahiplendiği için kızgın mı?" Homurdandı.

Gayri ciddi gibiydi.

Bunun bilmediği anlamına geldiğinden emindim.

"Kimse kızgın değil." Doktor ayak bileğimi dürttü ve gözlerim yaşarırken nefesimi içime çektim. "Belki birkaç kişi. Ona kızgın değiller. Sana sahip olduğu ve onların olmadığı için kızgın. Çok uzun süre annesiz kaldıkları için deliren pek çok alfa kurt gördük."

Alnım kırıştı. "Bu bir şey mi?"

"Kurtları serseri ve sonunda kuduz yapan şey budur."

"Ne fark eder ki?"

"Haydutlar kurtlarını kaybetmiş kurtadamlardır. Asla geri dönmezler. Normal vahşi kurtlardan daha vahşi değillerdir ama her zaman kuduza dönüşürler. Ve kuduzlar kana susamışlardır. Dönüşüklerinde, hızlıca ve sebepsiz yere öldürürler. Kuduza dönüşmelerini engellemek için haydutları avlıyoruz ama sayıları çok fazla."

"Kaç kişi?"

"En az beş bin kişi olduğunu tahmin ediyoruz. On olması sürpriz olmaz." Hay sikeyim.

"Enzo bu yüzden mi burada değil?"

Doktor başıyla onayladı. "Alfa, geri kalanımızı korumak için öldürme işlerinin çoğunu tek başına halletmeye çalışıyor."

"Ve başarılı oldu," dedi kardeşi.

"Sürünün geri kalanı ne yapıyor o zaman? Sizden çok fazla var."

"Biz," diye düzeltti doktor, boynumu ve oradaki işareti göstererek. "Artık bizden birisin."

Boğazım duygularla doldu. Hangi duygu olduğunu söyleyemedim. İyi mi kötü mü olduğunu bile bilmiyordum.

"Bizi daha büyük taramalardan kurtaracağım ve bunun üzerinde sadece bir ultrason kullanacağım. Belli ki kırılmış ve ne olduğunuzu bakılırsa iyi iyileşecektir, ancak geri döndüğünde Alfa'ya göstermek için resimlere ihtiyacım olacak."

"O da umursayacağını sanmıyorum," diye itiraz ettim.

"İlgilenecektir." Doktor bir dolap açtı ve cihazı çıkarmadan önce bir süre etrafı karıştırdı. Paketten dezenfektan bir bez çıkardı. "Bizden daha fazla hastalık kapmayacağınıza eminim ama ona dikkatli olmadığımı bildirmek istemiyorum."

"Tamam."

Makineye göz attım. Şaşırtıcı derecede küçüktü ve modern görünüyordu.

"Bunu bileğime taktığında canım acıyacak."

"Muhtemelen." Onu . "Mümkün olduğunca nazik olacağım."

Hafifçe ama sıkıca tenime bastırırken gözlerimi sıkıca kapattım. Gözlerim acıdı ve yanağımı ısırdım.

"Sürünün çoğu haydutları izlemek ve onları takip etmek için ormanda devriye geziyor. Biri kudurduğunda hemen haberdar oluyorlar. Sürünün bazı üyeleri şehrin polis departmanını yönetiyor. Çoğu daha yaşlı, daha güvenilir kurtlar. Ben teknik olarak bir polis memuruyum ama şu anda laboratuvar ekibiyle birlikte çalışıyorum."

"Laboratuvar ekibi mi?" Kelimeleri zar zor söyleyebildim.

"Kurt adam DNA'sını dişilerle uyumlu olacak şekilde değiştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyoruz. Eminim ilk erkek kurtların insan bilim insanları tarafından bir laboratuvarda yapıldığının farkındasınızdır. Bizi bilerek dişi kurtadam üretemeyecek şekilde yarattılar, böylece bizi kontrol edebileceklerdi."

Bunu biliyordum. Herkes biliyordu.

Doktor cihazı ayak bileğimden çekti ve ben titrek bir nefes aldım, gözlerim hala sızlıyordu.

"Hepsi tamam. Sadece saracağım ve bir botun içine koyacağım. Genelde bir erkek kurtla aynı hızda iyileşiyorsun, değil mi?"

"Daha hızlı," diye itiraf ettim.

İlgilenmiş gibi bir ses çıkardı. "Üreme nedenleriyle sanırım." Hiçbir fikrim yoktu.

"Mümkünse kanınızdan bir örnek almak istiyorum."

Hunter homurdandı ama doktor sese aldırmadan devam etti.

"Eğer DNA'nızın kurdunuzun var olmasını sağlayan parçasını izole edebilirsek, istekli sürü dişilerini ve hayranlarını dönüştürebiliriz. Bunu yaparak toplumumuzun pek çok sorununu çözebiliriz. Başıboş dolaşmayız, çünkü bizi kontrol altında tutacak eşlerimiz olur. Teorik olarak, sürüler bir Alfa ifti altında çok daha istikrarlı olacaktır. Biz-"

Hunter kararlı bir şekilde, "Eğer onun kanını almak , Alfa ile konuşman gerekecek," dedi.

Eğer doktor insan kadınları bilimle dönüştürmenin bir yolunu bulabilseydi, çok daha güvende olurdum. Hayatımı bir laboratuvarda geçirmek zorunda kalmazdım. Bunların hiçbiri hakkında bir daha asla endişelenmeme gerek kalmazdı.

Enzo başka bir eş bile seçebilir. Belki

gerçekten *özgür* olabilirim.

Kanımdaki ya da tükürüğümdeki bir şeyin onları kendim dönüştürmemi mümkün kıldığını fark etme ihtimali vardı ama bu pek olası görünmüyordu. Genetiğin ya da DNA'nın nasıl işlediğini anlamıyordum ama

Genlerimde "BENİ DAHA FAZLA KADIN YAPMAK İÇİN KULLANIN" yazan işaretler bulmak kadar basit değildi.

Ama ya öyleyse?

Ya beni tuzağa düşürdülerse ve Alfa da bunu kabul ettiyse?

Onlara kanımı veremezdim. Güvende olacağımdan emin değilsem veremezdim. Daha iyi bir insan olsaydım, belki de tüm kurtadamların iyiliği için hayatımı feda etmeye istekli olurdum.

Ama ben değildim.

Tanımadığım bir sürünün içinde, güvenmediğim insanlarla çevrili olarak değil. Ömür boyu acı, işkence ve istismara yol açabilecekken olmaz.

Enzo'yla gerçekten çiftleşseydim ve onun kurdunun beni ne olursa olsun koruyacağını bilseydim, o zaman bunu düşünürdüm. Ama bunu bilmiyordum. Bunu düşünmedim bile.

Yani şu an için söz konusu değildi.

Hunter'ın uyarısını görmezden gelerek dürüstçe, "Bunu düşüneceğim," dedim.

Doktor gülümsedi. "Teşekkür . Eminim Alfa da bunu dikkate alacaktır." Bir bandaj aldı ve bir yığın alkollü mendille yanıma oturdu. "Muhtemelen bu da acıtacak ama ayağınızı sarmam gerekiyor. Müdahale olmadan kendi kendine iyileşir ama bandajsız dolaşırsan yeniden yaralanabilirsin."

"Ben hazırım."

Başladı ve ben tekrar gözlerimi kapadım. Yarayı yavaşça sararken gözyaşları köşelerden sızıyor, kumaşı sürekli silmek için duraklıyordu. Bu kadar titiz olması gerektiğini düşünmüyordum ama kırık bileğimi elinde tutarken onunla tartışmayacaktım.

Doktor bana rotasyonları ve istasyonları hakkında ayrıntılar verdi, bana başıboş kalmaya yakın olabilecek kurtları nasıl aradıklarını ve mümkün olduğunda sürüleriyle birlikte müdahaleleri nasıl sahnelediklerini anlattı.

Onlardan çok fazla vardı.

Crimson River'ın nüfusu seksen binden fazlaydı ve hızla artıyordu. Çok uzun bir süre yaşadık ve daha fazla grup kasabaya geldikçe, daha fazla kurt yavrusu doğdu. Ve her zaman çoklu doğduğumuz için üreme konusunda kesinlikle zorlanmadık.

Hayatta ve akli başında kalmak çok daha zor görünüyordu.

Sargılı bileğimi bir botun içine koydu ve Hunter Enzo'nun odasına doğru topallayarak yürümeme yardım etmeden önce bana bir şişe kurt adam gücünde ağır kesici verdi.

"O biliyor mu?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

Kurdum karnımın içinde kıvrılmış, pençelerini yüzüne kapatmış acıdan saklanıyordu. Şu anda dışarı çıkmakla ilgilenmiyordu.

"O biliyor." Clay bize ulaştığında başımı hafifçe çevirdim ve boştaki kolumu omzuna dolayarak ağırlığının diğer yarısını aldı. Öyle rahatlamışım ki ağlayabilirdim. "Herkes hırlıyor ama kuduzları hakladılar ve kalan haydutları da çabucak hallediyorlar. Şu anda bulundukları yerden arabayla yaklaşık iki saat uzaklıkta ama sanırım üç ya da dört gibi dönerler."

Midem sıkıştı.

Kürklerine hapsolmuş akli başında kurtları öldürme fikri mide bulandırıcıydı. Kurtlar kuduzlaşacaksa bunu neden yaptıklarını anlıyordum ama yine de. Korkunçtu.

Yardım edebileceğimi bilmek daha korkunçtu. Bir yetişkini, hatta bir genci dönüştürmeyi hiç denememiştim. Bebekken neredeyse ölüyordum ama artık büyüdüğüm için ölmeden bunu başarabilirdim.

Yine de emin değildim.

Ve eğer bunu bilselerdi, beni bu yeteneğim yüzünden hapse atabilirlerdi. Bunu paylaşmayı düşünemeyecek kadar çok acı çekiyordum.

Öncelikle Alfa durumumla ilgili ne yapacağımı bulmaya odaklanmam gerekiyordu.

Yanlış koridora saptılar ve kaşlarımı çattım. "Nereye gidiyoruz?"

Clay, "Seni beslememizi istiyor," diye açıkladı.

Ah.

"Benimle zihinsel olarak konuşabiliyor mu?" Merakla sordum.

"Seni sürüye ekledi, yani eminim yapabilir. Sadece bizimle konuşmak ona daha az acı ."

Kaşlarımı çattım. "Neden ona acı veriyor?"

Clay omuz silkti. "Çok fazla kurt var. Yeterince Enzo yok."

Kaşlarımı çattım ve daha iyi bir açıklama için Hunter'a baktım ama bana sadece homurdandı.

Yemek odasına vardık ve Enzo'nun kardeşleri beni bir sandalyeye oturtular. Hunter botumu karşımdaki boş sandalyeye dayadı ve bu hareketle gözlerim acıdı.

"İlaçlarını aldın mı?" Clay kontrol etti.

"Reddetti," diye homurdandı Hunter.

"Tanımadığım insanların yanında ilaç tedavisi görerek zihnimin karışmasını istemiyorum."

Zihnimde yeni bir his canlanmaya başladığında irkildim. Bu harika hissettirmedi.

İyi bir işaret gibi de görünmüyordu.

Acısı çabucak geçti ve Enzo zihnimde *"İlacını al" diye talepte bulundu.*

Kelimelerin ardında bir baskınlık vardı ama her zamanki gibi üzerimden akıp gitti. *"Etrafım tanımadığım insanlarla dolu ve hepsi benden daha güçlü. Bunu kabul edemem."*

"İnatçı küçük Prenses," hırladı bana.

"Neredeyse iki metre boyundayım. Kimse bana hayatında küçük demedi, şimdi demeyecek. Kafamın içinden çık."

"İlaçlarını al, ben de alacağım."

"Ben iyiyim, Alfa. Geri çekil."

"Bana Enzo ya da Mate diyebilirsin. Sen benim değilsin."

"O zaman bana emir vermeyi ve insanlara bana bakmamalarını söylemeyi bırak." Onunla kavga etmeyi bırakmıştım.

Çok fazla şey oluyordu.

Bana tekrar bağırırken gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes aldım. Cevap vermeyince sonunda zihnimden çekildi. Yine de bıraktığı o garip zihinsel yol kaldı.

"Onunla kavga ederek hiçbir yere varamazsınız," dedi Clay, kesin bir ifadeyle. "Hayatımız boyunca denedik."

"İkinizden birini eşi olarak kabul etti mi?" Ben de karşılık verdim. İkisi de cevap vermedi.

"O zaman beni onunla dövüşmekten alıkoymaya çalışmayın. O piç kurusuna teslim olmayacağım. Ona hizmet etmek için burada değilim. Beni neden istediğini bilmiyorum ama nedeni ne olursa olsun, asla emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getiren sessiz, küçük bir prenses olmayacağım."

Buna da cevap vermediler.

Alfa'nın odasına güvenli bir şekilde kilitlenir kilitlenmez ilacı alacağımı onlara söyleme zahmetine girmedim. Bu saçmalığı bilmelerine gerek yoktu ve Enzo'nun da bilmesini istemiyordum. Beni kendisine boyun eğmeye zorlamak için zihinlerimizi birleştirme zahmetine girdikten sonra olmaz.

Enzo hışımla odaya girdiğinde ilaçların etkisiyle uykuluydum. Vücudumda çürük olup olmadığını kontrol ederken yüz ifadesi taş gibi ama , parmakları acı veren noktalarda hafif ve nazikti. Çürüklere bakmak için gömleğimi yukarı çektiğinde ifadesi klinikti. Sütyenimi giydiğimi fark , beni daha iyi görebilmek için kumaşı bedenimden yırttı.

Boxer-şortumu kıcımdan çekip çıkarırken uykuya daldım, hala sadece çürük olup olmadığını kontrol ediyordu. Yatakta çırlıçıplak geçirdiğimiz geceden sonra, vücudumu görmesi beni pek de endişelendirmiyordu. Eğer bana zarar vermek isteseydi, bunu bir gece önce ben uyurken yapardı.

Sonraki birkaç saat boyunca sadece birkaç kez uyandım.

Elini hafifçe saçlarımın üzerinde gezdirip duyulmayan bir şeyler mırıldandığında.

Bir tavayı mutfaktaki bir şeye çarpıp yüksek bir ses çıkardığında.

Pişmekte olan bifteğin kokusu o kadar lezzetliydi ki ayağa kalktım ve yemeği yatağıma getirdi.

"Masaya gidebilirim," diye mırıldandım.

Enzo bana ters ters baktı, ben de ete baktım. Benim için
çoktan kesmişti.

Bu... bir şeydi. Belki tatlı
bir şey.

Çatalıyla bir parça biftek sapladı ve dudaklarıma götürdü.

"zorunda değilsin-oooh." Bifteği ağızıma koydu ve sözümü kesti.

Vay

canına

. Nefis.

Ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim ama açlıktan ölüyordum.

Eti çiğnedim ve çatala uzandım ama elimi geri çekti ve bana bir lokma daha
yedirdi.

Ve bir tane
daha. Ve bir
tane daha.

Et bitince patatesler geldi. Buharda pişmiş brokoli
de.

Sonra hala açken biraz daha biftek.

"İlacı içmişsin," dedi, uyku göz kapaklarımı yeniden ağırlaştırırken sonunda
bir elini saçlarımin tepesinde gezdirdi. Dokunuşu sertti ve tamamen doğal
değildi ama yine de hoş hissettirdi.

"Güvende olduğum zaman," diye uykulu bir şekilde kabul ettim.

Göğsü gümbürdedi. "Sürümle güvendesin, Prenses."

"Seninle güvendeyim."

"Her zaman." Eli yine saçlarımin üzerinde gezindi. Bu sefer daha doğal
hissettirdi. "Bir hap daha almanı istiyorum.almazsan ağrıların geri gelecek."

"Tamam."

Hapı dudaklarıma bastırdı, ardından bir pipet verdi.

İlacı yuttum ve hayal ettiğimi sandığım sessiz bir iç çekiş duydum.

"Sütyenimi misin? Çok rahatsız edici." Mırıldandım.

"Eğer bu soruyu başka birine sorarsan, ölür." Uykulu bir şekilde güldüm.

Uyuşturulmuş benliğim onun sahipleniciliğinde bir sorun görmedi.

Sütyeni dikkatlice göğüslerimin üzerinden geçirdi, kollarımı geçirdi ve başımın üzerinden çekti. "Bu görüldüğünden daha zor."

"Mmhm."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet." Parmaklarımı koluna doladım ve önceki gece yaptığım gibi bacağımı beline doğru kaldırdım. Yere düşmeden yakaladı ve yavaşça yatağa indirdi.

"Dikkatli ol,

Prenses." "Bir taç

istiyorum."

Kıkırdadı ve elini hafifçe kalçamın kıvrımında gezdirdi. "Buna ihtiyacın yok. Herkes senin kim olduğunu zaten biliyor."

"Bazıları benden hoşlanmıyor," diye fısıldadım.

"Eğer hoş karşılanmadığınızı hissettirirlerse, bana isimlerini verin." "Eğer bir tacım olsaydı, buna ihtiyacım olmazdı."

Göğsü guruldadı. "Bir eş işaretine ne dersin?"

"Ben çiftleşmek istemiyorum. Ben bir kuş olmak istiyorum." "Kuş mu?"

"Özgürler," diye mırıldandım koluna doğru. "Kuleler aptalca."

"Kuleler mi?"

"Onlardan nefret ediyorum." Yüzüm duygusallıktan iki büklüm oldu.

"Artık kule yok." Saçlarımı tekrar düzeltti. Ne söylediğimi bildiğini bile sanmıyordum ama beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ve işe yarıyordu.

"Söz mü?"

"Evet, Prenses. Kule yok."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve tekrar uykuya daldım.

Bir sonraki uyanışında yine Enzo'nun vücuduna . Bileğime acı saplanırken yüzüm buruştu.

Dudaklarıma ilaç bastırdı. "Al bunu."

Hap için dudaklarımı araladım ve ardından bir pipet geldi, böylece onu suyla yutabildim.

" kaç?" diye sordum.

"Neredeyse beş."

İnledim. "Şimdiye kadar kendimi daha iyi hissediyor olmalıydım."

"Uykunda kötü ayağınla bacağıma tekme attın."

Biraz kımıldadım ve homurdanarak beni göğsüne bastırdı. Kollarının ağırlığı ve baskısıyla ilgili bir şey beni rahatlatmış ve çabucak uykuya daldım.

İçimi kemiren derin açlık sonunda beni zorladığında öğle yemeği vakti gelmiş . Soluk gözlerimi açtım ve tavana baktım. Sırt üstü yatmış, Enzo'nun mükemmel, süslü battaniyelerine dolanmıştım ve deli gibi terliyordum.

Mantık bana muhtemelen yine ava çıkmak için kaçtığını söyledi. Bileğimi incitmişim ama o kadar da önemli bir şey değildi. Yakında iyileşecekti. Odasında kaldığım için geceyi burada geçirmişti ama-

Bir adam yanıma oturdu.

Kokusunu içime çekerken gözlerim kapandı.

Kurdum uykusunda guruldadı, hâlâ .

Haydutları avlamıyordu. Benimle birlikteydi.

Bir kolumu gözlerimin üzerine attım ve göğüslerim zıpladığında üstsüz olduğumu fark ettim.

Oops.

"Senden gerçekten sütyenimi çıkarmanı istedim mi?"

diye sordum. Onaylar gibi bir ses çıkardı.

İçimi çektim. "Hayır demeliydin."

"Rahatsız oldun."

"Göğüslerimi görmek istedin."

"Cinsel dürtüleri olan herkes o mükemmel göğüsleri görmek ister Prenses, ama kendime bir gösteri yapmak için çıkarmadım."

Ona inanmamalıydım ama inandım.

"İşte." Oturmama yardım etti ve başıma bir kumaş geçirdi. Gözlerimi açtığımda bunun onun beyaz atletlerinden biri olduğunu fark ettim. Pek bir şey saklamıyordu ama hiç yoktan iyiydi. Zaten onun bütün tişörtlerini giydiğimden emindim.

"Kıyafetlerini yıkadım," dedim elimi yüzümde gezdirerek.

Kucağıma bir tabak koydu. "Fark ettim. Benim tabaklarımın da yerini değiştirmişsin."

"Onları *düzenledim*. Çatalların yarısının bir çekmecedeymiş, yarısının da başka bir çekmecedeymiş için bir neden yok."

"Boyutları farklı. Ben küçük olanları sevmiyorum."

"Aynı çekmecedeymiş olduklarında bile hangisinin hangisi olduğunu anlayabilirsin. Sadece şu kapları ayıran şeylerden birine ihtiyacınız var."

Çatalı eline aldı ve bir parça krebe sapladı. Kahvaltıda krep, sosis ve pastırma mı?

Cennete.

Cennete girmiştim.

Onu bulmak için tek yapmam gereken merdivenlerden düşmektir. Ağzıma bir lokma attığımda, gerçekten inledim. Enzo iyi şurup için para ödemişti. Gerçek olanından.

Cenneti unuttun. Cennete girmiştim.

Ve seksi, sahiplenici bir huysuz adamla birlikte geldi.

"Kurdunun eşin olmamı istediğini biliyorum ama bu aynı yatağı paylaşmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Bu kesinlikle benimle ilgilenmen gerektiği anlamına gelmiyor. I-"

"Merdivenlerden

düştü." "Şey, evet.

Ama-"

"Kendi başına yürüyemezsin."

"Bu sadece birkaç gün sürecek. Ve-"

"O kadar alacalı morluklarla kaplısın ki hastalıklı görünüyorsunuz." Gözlerimi kırptım, buna verecek bir cevabım yoktu.

Koluma baktım ve yüzümü buruşturdum. Gerçekten de bir tür hastalığım varmış gibi görünüyordu.

"Sadece yemeği ye, Prenses." Karyolaya yaslandı ve beni izledi.

Savaşmak şu anda anlamsız görünüyordu, bu yüzden bir ısırık daha aldım ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Evet, krepler seksten daha iyiydi. Seksten çok daha iyiydi.

"Taramaları gördüm. Bileğinin iyileşmesi yaklaşık bir buçuk hafta sürecek. Hansen kadın olduğun için daha hızlı iyileşeceğini düşündüğünü söyledi."

"Öyle olacağını biliyorum. Ben erkeklerden daha hızlı iyileşirim," dedim bir ısırık krepin etrafında. "Duydum."

"Yine de muhtemelen beş ya da altı gün sürer. Kesin bir şey söylemek zor. Daha önce hiç kemik kırmamıştım."

"Bunu ben de duydum. Sen yaralandığında Fletcher çok konuşkan oluyor." "İçimden bir ses öyle olmadığını söylüyor."

Buna cevap vermedi. Tam on ikiden .

"İyi olacağım," dedim ona. "En üst kattaki balkonda rahat bir sandalye bulacağım ve-"

"Burada kalıyorsun."

Gözlerimi kırptım.

"Bizim odamızda. Zarar görmeyeceğin bir yerde." Tekrar göz kırptım.

Ayağa kalktı. "Polislerim kasabada bir şeyle uğraşüyor. Onlarla konuşmam gerekiyor. Ofisim koridorun sonunda. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana mesaj atın."

Üçüncü kez göz kırptım.

Enzo beni yalnız bırakarak daireden çıktı.

Ne oluyor be?

Kreplerimden bir ısırık daha aldım. Onları yemeyi bırakamayacak kadar iyiydiler ve arkadaşımın bir pislik olması onların suçu değildi.

Benim dostum değil.

Beni kaçıran adam.

Onun olduğuumu iddia ettiği Şeye inanmaya başlamıştım bile. Kurdum kesinlikle aynı fikirdeydi.

İyi bir işaret değil.

Ayağımı yere hafifçe bastım ve ayağa kalkmaya başladım, ama kalkar kalkmaz kolum aniden durdu.

Ne oluyor be?

Ona tekrar baktım ve karyolaya bağlanmış olduğunu fark ettim.

Bağlanmış.

Karyolaya.

Halatla.

Telefonum komodinin üzerinde, iPad mini'min yanındaydı. En son gördüğümde korkunç bir Şekilde çatlamıştı ve Şimdi tamamen pürüzsüz bir ekranı vardı, ancak kodu yazıp Enzo'ya mesaj atarken bu fark edilmedi.

BEN

Ne be?

Tuvalete bile gidemiyorum.

ENZO

Yardım almadan ayağa kalkmanı istemiyorum.

BEN

Ne istediğini sorduğumu hatırlamıyorum, Alpha.

ENZO

Sorup sormadığınızı umursadığımı hatırlamıyorum, Prenses.

Yemeğinizi yiyin

BEN

Vida kapalı

ENZO

Kitap okuyun ve rahatlayın

Tatildesin, unuttun mu?

BEN

Bu lanet bir tatil değil.

Bana emir vermeyi kes.

ENZO

Bana Alfa demeyi kes o zaman.

BEN

İkimiz de bunu bu yüzden yapmadığımızı biliyoruz.

ENZO

Tuvalete gitmek için yardıma hazır olduğunda bana haber ver.

Telefonuma ters ters

baktım. Tam bir baş

belasıydı.

Bileğimi yatağa bağlayan ipe baktım.

Belli ki elimi kaydırıp ipi kesmemi beklemiyordu. İpi zincirlerle değiştirmesini de istemedim. Bu kötü olurdu.

Ben de başka bir mesaj gönderdim.

BEN

Ateşkes yapalım

ENZO

Pazarlık yapmıyorum.

BEN

Beni odaya kilitlemeyeceğini kendin söyledin. Sanırım buna zincirler de dahil. Ve pençelerim var, bu yüzden herhangi bir noktada bu ipten .

Bir şeyler yazıyormuş gibi noktalar belirdi. Mesaj

gelmedi.

Bekledim.

Sonunda geldi.

ENZO

Ne istiyorsun?

BEN

İp yok. Tuvalete tek başıma giderim, tabii ki. İstediğim zaman dışarıda oturabilmem için verandamızın kilidini açarsanız, iyileşirken çoğunlukla odada oturmayı ve kalmayı kabul ederim.

ENZO

Bundan ne şekilde faydalanabilirim?

BEN

Çok fazla şikayet etmeden istediğin kadar üzerime titremene izin veriyorum.

ENZO

Telaşlanmıyorum

BEN

Tabii ki değilsin.

ENZO

Kurdum başka bir şeye izin vermez.

BEN

O zaman anlaşma sizin için oldukça iyi olur.

Başka bir mesaj göndermeden önce bir an daha geçti.

ENZO

Tamam, ipi kopar ve tuvaleti kendin kullan. Seni kontrol etmek için girip çıkacağım.

BEN

K

Kurdun daha ne kadar kalacak?

ENZO

Biliyorsam ne olayım.

BEN

Bu kudurmuş durum sensiz daha da mı tırmanacak? İnsanların ölümüne sebep olmak istemiyorum.

ENZO

Hayır.

Sürüm bununla başa çıkabilir. Sadece genelde izin vermem.

BEN

Neden olmasın?

ENZO

Kahvaltını bitir. Birazdan öğle yemeği hazırlamaya
geleceğim.

İçimi çektim ama dinledim.

Eğer bir Alfa dinlemeden işemek istiyorsam, bazı emirlere uymam gerekecekti.

nine

ASN

Sonraki birkaç gün hızla geçti.

Enzo yemek yardım etmeme izin vermezdi ve hiç uzun süre kalmazdı.

Geceleri birlikte yatıyorduk, ancak ben her zaman onun atletini ve bir çift boxer külotunu giyiyordum, bu yüzden hiçbir zaman cinsel bir şey olmadı.

Onun ereksiyonu ve benim vücudumun tepkisi dışında. İkimiz de bunlar yokmuş gibi davrandık.

Nasıl uyursam uyuyayım, her zaman ona sarılmış, kurdum mırıldanarak uyanırdım.

Kitapları iPad mini'mde okuyorum. Enzo çatlak cihazlarımı tamir ettiğini kabul etmedi ama ikimiz de bunu onun yaptığını biliyorduk. Eski, bozuk elektronik aletlerim çatlaksız yeni modellerle değiştirilmişti ve birisi tüm eşyalarımı eskileriyle aynı şekilde çalışacak şekilde aktarmıştı.

Enzo onları ya satın almış ya da Hunter'dan yapmasını istemişti ve Hunter da onları çalışır hale getirmişti. Teknisyen olan oydu.

Üç gün geçti, sonra dört, sonra odada daha fazla aklı başında kalamadım.

Kurdum huzursuzdu.

Bileğim mükemmel değildi ama yeterince iyileşmişti, o yüzden beklemenin bir anlamı olmadığını düşündü.

Enzo her zaman yaptığı gibi dördüncü gün kahvaltıdan sonra gitti. O gider gitmez botumu çıkardım ve yataktan kayarak çıktım.

Alfa onu izinsiz çıkardığım için çok kızacaktı ama o *benim* bileğimdi.

Banyoda bir mola verdikten sonra, uzun kollu gömleklerinden birini almayı planlayarak dikkatlice dolaba doğru yürüdüm. Bana her sabah temiz bir boxer külot ve atlet getiriyordu ama Lodge'da o ince tişörtlerden biriyle dolaşacak değildim. Tamamen transparan değillerdi ama kesinlikle opak da değillerdi.

Başka biri göğüslerimi görürse Enzo çıldırırdı. Bu oldukça açıktı.

İçeri girerken dolabın ışığını yaktım, sonra durdum. Ve göz kırptım.

Ve tekrar göz kırptı.

Asılı kıyafetler vardı. Renkli giysiler. Kadın kıyafetleri. Kimin için olduklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ya da onları oraya kimin koyduğunu.

Ama Enzo onları ne zaman ? Bir gardırop dolusu kıyafet astığını fark ederdim, değil mi?

Ve bütün bir gardıroptu. Bir daha fazlası. Fletcher'la yaşarken kesinlikle bu kadar çok kıyafet seçeneğim yoktu.

Mağazadan çıktığımda üzerime tam oturan çok az kıyafet vardı. Bacaklarım çok uzundu. Belim küçük değildi. Güçlü yapılıyım, sıska değildim. Göğüslerim küçük olmaktan çok uzak olsa da kıvrımlı da değildim. Sadece... kaslıyım. Erkek bir kurt adam gibi.

Elimi saçlarımın tepesinde gezdirdim. Yıkanması gerekiyordu ama Alfa, onsuz banyo yapmaya kalkarsam başıma gelecekleri açıkça belirtmişti.

benim istediğim gibi gitmiyordu. Onun yardımıyla banyo yapmak kulağa korkunç geliyordu, bu yüzden saçlarımı başımın üstünde topuz yapıp her gün deodorant sürüyordum.

İdeal değildi ama hayatımda çok az şey ideal olmuştu.

Bana almak için dışarı çıktığı kıyafetlerin hiçbiri uymazsa rahatsız edici konuşmalar olacaktı. Sadece sineye çekmek zorunda kalırdım.

En azından bana kıyafet almıştı. Bu ondan beklediğimden daha fazlaydı ve çok tatlıydı. Beni alışverişe götürmesi yalvarmam ya da tartışmam gerekecek sanıyordum.

Üstüne tam oturmayan kıyafetler, hiç giymediği boxer-brieflerden ve transparan atletlerden çok daha iyiydi.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı ve hemen yanına gittim. Ekranda kardeşimin adını ve yüzünü görünce hemen kulağıma götürdüm. Nasıl olduğuyla ilgili sorulara kısa ve mülayim cevaplar veriyordu, bu yüzden onun için endişeleniyordum.

"Hey, Fletch. Naber?"

"Hey." Bir an sessizlik oldu. Neredeyse garipti, ki bu garipti. Bizim için işler hiç garip olmazdı.

Sonunda uzun bir nefes verdi. "Fletcher?"

"İyi misin? Bileğin nasıl iyileşiyor?" Bana söylemek için aradığı şeyden açıkça kaçınıyordu.

"Sorun yok. Çizmeyi çıkardım."

"Şimdiden mi? Alfa'nın haberi var

mı?" "Henüz bilmiyor."

"Onu geri tak, Aspen."

Gözlerimi devirdim. "Ben iyiyim. Neden konuşmaktan kaçınıyorsun?"

"Alfa ölümcüldür. Bunu biliyorsun. Onu kızdırma riskine girme," diye hırladı Fletcher.

"Benim için ölümcül değil. Kızacak ama üstesinden gelecektir. Bir ateşkesimiz var."

"Seninle ilgilenmesine izin verdiğin ve seni yatağa zincirlemek yerine odanın içinde dolaşmana izin verdiği ateşkes mi?" Fletcher dudak büktü.

"Kulağa geldiğinden daha iyi," dedim, dudaklarım yüzümü buruşturarak.

Belki de durum düşündüğümünden daha kötüydü. Belki de çok fazla baharatlı aşk kitabı okumak, tuhaf durumların normal olduğunu düşünmeme neden olmuştu.

Hay aksi.

Yine de geri dönüş yok.

"Bundan şüpheliyim," dedi Fletcher.

"Ne söylemeye çalışıyorsan söyle. Kardeşleri telefonumu izliyor. Muhtemelen şu anda biri bizi dinliyordur."

"İyiyim. Birkaç gündür Creek'te savaşıyordum. Sonunda iki gün önce kaybettim. Dün sürüme katılacak birkaç kurt bulmaya çalıştım ama şansım yaver gitmedi. Kurtlarım huzursuz. Önümüzdeki birkaç gün içinde hem iş hem de sürü açısından bir şeyler bulmam gerekecek."

Yatağın kenarına oturdum. "Bana söylemeliydin."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Sanki yoktu. Enzo zorba biri ama beni dinliyor. Sana burada bir yer bulabilirim. I-"

"Seni oraya hapsetti, Aspen. Eğer oraya taşınırsam, ikimiz de oradan asla çıkamayız."

Fletcher haksız değildi.

Ve kurdum kralın sürüsünde çok daha mutlu olmasına rağmen, ben hala orada kapana kısılmıştım. Bir kral tarafından.

gerçekten onun eşıydi.

Artık bir çıkış yolu bulabileceğimi düşünerek kadar aptal değildim. Ya da ihtiyacım olduğunu. Enzo ölümcüldü ama benim için değil. Adam beni kurdun istediğı gibi istemiyordu ama bunun için canavarıyla savaşıyordu. Onun için benimle ilgileniyordu.

Bana günde üç öğün yemek pişiriyordu -üç lezzetli yemek- ve hala çalışma isteğimi gündeme getirmemişti. Kralın işe yaramaz eşı olmak, yaşamak istediğim bir hayat değildi. Muhtemelen sadece kendisi ve kardeşleri gibi güçlü yavrulara sahip olabilmek için onunla çiftleşmemi istiyordu.

Bir iş istediğimi ve meşgul olmayı sevdiğimi biliyordu ama henüz bu konuyu açmamıştı. Bunu yapabileceğim bir noktaya gelebileceğimizi umuyordum ama söylediğim hiçbir şeye tam olarak açık değildi.

RIA'm olduğunu da bilmiyordu. Önümüzdeki birkaç yıl içinde kesinlikle hamile kalmayacağımı.

Bunu ona söyleyen kesinlikle ben olmazdım.

Özellikle de ateşimin çıkmasına sadece iki gün kalmışken. "Özür dilerim," diye tekrarladım kardeşime, ateşle ilgili düşüncelerimden sıyrılarak.

Bu yarının sorunuydu. "Onun adına özür dileme."

"Planın nedir?" Konuyu değiştirdim, Alfa hakkında onu incitebilecek ya da öldürebilecek bir şey söylemesini istemiyordum. Enzo'nun kurdunun kardeşime zarar vereceğini sanmıyordum çünkü benimle ilgilenme konusunda çok titizdi ama yine de bir şans vardı.

Alfa hakkında sahiplenici olduğu, beni eşı sandığı ve aksi takdirde masum insanları öldürecek olan haydut kurtları öldürdüğü için sürüsünde büyük saygı gördüğü dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Fletcher alay etti. "Numaramı Jake'e vermişsin. Kralınızın sürüsüne katılmam için beni ikna etmeye çalışıyordu."

"O benim kralım değil," dedim.

Ama biraz öyleydi.

"Önümüzdeki birkaç günü yeni bir sürüye katılmaya çalışarak geçireceğim. Dün gece bir barda birkaç ipucu buldum. Kurt arayan sürüler için aranıyor posterleri. Çoğunun zaten Alfası var ama yine de ulaşacağım."

Eğer Fletcher normal bir alfa kurt olsaydı, bir tane bulmakta zorlanmazdı. Başka bir alfayı takip etmeyi kabul eden alfalar bir sürüyü çok daha güçlü kılardı.

Ama Fletch bu sıfatla katılamayacak kadar güçlüydü. Eğer bir sürü bulursa, ona liderlik etmesi gerekecekti. Ve çoğu sürü bir lider aramazdı.

Crimson River'ın ne kadar büyük olduğu düşünüldüğünde, sevmediğiniz bir Alfa başa geçtiğinde sürüyü terk etmek çok kolaydı.

Eğer Fletcher bir sürüye silahla girip Alfa'ya meydan okusaydı, insanlar onu terk ederdi ve o da zaten içinde bulunduğu duruma düşerdi.

Tek
başına.

Paketsiz.

Çırpınan bir kurtla.

"Fletch..." .

Homurdandı. "Ben iyiyim Aspen. Bir yolunu bulacağım."

"Pek çok kurt adamın haydutluk yaptığını duydum," dedim, sesim giderek kısılıyordu. Alfa'nın kardeşlerinin bu konuyu sürü dışından biriyle konuşmama izin verip vermeyeceğinden emin değildim. "Kurtlarının arasında kayboluyorlar. Bu ciddi bir sorun-"

Hat kesildi.

Telefonuma bir mesaj geldi ve ekrana baktım.

BİLİNİYOR

Bunun hakkında
konuşma.

Mesaj Hunter'dan gelmiş olmalı.

Göğsüm sıkıştı.

BEN

Tamam,
yapmayacağı
m.

Telefonu tekrar kulağıma götürerek Fletcher'ı geri aradım. "Ne oldu?" diye homurdandı.

"Hiçbir şey. Kral'ın işleri hakkında konuşmamam gerekiyor. Her neyse, dikkatli ol. Kaydığını hissedersen, gel beni bul. Jake yapamazsa ben seni sürüye sokarım."

"Benden bir iyilik istemene izin vermeyeceğim. Karşılığında ne talep edeceği konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Fletcher haklıydı.

Enzo beni kıyafet, yemek ya da tıbbi bakım karşılığında hiçbir şey takas etmeye zorlamamıştı ama onunla çiftleşmemi istiyorsa bu tür şeyler gerekliydi. Kardeşimin hayatını kurtarmak için sürüye girmesine izin vermek değildi.

"Bir iyilikle hayatta kalabilirim, Fletch. Benim yüzümden Creek'ten atıldın. Sadece-"

"Gitmem gerekiyor. Başka bir paket bulduğumda sana haber veririm. Seni seviyorum." Sesi hırçındı.

Kabul etmek istemese de üzgündü. Gençliğinde Creek Sürüsü'nde uzun yıllar geçirmiş, kurdunu evcilleştirmiş ve canavarı başka bir Alfa'nın peşinden gitmeye zorlamıştı. Evlat edinen ailelerimizin etkisi sayesinde oraya gitmesine izin verilmişti. Sonra bir süre ayrı kaldık. Sonunda sürünün başına geçene kadar onunla birlikte taşınmamın yeterince güvenli olduğunu düşünmemiştik.

"Ben de seni seviyorum."

Kelimeleri söyler söylemez telefonu kapattı ve ben de titrek bir nefes aldım.

Kızıl Sürü'ye katılmayacaksa geriye tek bir seçenek kalıyordu. Silas.

Benden titrek bir nefes daha çıktı.

Kardeşi muhtemelen aramalarımı dinleyen sahiplenici Alfa'yı düşününce Silas'ı aramak kötü bir fikirdi. Ama Fletcher ondan asla yardım istemezdi.

Gözlerimi uzunca bir süre kapattım ve dolaba geri döndüm.

Ben onunla konuşurken Enzo'nun içeri dalma ihtimaline karşı, giyindikten sonra onu arayacaktım. Alfa'nın romantik bir telefon görüşmesi yaptığını düşünmesi riskini kesinlikle göze alamazdım. Silas ölürdü. Enzo zaten benim yüzümden ona saldırdığı herkesten daha fazla zarar vermişti.

Dolaba geri döndüm ve kıyafetlere baktım. Garip bir şekilde, eskilerimle neredeyse aynı görünüyorlardı. Spor sütyenlerin bedenleri aynıydı ama kumaşları daha yumuşak ve güzeldi ve markanın logosuna kaşlarımı kaldırdım.

Tercih ettiğim kırpılmış, sportif ceketler ve sweatshirtler de eskilerimle benzer kesim ve renkteydi. Taytların hepsinin eski taytlarım gibi cepleri vardı. Tayt şortlar ve koşu şortları mükemmel kesilmişti. Onları bacaklarıma tuttuğumda, gerçekten de ihtiyacım olan uzunlukta gibi görünüyorlardı. Ve hepsi de tercih ettiğim koyu, nötr tonlardaydı.

Verdiği büyük boy tişörtlerin üzerinde bile benim tercih ettiğim ve dinlediğim gruplar vardı.

Vay canına.

Muhtemelen uzunlukların doğru olduğu konusunda yanılmışım. Ve bedenlerin mükemmel olması konusunda. Ve kıyafetlerin çok pahalı olduğu konusunda. Görünüşe göre seçtiği markalardan bana bu kadar çok kıyafet almak için küçük bir servet harcaması gerekirdi. Muhtemelen çakmaydılar.

Spor sütyenimi giydim ve kumaşın verdiği hisle neredeyse inliyordum.

Lanet olsun, şimdiye kadar giydiğim her şeyden çok daha yumuşaktı.

Onu bir ceket takip etti. Koşuya çıkmadığım ve tayta ihtiyacım olmadığı için bir tanga ve tayt da giydim.

Hepsi de aptalca rahattı.

Logonun uyduğunu düşündüğüm markayı Google'da aradım ve geniş gözlerle fiyata baktım.

Saçmalık.

Kesinlikle dolaba bakıp o zihinsel yapmayacaktım. Bu muhtemelen beni hasta ederdi.

Tutulan bir kadın değildim. Çalışıyordum. Kendi eşyalarımın parasını ödedim. Paramın çoğu Fletcher'ınki gibi paket hesaplarda sıkışıp kalmıştı ama sadece benim erişebileceğim bir miktar biriktirmiştım.

Temelde bir hediye olan giysiyi kabul etmek, krala borçlu olduğum anlamına gelirdi.

Bunu yapamazdım.

Ama kıyafetleri de reddedemedim.

Konuşmamız gerekiyordu. Bunun onun için ne anlama geldiği hakkında konuşmamız. Ama bunun Silas'la konuştuktan sonraya kalması gerekiyordu.

Gözlerimi kapadım ve dolabın duvarına yaslandım. Enzo'nun kokusu ile onun çoğunlukla kokusuz çamaşır deterjanının kokusu küçük odada lezzetli bir şekilde karışıyor ve yaklaşan konuşma hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Yine de hiçbir şey bunu gerçekten hafifletemezdi.

Silas'la konuşmak hiç rahat değildi. Geçmiş hepimizi çok rahatsız ediyordu.

Onu aramak için tuşa bastım ve telefon çaldığında dudağımı ısırdım.

Beni görmezden gelme ihtimali vardı. Enzo'nun ona yaptıklarını düşününce, onu biraz bile suçlayamazdım. Hatta bundan önce bile onu suçlamazdım.

Ailemizin bağlantısı dağınıktı.

Karanlık.

Rahatsız edici.

Birlikte geçirdiğimiz sıcaklar buzdağının sadece görünen kısmıydı. Telesekretere düşmeden hemen önce cevap verdi.

"Aspen."

Boğazımda bir yumru şişti. "Hey. Nasıl hissediyorsun?"

Neden sorduğumu açıklamama gerek yoktu.

Kralın kapısına kadar gelip onu dövmesinin sebebinin ben olduğumu biliyordu. Fletcher ona Enzo'nun söylemediği her şeyi anlatırdı.

"Ben iyiyim. Sen iyi misin?" "Oh, harikayım."

Kıkırdadı. Gergindi ve arkasında mizah yoktu. "Neye ihtiyacın var?"

"Ben değilim. Fletcher. Sana Creek'lerin onu devirdiğini söyledi mi?"

"Ne?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Kral onlara benim ne olduğumu söyledi. Sanırım herkese söylüyor. Onunla birlikte yaşadığım için kızgındılar. Alfa kurtlar, biri kazanana kadar ona defalarca meydan okudu. Kimin kazandığını bilmiyorum."

"Başka bir sürü mü buldu?"

"Hayır. Benim ne olduğumu bilen herkesin güvenini kaybetmiş gibi görünüyor." Silas uzun bir nefes verdi. "Harika."

"Evet. Senin onunkinin biliyorum, ama eğer onun katılmasına izin vermenin bir yolu varsa, sadece o..." Yatak odasının kapısı açılıp kapanınca ben de sustum. Sertti.

İyi değil.

Enzo dolaba doğru yürüdü, önüme geçti ve telefonu elimden aldı. Beklediğim gibi telefonu kulağına götürmek yerine

hoparlöre almak için

düğmeye bastım. Vücudum

gerildi.

Diğer adam hatta olduğunu bilmeden Silas'ın benimle konuştuğunu duymak istiyordu. Flört falan olmayacaktı ama duymasını istemediğim bir şeyi duyabilirdi.

Belki yapmasını istemediğim birkaç şey.

"Yapabilseydim yapardım ama kurdum burada olsaydı asla rahat edemezdi. İkimizden biri er ya da geç ölür. Kralla pazarlık yapmanız gerekebilir. Baskın alfa'ları topladığını biliyorum."

"Anladım. Yine de teşekkürler."

"Seni kızdıranın o olacağını varsaymak güvenli mi?"

Yüzüm kızardı.

Kahretsin.

Bakışlarımı Enzo'dan ayırdım. "Evet,

paçayı kurtardın."

Enzo bile, delice sahiplenme duygusuyla, Silas'ın yanıtlarının ardından rahat bir nefes almasını yanlış anlayamazdı.

"Annem, eğer sana zarar veriyorsa, seni kurtarmanın bir yolunu bulacağımızı bilmeni istedi."

Kralın duymasını istediğim şey *tam olarak* buydu.

"Kurdu beni eşi olarak istiyor. Bana zarar vermedi. Veremez de. *Vermeyecek*," dedim. Dürüst olmak gerekirse, buna inanmıştım.

"Öyle olsa bile onlara iyi olduğunu ," dedi Silas. Gözlerim tekrar

Alfa'nınkilere kaydı. "Biliyorum. Gitmem gerek." "Pekâlâ. Fletcher

için üzgünüm."

Sesi üzgün gelmiyordu.

İkimiz de gerçekten üzgün *olmadığını* biliyorduk.

Ve bunun için onu suçlamadım bile. Onun , ben de üzülmezdim.

"Kralın ziyareti için üzgünüm,"

dedim. Homurdandı ve telefonu

kapattı.

Enzo telefonu elimden aldı ve cebine koydu, gözlerinde hala öfke yanıyordu.

Bana doğru bir adım attı. Zaten duvara yaslanmışım, yani kaçacak yerim yoktu. "Açıklayın, Prenses."

"Fletcher'ın sürüsü artık ona güvenmiyor ve ona meydan okudu-" "O değil."

Sesi keskindi.

"Açıklamak zorundasınız, çünkü söylenen herhangi bir sayıda şeyden bahsediyor olabilirsiniz."

"Isıyı seninle geçirmediği için rahatlamıştı."

"Oh. Bu." Kalbim küt küt atıyordu.

Hissetmek istemediğim duygular yüzeye çıktı. Onları uzak tutmak için çok mücadele ettim.

"Aspen," diye uyardı.

"Biz birlikte büyüdük. Kan bağımız yok ama o bizden sadece birkaç hafta büyük ve birlikte büyüdük. İkimiz de birbirimizle hiç ilgilenmedik. Beni her ay mecbur olduğu için becerdi, istediği ya da zevk aldığı için değil."

Bu zevkten kaçmanın bir yolu yoktu. Ateş sırasında olmaz. Ama şehvet dindiğinde, utanç ve suçluluk her zaman onu takip ederdi.

Silas benden nefret ediyordu. Yüksek sesle değil ve bu konuda acımasız da değildi ama nefret ediyordu. Onun yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim.

"Kurtları neden birbirlerini idare edemiyor?" Enzo sordu.

Şimdi, daha karanlık şeylere giriyorduk.

"Geçmişte bir şeyler oldu. Uzun zaman önce. O zamandan beri anlaşmazlık içindeler. Bundan daha fazlasını söylemek istemiyorum."

Bana doğru bir adım daha attı.

Derin bir nefes aldığımızda göğüslerimiz

birleşirdi. "*Sormuyorum.*"

"Güzel, çünkü sana söylemeyeceğim."

Göğsü uyarıcı bir şekilde titredi. "Harika. Taş Sürüsü'nü bir kez daha ziyaret etmek için can atıyordum."

Vücudum kaskatı kesildi.

Bu açık bir tehditti. Bana değil, Silas'a.

O piç kurusu, beni ona cevap vermeye zorlamanın tek bir yolu olduğunu bilecek kadar zekiymiş.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Beni ona istediğini vermeye zorlayacak kadar büyük ve güçlü olmasından nefret ediyordum. Beni tuzağa düşürebilmesinden. Kafese koyabilmesinden. Bana kahvaltı hazırlayıp, sonra buraya gelip ona geçmişimden korkunç şeyler anlatmamı istemesinden.

Yumruklarım sıkıldı, bedenim titriyordu.

"Silas'ın bir ikiz kardeşi vardı. Simon." Sesim bedenimden daha fazla titriyordu. "İlk kez kızgınlığa girdiğimde öldü. Silas haklı olarak bunun için bana ve Fletcher'a kızıyor."

Alfa beni inceledi, öfkesi hafifçe azaldı.

Sonunda sert bir nefes verdi ve beni belimden yakaladı. Geçmişte olduğu gibi beni omzunun üzerinden atmak yerine, yerden birkaç santim kaldırdı ve mutfığa taşıdı.

ten

ASN

ENZO beni tezgâhın üzerine oturttu ve sarılı bileğimi tezgâhın üzerine kaldırdı. Birkaç gün önce sildiğimden beri yüzey kırıntılarla kirlenmişti ama bu aklımdaki son şeydi.

"Başka bir tarama yapmadan botu çıkarmamalısınız," dedi. "İyileşti.

Ben iyiyim." Sözlerim kısa sürdü.

"Doktor kabul edene kadar olmaz."

Sakinleşerek beni şaşırtmıştı ama dolapta beni nasıl tehdit ettiğini unutmamıştım.

Bir kupayı yarısına kadar tam yağlı sütle doldurmasını ve içine büyük bir çikolata topuna benzeyen bir şey attıktan sonra mikrodalgaya koymasını izledim. Bulaşık makinesinden birkaç tabak çıkardı ve kupa ısınırken onları yerine koydu ve ben de onun hareketini izledim.

Öncekinden çok daha az olsa da hâlâ kızgın olduğu belliydi.

Mikrodalgadan bip sesi gelince kupayı çıkardı ve bardağı karıştırdı. Çikolata tellerinin yavaşça sütle birleşmesini ve ağzımın suyunu akıtan bir koku yaratmasını izledim.

Elime verdiğinde sadece biraz şaşırdım.

Beni beslemek onun varsayılanı gibi görünüyordu. Kendi sürüsünün yemeğini yemek yerine her şeyi kendisinin pişirmesi garip gelse de bununla ilgili bir sorunum yoktu. Belki de yeterince süslü değildi.

"Konuşmalarına öylece burnunu sokamazsın. Bu mahremiyet ihlali olur," dedim.

"Eski sevgililerle yapılan konuşmalar söz konusu olduğunda eşlerin mahremiyeti yoktur."

Kaşlarımı çattım. "Biz henüz arkadaş değiliz. Ve telefonunu görmeme ya da kullanmama izin vermiyorsun. Bildiğim kadarıyla ofisindeki herhangi birini beceriyor, telefonda seks yapıyor ya da uzak mesafeden biriyle çıkıyor olabilirsin."

"Sen buraya gelene kadar telefonumu bile kullanmadım ve sürüde hiç dişi yok. Bu kesinlikle olmayacak," diye hırladı.

"Bilemem. Burada kapana ve her iki yönde de hiçbir kanıt görmedim."

"Telefonumun kodu 1010. İstedğin zaman kontrol edebilirsin."

"Kontrol etmek istemiyorum, Enzo. *Mahremiyet* istiyorum. Kendime ait bir oda. Kendi alanım. İzlenmeyen bir telefon."

"Özgürlük arzunuzu anlıyorum Prenses ama bu sürüde hiç kimse haydutlar ve kuduzlar hakkında konuşmakta özgür değil. Kimse buraya dişi insan getirmekte özgür değil. Kurallar tüm Crimson River'ı korur." Ellerini dizlerimin üzerine koydu. Bu dokunuş beni şaşırtmış olsa da rahatsız edici olmaktan çok uzaktı. "Kendine ait bir alanın olmasına gelince, bu bir seçenek değil. Sen benimsin. Kurdum kabul etse bile yalnız kalman senin için güvenli olmaz."

"Tamam, anladım."

Ellerim hâlâ kupanın üzerindeyken bardağı ağzıma doğru kaldırdı. "İç. Kaloriye ihtiyacın var."

"Ben-"

Ilık, zengin sıvı dudaklarımdan geçti ve neredeyse inliyordum. Vay canına, bu çok iyiydi.

Elimden geldiğince çabuk ağzımdan çektim ama bu biraz zaman aldı ve o kadar lezzetliydi ki beni biraz sakinleştirmeyi başardı.

"Sıcaklar yaklaşırken daha fazla kaloriye ihtiyacın var. Kardeşin bana sana çikolata ve dondurma aldığını söyledi."

"*Kendime* çikolata ve dondurma

alıyorum." "Tükenmediğinden emin

oluyor."

Fletcher muhtemelen dolaplarıma gizlice çikolata soktu ve bitmeden önce zulamı değiştirdi. Bu tamamen onun karakterine uygundu ve sıcaklık hiçbir zaman tartışmamız için rahat bir konu olmayacaktı.

"Prenses," dedi, sesi alçalarak. "Özgürlük istemeni anlıyorum ama hikâyenin tamamını bilmezsem sana bunu veremem. Seni neyden koruduğumu bilmezsem seni güvende tutamam. Fletcher'la seninle nasıl ilgileneceğimi konuştum ve bana hikayenin tamamını anlatmazsan onunla tekrar konuşacağım. Ve bu bir tehdit değil. Bu bir söz. Seni riske atmayacağım. Kurdum onu kaybeder ve bu şehirde kimsenin buna ihtiyacı yok."

Bana söylediği en makul şeylerden biriydi, her ne kadar bunu söylemiş olması sinir bozucu olsa da.

"Hikâyeyi Fletcher'a soramazsın. Bu hikâye herkesten çok onu rahatsız ediyor," dedim sessizce ve elimi yağlı saçlarımda gezdirdim. Yağın farkına bile varmamıştım. "Üçümüz çok yakındık. Ben, Fletch ve Simon. Kardeş gibi yetiştirildik. Silas da öyleydi ama o hep sessizdi. Sanatçıydı. İçine kapanıktı. Simon'la da yakındı ama biz onunla yakın değildik. Silas kendi işini yapmayı severdi. Sürümüz küçüktü. Sadece dördümüz, ailemiz, bir teyze ve amca. Size onların isimlerini vermeyeceğim."

"Şimdilik," dedi Enzo.

Alay ettim.

Başparmağını uyluğumun iç kısmında gezdirdi. "Devam et." "Bana emir verme."

"Devam edin *lütfen*."

Kaşlarımla çatıklığı geçmedi ama yine de devam ettim.

Hikâyeyi ne kadar çabuk ortaya çıkarırsam, onu zihnimin uzak köşesine o kadar çabuk itebilirdim.

"Sanırım size ilk kızgınlığım başladığında on beş yaşında olduğumu söylemiştim. Sürü evinin yakınında takılıyordum. Ailemiz işteydi. Amcamız yakınlardaydı ve feromonlarım ilk onu vurdu. Beni bir ağaca yapıştırdı. Sıcak hissetmeye başlamıştım ama bunun dışında neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kurdum kontrolü almayı reddetti," dedim. "Onu neredeyse hiç hissedemiyordum. Sıcaklık ve kızgınlık, zihniniz onlar tarafından ele geçirilmiş olsa bile değişim yeteneğinizi bastırır. Bunu o gece öğrendik."

Devam ettim. "Fletcher benden asla uzaklaşmazdı, ben çılgılık attığımda koşarak gelirdi. Biz her zaman bir takımdık. Bizi evlat edinen ailelerimizi seviyorduk ama onlardan farklıydık ve ikimiz de bunu biliyorduk. Amcamızın beni tuzığa düşürdüğünü gördü ve tırnaklarını pençeye çevirip kesmeyi başardı. O zaman bile baskınlığı delicesine güçlüydü. Bununla amcamızı dizlerinin üzerine çöktirmeye çalıştı ama amcamız kızgınlığa hapsolmuştu. Fletch onu yumrukladı ve pençeledi ama kan o durumdaki birini durduramaz."

Başımı arkamdaki dolaplara yasladım ve gözlerimi kapattım. "Fletcher onu benden kopardı. Fletch onu öldürürken ben kaçtım. Vücudum giderek ısınıyordu. Dehşet azalıyor ve sıcaklığın vahşi, kontrol edilemez çaresizliği devreye girmeye başlıyordu. Geri dönemezdim ama içimden bir ses beni buna zorluyordu. Neyse ki dönmedim."

Enzo'nun elleri dizlerimi biraz daha sıkı

kavradı. Bu konuda yorum yapmadım.

"Simon ve Fletch ben yanlarında değilken bile hep birlikteydiler. Fletch beni bulmak için koştuğunda Simon onu kovaladı. Fletcher'ın amcamıza saldırdığını görünce yardım için Silas'ı bulmaya çalıştı ama ben kaçarken ısım onu çekecek kadar güçlendi. Beni kovaladı ama ikimiz de insan formundaydık, bu yüzden beni yakalayamadı. Ta ki bacaklarım hareket edemeyecek kadar titreyip yere yığılana kadar. Beni yakaladı. Fletcher onun da bana saldırdığını sandı ve onu öldürdü."

Enzo yavaş bir nefes verdi.

Dudaklarımı birbirine

bastırdım. Alfa bekledi.

Hikâyeyi bitirdiğimde sesim daha sessizdi. "En iyi arkadaşımın ve amcamın ölmüş olmasını umursamayacak kadar kendimi kaybetmişim. Fletcher'a bana yardım edecek birini bulması için yalvardım. Hayatımın en büyük acısıydı. Silas gelmeden önce beni evin yarısına kadar sürükledi ve Silas geldiğinde de bizi korudu."

"Ailemiz geri dönüp bizi bulduğunda feromonlar azalıyordu. Evlatlık babamız da az da olsa hissetti, ancak bu his zayıflıyordu ve harekete geçmeyecek kadar zayıftı. Hepimiz ne olduğunu anladığımızda yaşadığımız dehşet..."

Boğazımı temizledim. "Hepimiz yas tuttuk ama onlar bizi suçlamadı. Biz yaptık, Silas da yaptı ama onlar yapmadı. Ondan sonraki tarihleri takip ettik ve kendimi sıcak hissetmeye başladığım anda Fletcher, Silas ve ben ormanın derinliklerine doğru yürüyüşe çıktık ve beklemeye başladık. Kızgınlık başlamadan sadece birkaç dakika önce gözlerindeki nefret asla unutamayacağım bir şey. Yıllar geçtikçe bizi suçlamayı çoğunlukla bıraktı ama bizi gerçekten affedeceğini hiç sanmıyorum. Evet, ona kurtulduğunu söylediğinde rahatladığını duydunuz. Beni hiç istemedi ya da benimle birlikte olmaktan hoşlanmadı."

Enzo'nun bakışları beni delip geçti ama gözlerine

karşılık vermedim. Benimkilerin sulanmasından

korkuyordum.

Fletcher ve ben o gün hakkında konuşmadık. Fletch o günden beri yaptıklarından dolayı kendinden nefret ediyordu. İkimiz de birbirimizi suçlamadık ama kendimizi suçladığımızdan emindik.

Enzo sonunda dizlerimdeki tutuşunu bıraktı. Ellerinden biri yüzüme dolandı ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezdirdi. Dokunuşuna canımı acıtacak kadar çaresizce eğilmek istedim ama kendime izin vermedim.

O hala kraldı. Hala bir

pislikti.

Yine de hikâyenin hiçbir kısmını bilmeden Silas'a saldırmıştı.

Eğilmediğimde, boştaki eli belimi buldu ve göğsüm onunkiyle buluşana kadar beni tezgahın üzerinden çekti. Beni kollarıyla sardı, kendisine öyle sıkı sarıldı ki ben de kollarımı ona dolamaktan ve sıkmaktan kendimi alamadım.

"Siz çocuktunuz, Prenses. Olanlar çok korkunçtu ama kimsenin suçu değildi."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler sanki.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve duygularımı zapt etme çabasıyla bedenim titredi.

Eli saçlarıma kaydı, beni daha yakın tutarken parmakları bağlı tellere dolandı.

Gözyaşlarım yüzüme damladı ve Alfa'yı bir can simidi gibi kavradım. Fletcher'ı seviyordum ama duygularımızı hiç konuşmamıştık. Hayatta kalmak her zaman odak noktamız olmuştu. Bir sonraki haftayı, bir sonraki ayı, bir sonraki yılı atlatmak.

Başka bir şeye odaklanmak nasıl olurdu? Eş gibi bir şeye?

Bilmiyordum.

Bunu düşünmeme de izin vermemeliyim.

Enzo doğru şeyler söylüyordu ama her şey hâlâ berbattı. Hâlâ benim için önemli olan insanları incitiyordu ve hâlâ bir pislikti.

Tatlı şeyler söylemek ve ben ağlarken bana sarılmak bunu değiştirmede. Gerçekten değiştirmede.

Muhtemelen bir tür art niyeti vardı.

Bana sarılırken başparmağıyla yüzümdeki gözyaşlarını silerken buna inanmak çok zordu.

Diğer eli, gözyaşlarım dinene ve duygularım yeniden kontrol edilebilir hale gelene kadar sırtımda yavaş ve yatıştırıcı bir hareketle dolaştı.

Onun bana olan tutuşu, benim ona olan tutuşum gevşeyene kadar azalmadı. Sonra beni bıraktı ve son gözyaşlarımı da sildi.

Cebinden telefonumu çıkardı ve tezgahın üzerine, yanıma koydu, sonra diğerk odada kayboldu.

Alnım kırıştı.

Beni o şekilde tuttuktan sonra öylece gidecek miydi?

Kapının açılma sesini dinledim ama gelmedi. Onun yerine, elinde botumla mutfağak geri döndü.

İçimi ektim. "Gerçekten mi, Enzo?"

"Doktorun onayını alana kadar, evet."

"zerine ağırlık koymak artık acıtmıyor."

Yine de kemerini taktı.

"Duş almam lazım."

"Sana banyoda yardım edeceğimi

söylemiştim." "Yardım

istemiyorum."

"Yardımaımı isteyip istememen umurumda gibi mi görünüyor Prenses?"

Ona kaşlarını çattım.

Zaten kabarmış olan topuzumu karıştırdı. "Mükemmel sevişilebilir görünüyorsun. Saçın için endişelenmeyi bırak. Bu gece gidiyoruz."

"Bu gece ne için gidiyorsun?"

"Benim kulbem. Isınmak için gideceğimiz yer."

Gözlerimi kırptım. "İki gün sonrasına kadar başlamayacak."

"Bu olduğunda diğerk kurtadamlardan çok uzakta olmanı istiyorum. Bunun ikimizi de nasıl etkilediğini bizzat anlayana kadar temkinli olacağım. Bu gece gidiyoruz. Dolapta bir yerde bir sırt çantası ve bir spor çantası var. Giyecek bir şeyler hazırla."

"Ne kadar kalacağız?"

Omuz silkti. "Başka kimsenin seni benden almaya çalışmayacağından emin olana kadar."

"Yani sen beni bir sonraki dolunayda bağı mühürlemeye zorlayana kadar değil mi?" Diye söylendim. Ağlama şenliğimden sonra iğneleme yarım kalmıştı ama Enzo'nun bal rengi gözleri yine de biraz parladı.

Alnımdan öptü, beni tezgâhtan ayağıma kadar indirdi ve odadan çıktı.

Bir elimi saçlarımın tepesinde gezdirdim. Bir çift devasa el tarafından çekilmiş gibi garip açılarla yukarı doğru uzanıyordu.

Bu konuda da çok fazla düşünmeyecektim.

O gece bir kulübede tek başımıza oturacak olsak bile.

Dolaptan bir spor çantası çıkardım ve içine kendim için birkaç çift kıyafet koydum. Enzo'nun giyinme alışkanlıklarını düşündüğümde, kendisine kıyafet hazırlama zahmetine girmeme ihtimalinin yüksek olduğuna karar verdim ve onun için de birkaç tane koydum.

Dağınık, yağlı saçlarımla daha fazla başa çıkamadım, bu yüzden topuzdan çıkardım ve topallayarak banyoya girdim.

Enzo muhtemelen onun yardımını olmadan banyo yapmama sinirlenecekti ama atlatacaktı. Birlikte ısınmak üzereydik, bu yüzden üstesinden gelecektir.

Telefonumu küvetin kenarına koydum ve botu tekrar çıkardım. Sargı da onu takip etti.

Tamamen kurtulduğumda bileğim ve ayağım hâlâ çürük ve iğrenç görünüyordu, bu yüzden bakmamaya çalıştım.

Enzo görmeden nasıl tekrar saracağımı bulmalıydım. Etrafta bu şekilde dolaşırsam .

Küvete girdim ve su doldukça içine gömüldüm ve gözlerimi kapattım. Biri kapıyı çaldı ama duymazdan geldim.

Belli ki Enzo değildi. Kimse izinsiz içeri giremezdi, o yüzden cevap vermezsem beni rahat bırakırlardı.

Ama yapmadılar.

Kapıyı tekrar çaldılar.

Ve tekrar.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen aramayla çaldı.

Görmezden . Bir süre sonra aynı numaradan bir mesaj geldi.

BİLİNMİYOR

Ben Clay. Odanın dışındayım. Enzo seni doktora götürmemi istedi.

BEN

Meşgulüm ve doktora ihtiyacım yok.

CLAY

Bu bir devekuşu kadar iyi uçar.

İçimi çektim.

BEN

Güzel

10 dakikaya ihtiyacım var.

CLAY

5 tane alabilirsin

Ofladım ama acele ettim. Başımı suyun altına sokarak saçlarımı hızlıca yıkadım. Küvetin yanında bir kalıp sabundan başka bir şey yoktu, bu yüzden sadece onunla temizledim. Tekrar topuz yapmak zorunda kalacaktım çünkü kuru ve iğrenç hissedecektim ama en azından artık yağlı olmayacaktı.

Tıraş bıçağı ya da yüz yıkayıcı da yoktu, bu yüzden yanaklarıma biraz su sıçrattım ve vücudumun geri kalanına biraz sabun kullandım. Eğer Enzo tuvalet malzemeleri almama izin , sıcakta vücudumdaki tüylerle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Kürk giyebildiğini ve kurda dönüşebildiğini düşünürsek, umursayacağını sanmıyordum.

Dolaba geri dönecek vaktim yoktu, bu yüzden kurulandım ve daha önce giydiğim kıyafetleri üzerime geçirdim. Giyinirken telefonum tekrar titredi ve Clay tekrar kapıyı çaldı ama onu duymazdan geldim. Hayatta kalacaktı.

Sonunda kapıya vardığımda, havlumla saçlarımı dikkatlice kuruladığımda yine kapıyı çalıyordu.

"Oh," dedi, kurutmamı izlerken.

"Saç kreminiz var mı? Kardeşinin sabunu saçlarımı çok kuru bıraktı, kopacak diye endişeleniyorum."

Clay gözlerini kırptırdı. "Önce şu doktor meselesini çözmeliyiz." "Pekâlâ."

Ayağıma baktı ve yüzünü buruşturdu. "Sargı ve çizme nerede?"

"Bana sadece beş dakika verdiniz ve buna gerçekten ihtiyacım yok."

"Beni öldürecek" gibi bir şeyler mırıldandı ama kapıyı kapattığımda onları almak için geri dönmemi istemedi.

Koridorda yavaşça ilerlemeye başladığımızda, "Üzerimde bu kadar gezindikten sonra beni oraya götürmene izin vermesine şaşırdım," dedim. Hâlâ biraz topalladığımı fark ettiğinde, bir kolunu sırtıma doladı ve benimkini omzuna çekerek ağırlığının bir kısmını aldı.

"Ben de öyle."

"Nerede o?"

"Bilmiyorum. Yapması gereken bir şey olduğunu söyledi ve bana bir talimatlar listesi verdi." Clay cevabının hiçbir kısmından heyecan duymuş gibi görünmüyordu.

"Hep böyle çekip gider mi?"

"Hemen ." Bir koridora saptık ve ayak bileğimdeki keskin bir ağrıyla irkildim.

Belki de çizmeyi giymeliydim.

Clay fark etmemiş gibiydi, bu iyi bir şeydi.

Koridorda birkaç adamın yanından geçtik ve şaşırtıcı bir beni görmezden gelmedi.

Hiçbiri bana selam vermedi ama başlarını salladılar. Ya da gülümsediler. Bazıları bileğime bakıp yüzlerini buruşturdu. Gerçekten iyi görünmüyordu ve çürükler ayağımın büyük bir kısmını da kaplamıştı.

"Enzo herkese beni görmezden gelmemelerini mi söyledi?" Fısıldadım.

"Hayır. Jake ya da Charlie'yi seninle konuştukları için öldürmedi, bu yüzden sadece flört etmelerini ya da göğüslerine bakmalarını istemediği yayıldı."

Oh.

Bu iyiydi, sanırım.

En azından kimse artık ben yokmuşum gibi davranmıyordu.

Asansöre ayağımı biraz yanlış bir açıyla bastığımda nefesimi içime çektim ve bileğime doğru bir ağrı yayıldı.

Clay, "Çizmeyi giymeyi reddederek kendini yeniden yaraladıysan, bunun bedelini cehennemde ödeyeceksin," diye uyardı.

Uyarı beni korkutmadı.

Enzo'nun *ödeyeceğim cehennem* tanımı, beni lezzetli yemekler yemeye ve odasında kalmaya zorlamaktan başka bir şey için geçerli görünmüyordu. Orada o kadar rahat etmişim ki, orayı benim de odam olarak görmeye başlamıştım.

Bileğimi yeniden sakatlama fikri beni korkutuyordu, çünkü kurdum bu kadar uzun süre kapana kısıldığı için zaten sinirliydi. Sadece sıcaklar yaklaştığı için sakinleşmişti. Sıcaklık geçtikten sonra, yine o ateşli haline dönecekti.

"Benimle kalmasına rağmen şehir iyi mi?" Sesimi biraz alçaltarak sordum. "Yeni bir kuduz saldırısı olmadı mı?"

"Biz . İnfaz memurlarımız yıllardır daha fazla yardım etmelerine izin vermesi için onu ikna etmeye çalışıyorlar, bu yüzden insanlar aslında geri adım atmasından memnunar."

"Daha sık yaralanmalıyım gibi geliyor."

Adam . "Tabii, aklından geriye kalanları da kaybetmesini istiyorsan."

İyi bir noktaydı.

Zaten sakatlanmaktan bıkmıştım.

eleven

ENZO

O akşam döndüğümde ASPEN yatağında iPad'i ile . O muhteşem mavi gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı ve yerde bir yerine iki bot vardı.

Yine kendine zarar mı verdi?

Neden kimse bana söylemedi?

Kurdum hırladı ve yatağa doğru yürüdüm, yaralarına bakmak için bacaklarındaki battaniyeleri yırttım. Sadece bir ayağının sarılı olduğunu, diğerinin ise gayet iyi durumda olduğunu görünce durakladım.

"Senin derdin ne?" diye homurdanarak battaniyeyi elimden aldı ve tekrar bacaklarının üzerine yerleştirdi. Üzerinde sadece bir spor sütyeni ve ilk gün duşta giydiği minik şort vardı.

Çok güzel görünüyordu. "Yerde iki

bot var."

"Oh." Yeni cihaza taktığım kılıfın kapağını kapattı. Açık gri , neredeyse bir öncekiyle aynıydı. "Doktorun ofisine onsuz gitmiş olabilirim."

Burun deliklerim alevlendi. "Clay bana yirmi dört saat daha takman gerektiğini söyledi."

"Bu yüzden doktor bana bir tane daha verdi. Zulasını doldurmak için para teklif etmeliyim, çünkü sanırım bu sonuncusuydu. Elinde ikiden fazla bulundurduğunu sanmıyorum." Doğrulup oturdu. "Araştırması için kanımı kullanıp kullanamayacağını tekrar sordu.

"Hayır." Onu yataktan kaldırdım ve iPad'i ile telefonunu göğsüne bastırırken şaşkın bir ses çıkardı. Belki aramızdaki bağı mühürledikten sonra kurdum onu bu şekilde paylaştırmaya razı olabilirdi. Ama ya kanında nasıl dişı kurtadam yapılacağını gösteren bir şey bulurlarsa?

Onu güvende tutmak için muhtemelen kendi bilim adamlarımı öldürmem gerekecek. Halkımızı kurtarmak için bir yol bulmaları gerektiğini düşünürsek, bundan kaçınmayı tercih ederim. Eşıme zarar vermeyi ya da onu kullanmayı içermeyen bir yol.

"Paket fonları tüm tıbbi malzemeleri karşılıyor. Maliyet konusunda endişelenmeyin." Hazırladığı spor çantasını alıp omzuma attım ve onu kollarımda güvenle taşıyarak odadan ıktım.

Kurdum sonunda rahatladı. Piçin artık sakin olduğu tek zaman, vücudu benimkine bastırıldığı zamandı. Kurduyla koşuya çıkmak için can atıyordu ama iyileşene kadar onun yer değiştirmesini istemiyordu. Yer değiştirmek iyileşme sürecini daha da karmaşık hale getirebilirdi.

"Eğer nasıl daha fazla dişı kurt üretebileceklerini bulabilirlerse, bu-"

"Hayır, Prenses. Çiftleşme trenimizden sonra kokum sizinkiyle birleştiginde, bunu düşüneceğim. O zamana kadar cevabım değişmeyecek. Senin kanın da en az senin kadar bana ait."

İ ekti. "Pekala."

Onu otoparka kadar taşıdım. Süslü araçlar para israfıydı, o yüzden zahmet etmedim. Onu kamyonetin yolcu koltuğuna oturttum, sonra da sürücü koltuğuna geçtim. Kurtlarımdan bazıları Loca ile yeni apartman arasında ateş yakmışlardı ve birkaçı bana el salladı.

Otoparktan çıkarken bir elimi geri çektim.

"Senden hoşlanıyorlar," dedi

Aspen. İtiraf etmeyen bir ses
çıkardım.

"Sürünüz," diye açıkladı. "Şehrin geri kalanı senden korkuyor olsa da onlar seni seviyor. Neden?"

"Bilmiyorum."

Bu bir yalandı.

Biliyordum.

Sürüm, onları ve şehirdeki diğer herkesi korumak için ne verdiğimi anladı.
Başka kimse anlamadı.

Dikiz aynasından ona baktım. Bana inanmış gibi görünmüyordu. En azından
bu konuda beni daha fazla sorgulamadı.

"Kulübeniz ne kadar uzakta? Ormanın içine doğru en az bir saat, umarım?"

"Greenview'in uzak tarafında. Hiçbir insanın ya da kurdun kazara
bulamayacağı kadar ormanın içinde."

"Oh, . Beş saatlik yol değil mi bu?" "Altı saat."

Aslında altı buçuk. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Hele de cevaptan
memnun değilmiş gibi görünürken.

"Bileğiniz ağrımaya başlarsa, koltuğunuzda dönün ve bacağıma yaslayın.
Konsolu kaldırabilirim."

"Her şey yoluna girecek."

Kurdum hırladı ve ben de sesi bastırmaya çalışmadım. Tek yapacağı onu
kızdırmaktı ve onu güvenliği için Kızıl Nehir'den çıkarmaya çalışırken
benimle kavga etmesine ihtiyacım yoktu.

Geçmişteki sıcak deneyimleri belli ki onu yaralamıştı. Bunu benimle
geçirmekten korkuyordu, her ne kadar söylememiş olsa da.

Yaşadığı acıları silemezdim ama ona güzel anılar verebilirdim. Ateşinin ya da kızgınlığının beni nasıl etkileyeceğini bilmiyordum ama onu mecburiyetten, korkudan ya da suçluluktan becermediğimden emin olabilirdi. Fletcher'a göre, Silas onun şimdiye kadar birlikte olduğu tek erkekti ve o da çok kötü bir rakipti.

Omzunun üzerinden baktı ve arka koltukta yeniden kullanılabilir market poşetlerini görünce bir kez daha düşündü. "Alışverişe mi gittin?"

"Yemek yememiz gerekecek."

"Evet, ama ben de seninle gelebilirdim. Market alışverişine çıkmayalı sanki çok uzun zaman oldu."

"İnternette sipariş ettim ve eve gelirken aldım. Hiçbir şey kaçırmamışsın."

"Yine de en azından parasını ödemeliydim. Benim için yemek yapmaya devam ediyorsun ve şimdi de benim sıcaklığımla uğraşacaksın, yani-"

"Bunu o kalın kafana sok, Prens." Sesim alçaktı, kendisinden bahsetme şekli ve ateşiyle öfkem hızla yükseliyordu. "Hiçbir şeyle *uğraşmayacağım*. Seni birkaç günlüğüne kulübeme götürüyorum çünkü bunu istiyorum. Seni besliyorum çünkü istiyorum. Ateşini seninle geçiriyorum çünkü istiyorum. Ve o küçük tatlı amcığını siktiğimde, bunu istediğim için yapacağım. Sana hiçbir şey borçlu değilim. Geçmişin için suçluluk ya da acıma duymuyorum. Seni sikimin etrafında sarılmış hissetmek istiyorum ve bu bunu elde etmek için çok iyi bir bahane."

Sessizdi ama arzusunun kokusu burnumu okşuyordu.

Sözlerim onu tahrik etmişti.

Sikim kaya gibi sertleşmişti ve konsolun üzerinden baksa dimdik durduğunu görebilirdi. Eşofmanım onu gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Eğer ona olan arzumu kontrol altına alamazsam kot pantolon giymeye başlamak zorunda kalacaktım. Onunla geçirdiğim neredeyse her dakika ereksiyon olduğum düşünülürken, bunu kontrol altına almak pek mümkün görünmüyordu.

"Bana küçük demeyi gerçekten bırakmalısın. Ben her zaman sürüdeki en uzun kadını. Genelde gruptakilerin üzerinde yükselirim. Fletcher bile benden sadece 10 santim uzun. Sen dev gibisin diye ben küçük değilim."

Saçmalıyordu.

Yine de arzusunun kokusu yoğunlaşıyordu. O da beni istemekten kendini alıkoymaya çalışıyordu.

"Ben kitap okuyacağım," dedi sonunda. "Eğer bir dahaki sefere olursa, market alışverişini ben yapacağım."

"Bir dahaki sefere alışveriş için benim kartımı kullanabilirsin, eşim olarak."

Kaşlarını çattı. "Bunu hâlâ kabul etmedim."

"Seni benden alabilecek biriyle henüz tanışmadım." Şikâyet

eder gibi bir ses çıkardı ve iPad'ini açtı.

İsteddiği kadar kitap okuyabilirdi. Bundan şikâyetçi olmazdım. Hunter'dan ayarlarını yeni cihazlarına aktarmama yardım etmesini istediğimde okuduğu kitapların kapaklarını görmüştüm ve o okurken odamız her zaman onun arzusu gibi kokardı. Eğer kamyonetimde aşk kitaplarıyla tahrik olmak istiyorsa, onu durdurmayacağıma emindim.

Belki romantizm eksikliğini telafi edebilirdi. Konu bir kadına kur yapmaya geldiğinde nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Kardeşlerimle barlara nadiren giderdim ve gittiğimde de ne konuşur ne de flört ederdim. Sadece barın tuvaletinde hızlı ve pis bir sikiş. Bir keresinde kamyonetimde yapmıştım ve saatlerce sürtüğün kokusunu temizledikten sonra bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin etmiştim. Kurdum buna dayanamadı.

Şimdi, aracımda kadının kokusunu istiyordum.

Aklı okuduğu kitaba kayarken müziği açtım.

Kokusundaki arzu yoğunlaştığında, yüzümdeki sırıtmayı engellemek için her şeyimi harcadım.

O kadın benimdi. Henüz kabul etmemiş olsa bile.

twelve

ASN

Yolculuk acı verecek kadar yavaş geçti. Ayağım yarı yolda ağrımaya başladı ama kendimi fazla hareket ettirmemeye zorladım. Enzo acı çektiğimi fark ederse, ayaklarımı kucağına koymam için beni zorlayacaktı ve de sikine yakın olmasını istemiyordum. Benim yanımda neredeyse her zaman sertti ve ereksiyonunu ayağımda hissetmek kesinlikle onu daha az istememe yardımcı olmazdı.

Sözleri her birkaç dakikada bir aklımdan geçiyordu

"Ateşini seninle geçiriyorum çünkü bunu istiyorum. Ve o küçük tatlı amcığı becerdiğimde, bunu istediğim için yapacağım."

Şehvetimi onun kokusunu alamayacağı kadar kontrol altında tuttuğumu umuyordum, çünkü vay canına. Çok fazlaydı. Gerçekten aşırı.

Yarısına geldiğim kitabın ana karakterinin aşırı sahiplenici bir fae kralı ile aşk yaşaması da yardımcı olmadı. Bu bokun seksi olmaması gerekiyordu. Bundan hoşlanmamam gerekiyordu.

Ama her seferinde enayi yerine konuyordum.

Acı artık kitaba odaklanamayacağım kadar dikkatimi dağıttığında, ayağımı önümde uzanabildiği kadar uzattım ve yüzümü buruşturdum.

Vay

canına.

Evet. Bu

acıttı.

Enzo konsolu kaldırdı ve kalçasını sıvazladı.

Tek kelime etmesine gerek yoktu.

İsteksizce döndüm ve bacaklarımı onun kucağına doğru kaldırdım. Ayaklarımı biraz hareket ettirdi, acıtmayacak kadar nazikçe. Ceketimin fermuarını açıp çıkardım ve kapiya yaslanmanın verdiği rahatsızlığı hafifletmek için arkama sokmak üzere yuvarladım.

Konum olarak pek güvenli ama kurtadamları öldürmek insanlardan daha zordu ve yollar neredeyse bomboştu.

"Hiç kitap okur musun?" Ona sordum.

"Bazen."

"Ne tür kitaplar?" "Çoğunlukla

aksiyon. Biraz fantezi." "En

sevdiğin hangisi?"

"Casuslar. Casus olmak için adam öldürürdüm," diye itiraf etti.

"Bir insan kalabalığına asla karışamazsın." "Bu rüya

göremeyeceğim anlamına gelmez."

"Yani başka bir hayatta, hükümet sırlarını çalmaya meraklı, orta boylu bir insan mı olacaksın?"

"Evet. Kitaplarınıza bakılırsa, bir tür mafya babası tarafından kaçırılmış ufak tefek bir insan olmalısınız."

"Hey, bazen fae kralları oluyorlar," diye karşılık

verdim. Bana attığı bakış şüpheliydi.

"Bak." Ona okuduğum kitabın kapağını gösterdim. "*Karanlık ve Çirkin Fae*. Bunun bir Fae kitabı olduğunu söylememek zor. Ben de fantastik romantizm okuyorum, sadece mafya değil. Gerçi mafya ve fantastik romantizmi birleştirirsen... Çok para kazanabilirsin."

"Ya da para yok."

"Evet. Riskli olabilir."

"Peki ne hakkında?"

"Kitap mı? Fae kralı bir canavar tarafından avlanıyor ve kendini saklamak için büyümlü bir insan kızı çalmak zorunda kalıyor. Birbirlerine aşık olma sürecindeler. Çok eğlenceli."

"Daha düzüşmediler mi?"

Bir kahkaha attım. "Buharlı olduğunu hiç söylemedim."

"Kokunuz bunu sizin için söyledi, Prenses."

Yani kokusunu alabiliyordu. Harika.

"Yaklaştılar," dedim, yüzüm kızarmıştı. "Ne kadar yakınlaştılar?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağız."

Özellikle de daha önce söylediklerinden sonra.

"Ateşini seninle geçiriyorum çünkü bunu istiyorum. Ve o küçük tatlı amcığı becerdiğimde, bunu istediğim için yapacağım."

Saçmalık.

Yine düşünüyordum.

Enzo kıkırdadı. Ondan ilk kez gerçek bir espri duyuyordum ve bu beni kesinlikle hazırlıksız yakalamıştı. Neyse ki cevap vermem için beni zorlamadı.

Kitabıma yeniden odaklanmaya çalıştım ve birkaç dakika sonra yeniden hikâyenin içinde kaybolmayı başardım.

Nihayet kulübeye vardığımızda saat gecenin ikisiydi ve ben uyanık kalmak için büyük bir mücadele veriyordum. Kurdum bana görüşünü ödünç verdi ve karanlığa rağmen kulübenin dışını seçmeme izin verdi. Ahşaptan ve devasa pencerelerden yapılmıştı, beklediğimden çok daha büyük ve güzeldi.

Enzo kapımı açıp benim için emniyet kemerimi çözerken, "Silas'ınki gibi küçük, köhne bir şey olacağını sanmıştım," diye mırıldandım.

"Seni bir kulübede ısınmaya zorlamazdım." "Görünüşe göre değil."

Beni kollarına aldı, kabine taşırken ayaklarımı yere koymaya zahmet . Kilidi açmak için kapıya bir kod yazdı ve kapı aralığı başını eğmek zorunda kalmayacağı kadar yüksekti.

Hava o kadar soğuktu ki, eğer kurdum olmasaydı titriyor olacaktım. Üzerimde sadece tayt şortum ve sporcu sütyenim vardı ve dağların çok daha yükseklerine çıkmıştık.

Neyse ki sadece biraz üşüdüm.

Enzo beni binanın içine ve büyük bir yatak odasına götürdü. Hafifçe onun ve biraz da toz kokuyordu. Beni büyük bir yatağın üzerindeki battaniyenin altına soktu ve bir elini saçlarımın üzerinde hafifçe gezdirdi. "Bir dakika içinde döneceğim."

Mırıldanarak kabul ettim, ısınmaya başlasınlar diye battaniyelere sarıldım.

O yokken uyuyakalmıştım, geri döndüğünde biraz kıpırdandım. Benimle birlikte battaniyenin altına girdiğinde gömleğini çıkarmıştı ve sıcaklığını hissetmek için hemen üzerine yuvarlandım.

Bir eliyle bileğimi rahat bir yere yatırırken diğer eliyle beni kendine çekti. Kollarına sarılmış bir şekilde uykuya daldım ve böylesine nefis bir kurt kralla çiftleşmeye neden karşı çıktığımı düşündüm. Kitaplarımdaki karakterler hiç pişman olmamış gibiydi.

Uyandığımda kocaman bir el kırımın üzerinde, diğeri de kalçamdaydı. Güneş pencerelerden içeri süzölürken parlaktı ve yüzümü Enzo'nun göğsünden sıyrarak pencerelerin arkasını görebildim.

Etrafımızdaki orman muhteşemdi ve kurdum hemen kıpırdandı, keşfetmek istiyordu.

Göğsümün ortasını hafifçe ovuşturdum.

Keşif yapmak için ayağım tamamen iyileşene kadar beklemem gerekecekti.

"Bileğın nasıl?" Enzo sordu. İlk defa o da benim kadar yorgun . "Hâlâ iyiyim, Alfa."

Parmakları arkamda hafifçe gezinerek kalçalarımın birazcık sallanmasına neden oldu. Ereksiyonu uyluğumun iç kısmına sabitlenmişti, bu yüzden harekete tepki verdiğini hissettim. Göğsü uyarırcasına gümbürdedi ama ikimiz de bunun arkasında gerçek bir sıcaklık olmadığını biliyorduk. Hiçbir şey yapmayacaktı. Bana bir şey yapmayacaktı.

Beni hafifçe öperken dudakları yanağıma değdi. "Seni kahvaltıya götüreceğim."

Kaşlarım kalktı. "Beni esir tuttuğunu sanıyordum." "Sana defalarca söyledim, kapı kilitli değil."

"Param, aracım ya da peşimden gelmeyeceğimize dair bir garantim olmadığında kilitli olmayan bir kapı pek bir şey ifade etmez."

"İlk iki şeyi odamızın koridorunun sonundaki ofisimden alabilirsin." Beni de yanına çekerek ayağı kalktı. "Üçüncüsü asla olmayacak."

"Eğer beni takip ederseniz gitmemin bana ne faydası olacak?"

Omuz silkti. "Neden isteyesin ki? İhtiyacınız olan her şeyi ben sağlıyorum."

"Özgürlük dışında. Ve bir iş. Ve kendi param. Ve kendi banyo malzemelerim."

Umursamaz bir ses çıkardı. "Creek'teki kamaranızdaki banyo malzemeleri berbat kokuyordu. Aynısının kokusuz versiyonunu bulmaya çalıştım ama ellerinde yokmuş. Benimki işe yarıyor."

"Saçlarım saman gibi. Kesinlikle değil."

Alnı kırıştı ve bir elini yüzümün etrafına birçok parçası dökülen topuzuma doğru kaldırdı. "Bana iyi hissettiriyor."

Kaşlarımı çatarak kucağından indim. Yolda tökezledim ve yaralı ayağım ahşap zemine çarpmadan önce beni belimden .

"Sakin ol, Prenses."

"Teşekkürler." Ellerini belimden çektim ve o da isteksizce beni bıraktı.

Çantam yerde, açık duran bir kapının yanındaydı. Kıyafetlerimi bulmak için kapağını açtım ve olmadıklarını fark edince kaşlarımı çattım. Onun için hazırladıklarım hâlâ çantadaydı ama benimkiler kayıptı.

"Dolaptalar," dedi Enzo.

Tam önümdeki oda gibi görünüyordu, bu yüzden kapıyı itip açtım ve içeri adım attım.

Oh.

Enzo'nun kulübesinde Loca'da olduğundan daha fazla kıyafet vardı.

"Kıyafetlerimi burada tutuyorum, böylece onları ileri geri taşımak zorunda kalmıyorum," dedi, arkamdaki dolaba adım atarak. Aleti sertleşmişti ve eşofmanını sarıyordu ama ikimiz de bu konuyu açmadık. "Eskiden ayda bir kaçmak için gelirdim, ama son zamanlarda yılda sadece bir kez gelebiliyorum."

"Son zamanlarda kaç yıl

oldu?" "On yıl kadar."

Vay canına.

Bir kurt adamın neredeyse ölümsüz olmasının benim için ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. Sürüden birkaç adam tanımıştım.

Bir insan eşini kaybederek, kadının tüm hayatı boyunca onlarla kalarak, ama hepsi... üzgündü.

Zihinsel işkence.

Yaralı, içten içe.

Ateşim başlayıp ailemi yok ettiğinden beri yalnızdım ama bu tamamen farklı bir acı türüydü. Birini seçmek, ondan çocuk sahibi olmak ve sen aynı yaşta kalırken onun yaşlanıp ölmesini izlemek. Kızlarının senden daha yaşlı olmasını izlemek.

Ben .

Ve çoğu kurtadam erkeğin gerçek bir seçeneği yoktu. Ya bunu seçeceklerdi ya da yalnız kalacaklardı. Sonsuza kadar.

Raftan bir kot pantolon aldı ve kaşlarım havaya kalktı. Ne

zamandan beri kot pantolon giyiyordu?

Ardından gerçek bir tişört. Ve bir anlık duraksamadan sonra bir çift iç çamaşırı. Kimdi bu adam ve Alfa'ya ne yapmıştı?

"Kız arkadaşınla falan mı buluşacağız?" Şüpheyile sordum.

"Benim bir kız arkadaşım yok, Prenses. Sadece bir eşim var." Sesinde kurdunun bu öneriden hoşlanmadığını gösteren bir hırıltı vardı.

"O zaman neden ?" "Kot elbise değildir."

"Senin için öyle."

Kaşlarını çattı ve dolaptan çıktı. Onu takip edip bu konuda daha fazla rahatsız etmek istedim ama vazgeçtim.

Kahvaltıya gitmeden önce onu kızdırmanın bir anlamı yoktu. En son iki yıl önce Fletcher'la birlikte dışarıda yemek yemiştım. Bütün gün sürünün arazisinden çok uzakta, toprak bir yolun ortasında devrilmiş bir ağaçla uğraştık. Üç saatlik bir yolculuktu.

ve bir saat sonra da toprak bir yol vardı, ama orada bir grup tatilcinin para kazanmak için inşa ettiği bir sürü tatil evi vardı. Tatilciler orada mahsur kalmışlardı ve biz de orman servisiydik, bu yüzden bizi aradılar.

Muhtemelen diğer sürüye de bunu kabul ettirebilirdik ama kulağa eğlenceli gelmişti. Biz de gittik.

Crimson River'a döndüğümüzde geç olmuştu ve açlıktan ölüyorduk, bu yüzden kasabadaki barlardan birinde durduk ve orada birkaç saat geçirdik. Fletcher beni yarım saat yalnız bırakarak bir grup kızla kaçtı ve sevimli bir kurt adam benimle flört etti.

Onunla eve gidemeyeceğimi biliyordum. İyi bir burnu olan biriyle takılamazdım. Muhtemelen ne olduğumu anlayabilirlerdi. Bu da kurt adamların yasak olduğu anlamına geliyordu.

Ama yine de flört etmek eğlenceliydi. Çekici hissetmek eğlenceliydi.

Enzo giyindiği için, taytımınla birlikte yeni, daha güzel kazaklarımdan birini giydim. Daha önce sahip olduğum ve parfüm sıkıdığım bir kazağın pahalı versiyonu olan tüylü, omzu açık bir , bu yüzden daha giymeden sevdiğimi biliyordum. Beyazdı, bu yüzden saçlarımı daha koyu ve gözlerimi daha mavi gösteriyordu.

Röflelerimin de daha sarı görünmesine neden oldu ama bu kısmı görmezden geldim.

Artık uyum sağlamak için insanların eğilimlerini takip etmek zorunda olmamak güzel olurdu.

Bunu, Alfa tarafından kaçırılmış olmanın hoşuma giden yönlerini içeren zihinsel listeme eklerdim. Bu listeyi aslında yüksek sesle kabul edemesem bile.

Enzo bir şeyler almak için diğer odaya geçerken ben de topuzumu düzeltmek için banyoya girdim. Oturma odasına geçtiğimde onu sessizce telefonda biriyle konuşurken buldum ve kaşlarımı kaldırarak etrafıma bakındım.

Büyüktü.

Konforlu

Pahalı.

Büyük bir mutfak, geniş bir yemek masası ve dünyanın en büyük kanepesi vardı. Duvarların çeşitli yerlerinde kitap rafları vardı ve hepsi de kitaplarla doluydu.

Onlardan birine doğru yürüdüm ve parmağımı sırtlarında gezdirerek başlıkları ve seri adlarını okudum.

*Yüzüklerin
Efendisi.*

Eragon.

Game of Thrones.

Zaman Çarkı.

Fantastik kitapları sevdiğini söylemişti. İşte benim kanıtım.

Bir tanesini çıkardım ve sayfalarını çevirdim. Kolay açılma şekli bana birden fazla kez okunduğunu söylüyordu.

Enzo'nun aramayı sonlandırdığını duydum ve bir an sonra elleri belimdeydi. "Kız arkadaşın nasıl?" Yarı alaycı bir şekilde sordum.

"Kardeşim iyi."

"Onlardan biri olsaydı, seninle zihin bağı kurarlardı. Herkes seninle telefonda iletişim kurmaması gerektiğini biliyor."

Doktor tekrar kanımı istediğinde ona Enzo'ya mesaj atmasını söyledim. Benden başka kimsenin Alfa'yı aramayacağını ya da mesaj atmayacağını söylemişti. Zihin bağlantısı diğer herkes içindi ve ona acı çektirmemek için Clay ve Hunter'dan geçmeleri gerekiyordu.

Çoğunlukla, ona alabileceğini söylediğim bahanesini kullanabilmek için evet dememi istediğini düşünüyorum. Hâlâ tam olarak taraftarı ya da karşıtı değildim, bu yüzden ona tam olarak izin veremezdim ve Enzo'yu kızdırarak sahip olduğum az miktardaki özgürlüğü riske atamazdım.

"Genelde. Ama gitmeden önce herkese ben dönene kadar aklımdan çıkmamalarını söyledim. Kardeşlerim telefonumu açık bırakmamı istediler."

Telefonunu kaldırdı, böylece son zamanlarda aldığı tüm aramaları görebiliyordum.

Üzerinde sadece kardeşlerinin isimleri vardı ve bilinmeyen bir telefon numarası yoktu.

Kısa mesajlarına doğru manevra yaptı ve kez daha bana tek konuşmasının benimle, kardeşleriyle ve...

"Fletcher? Fletcher'a mesaj mı attın?"

"Senin hakkında ondan bilgi aldığımı söylemiştim."

Doğru.

Çikolata.

Hakkımda başka neler söylediklerini bilmek bile istemiyordum. Ya da Fletcher'ın konuşmadan sonra ne kadar kızgın olduğunu. Bana bundan bahsetmemişti bile, bu da canımı yakmıştı.

Telefonunu cebine koydu ve dudaklarını kulağıma indirdi. Elleri hâlâ kalçalarımdaydı, başparmakları belimin üzerinde hafifçe geziniyordu. "İstediğim tek kadın sensin, Prenses." Dudakları çıplak omzuma hızlı bir öpücük kondurdu. "İlişkimiz için zamanım bile yok. Bir başkası söz konusu bile olamaz."

Bu iyi bir noktaydı. Zamanının çoğunu benimle geçiriyordu ve geri kalanını sürüsüyle ya da haydut avlayarak geçirdiğini biliyordum. Geceleri kesinlikle başka birinin yatağına girmemiş ya da onlar için yemek yapmamıştı.

En başta neden kışkandığımı hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Onu gerçekten istiyor değildim.

O sadece... garip

davranıyordu. Ben olsam suçu

ona atardım.

Kalçalarımı bıraktı ve elimi tuttu. Parmakları benimkilere dolandığında boğazım .

O ne yapıyordu?

Neden elimi tutuyordu?

Beni kamyonetine geri çekti, botumla yolculuk yapabilmem için bana zaman tanımak amacıyla yavaşça yürüdü. Araca ulaştığımızda beni yolcu koltuğuna kaldırdı.

"Normal davranmıyorsun," dedim, kamyonu çalıştırırken ona bakarak.

"Benim için normal olan ne?" diye sordu.

Sanırım gerçekten bilmiyordum.

"Beni senden önce tanıdıkları için sürü arkadaşlarını boğmak ve insanların kemiklerini kırmak mı?" Ben önerdim.

Homurdandı. "Elbette, Prenses. Benim için her şey buymuş gibi davranmak istiyorsanız, devam edin."

thirteen

ASN

Toprak yolda ilerlerken ona bakmaktan kendimi alamadım. Ağaçlar yanımızdan vınlıyarak geçiyordu ama kurdum onlarla ilgilenmiyordu bile. Sadece koltukta oturan adama mırıldanmaya devam etti.

Sıcaklık kesinlikle yaklaşıyordu.

"Hiç insan bir eş aldın mı?" Sorunun ağzımdan çıkmasına engel olamayarak sordum.

"Hayır. Hiç yapan bir kurt gördün mü?"

Gözlerimi kırptım. "Hayır."

"Haydutluk yapanların hepsi insanlarla çiftleşiyor. Biz böyle yaratılmadık. Ölümsüz kurtların ölümlü kadınlarla yemin etmemeleri gerekir. Bu onların zihinleriyle oynar ve sonunda onları bozar."

"O zaman neden buna karşı yasalarınız yok?"

"Onları nasıl uygulayabilirim ki?"

Güzel bir soruydu.

"Ve babam bunu denedi. Bunun yasadışı olacağını açıkladığı anda, insan dişilerini sahiplenen erkeklerde büyük bir artış oldu. Onları becermek bizim için sorun değil, hatta onlardan yavru sahibi olmamız bile gerekmiyor, ama

Onlara sahip çıkmak kurtlarımızın kaldırabileceği bir Şey değil. Kurtlar mr boyu çiftleŐir."

Oh.

Vay
canına

.

"O zaman sorunu nasıl zeceğiz?"

"Dişi kurtları nasıl kendimiz yapacağımızı bulalım. İnsanları Őehirden tamamen uzaklaŐtırın. Herkesin, insan bir eş Őetiklerinde, kaçınılmaz olarak haydutlaŐtıklarında erken bir lm ŐemiŐ olacaklarını anladıklarından emin olun."

Tek Őeeneęim bunlar olsaydı, neler yapabileceğimi kimseye söyleyemezdim. Kadınları dnŐtrebildięimi fark ettiği anda, beni tam da her zaman birinin yapacağını düşündüğüm Şekilde kullanacaktı.

Dikkatli olmam gerekiyordu. Gerçekten, çok dikkatli.

"O zaman benden kanımı doktora vermemi istemeliydin," dedim. "Seni benim yapana kadar olmaz."

Yani korumasının bir son kullanma tarihi vardı.

Bağ mühürlenir mhrlenmez, beni güvende tutmayı bırakacaktı.

Bu da bağımızı mhrlemeden önce zamanı uzatmanın bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Yani insan bir eşin yok. Yine de bazen hayranlarınla yattığına eminim," dedim pencereden dışarı bakarak. "İlerinde sana bağlı olan var mı?"

"Tabii ki hayır. Bağlanması zor bir erkek olduğumun farkındasın. Kurdum benden daha kötüdür. Yanlış koktuğu için kafasını koparmaya hazır olduğuna karar vermeden önce bana bir kadınla genellikle sadece on dakika verir."

Belli ki benimle böyle bir sorunu yoktu.

daha sıkı kavradı. "Silas dışında kaç erkekle yattın?"

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Çenesi sıkıştı ve yavaş bir nefes verdi. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ya da kurdunu sakinleştirmeye. "Bilgi karşılığında seni takas edeceğim. Bilmek isteyeceğin bir şey."

"Ne tür bilgiler?"

"Bunu sana söylersem, beni takas etmek zorunda kalmazsın."

"Tamam. Ama önce sen. Ve seninki yeterince sulu değilse, paylaşmam." Sorusuna verdiği cevap onu kızdırmayacaktı. Muhtemelen onu sakinleştirecekti, bu yüzden paylaşmaya karşı değildim. Sadece bana ne söyleyeceğini bilmek istiyordum.

"Hunter birkaç ay önce bir güvenlik teknolojisi konferansı için buraya gelmişti." "Buraya mı, yani senin kulübene mi?"

Hunter'ın kokusunu almamıştım.

"Hayır, bir otel odasında kaldı. Benim kulübemi benden başka kimse kullanmaz. Kaçmak için gittiğim tek yer orası."

"Tamam. Ve?" Dürttüm. Eğer istediği bilgi buysa, tekrar denemesi gerekecekti.

"Buradayken bir kurdun kokusunu aldı."

Ona doğru eğildim. Bir kurdun Crimson Nehri'nin dışında yaşaması tüm kurtadam yasalarına aykırıydı ve üstelik son derece güvensizdi.

"Dişi bir kurdun. Seni bulduğunda ormanda onun kokusunu arıyordu. İlk başta senin o olduğunu düşündü. Burada tatilde falan olduğunu düşünüyoruz."

"Buraya daha önce hiç gelmedim."

Enzo, "Sana yaklaşıp yaklaşmaz senin o olmadığını anladı," diye onayladı. "O mürekkep ve kahve gibi kokuyordu. Sen çikolata ve çam ağaçları gibisin, parfümün seni saklamıyor."

"Çikolata ve çam ağaçları mı?" Burnum kırıştı.

Ona ağaç gibi kokuyordum ve *hoşuna* mı gidiyordu?

Enzo onaylar gibi bir ses çıkardı. "Çok lezzetli."

"Bekle, yani dışarıda başka bir dişi kurt daha mı var?" Bunun ne anlama geldiğini çabucak fark ederek sordum. Sadece benim için değil, onun için de.

"Evet. Hunter kokuyu aldığından beri onun kokusuna takılmış durumda. O zamandan beri ormanlarımızın her santimini aradı ve başka bir koku yakalayamadı, ama kokusunu saklıyor olabileceğini düşünmedik. O zamandan beri ormanda tekrar koşmaya başladı, onun kokusunu gizleyebilecek kadar güçlü kokular arıyor ve bir sürüyle yaşayan senin kadar uzun boylu herkesi araştırıyor."

Vay anasını.

Yalnız değildim.

Dışarıda benim gibi başka bir kadın daha vardı.

Kurdu olan başka bir kadın. Belki birden fazla.

Heyecan ne kadar hızlıysa, ardından korku da o kadar hızlı geldi.

Saklanarak yaşayan başka bir kadın.

Savage kardeşlerden biri tarafından avlanan başka bir kadın. "Her kimse ve her neredeyse, onu rahat bırakmalı," dedim.

"Bu mümkün değil Prenses. Bana onu aramaktan vazgeçemediğini ilk söylediğinde ona inanmamıştım ama şimdi anlıyorum. Eğer ormanda kokunu alsaydım ve benden kaçsaydın, kurdum kollarıma gelene kadar rahat etmezdi. İşin içinde kader var mı yok mu bilmiyorum ama seni kokladığım ilk anda kurdum seni seçti. Bundan geri dönüş yok. Ne benim için, ne de Hunter için."

Cevap vermeden pencereden dışarı baktım.

Hunter'ın hâlâ onu rahat bırakması gerektiğini düşündüğümü duymak istemedi.

"Sadece ısı bile onu tehlikeye atar," dedi Enzo. "Sürümüze güvenmiyorsun ama bizimle güvendeydin, değil mi? Aynı şey ister Crimson River'da ister Greenview'de olsun, tek başına yaşayan dişi bir kurt için söylenemez. Eğer yanlış

koşuya çıkmış olsaydınız ve kızgınlığınızın herhangi bir anında Silas'ın kulübesine rastlasaydınız, yaralanabilirdiniz. Seninle tanışmadan önce benden alınabilirdin. Ya Hunter'ın dışisinin ona yardım edecek bir Silas'ı ya da Fletcher'ı yoksa?"

"Kurtadamlar her zaman çoğalarak doğarlar."

"Ya kardeşlerinin hepsi kız kardeşse? Ya bu kadınlardan dışarıda saklanan birkaç tane daha varsa?"

Kesinlikle benimkinden daha kötü durumlar olabilirdi ve bunu kabul edebilirdim. İstemesem bile.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim sonunda. "Hayatım daha kötü olabilirdi."

"İşlerin sizin için kolay olduğunu söylemiyorum Prenses, ama bu kadının cehennemi yaşamadığını garanti etmenin bir yolu yok. Hâlâ kötü adamlar olduğumuzu düşünüyorsunuz ama biz sizi korumaktan başka bir şey yapmadık. Eninde sonunda bunu göreceksiniz." Boğazını temizledi. Bu konuşma sona ermişti. "Şimdi bana bir cevap borçlusun."

Verdiği bilginin yeterince ilginç olmadığına onu ikna etmemin hiçbir yolu yoktu.

Öyleydi.

Sürüde Clay'den başka kimsenin bana az önce söylediklerini bildiğinden şüpheliydim.

"Başka kimseyle birlikte olmadım," diye itiraf ettim. "Şehirdeki tüm erkekler kurt adam ve birlikte olsaydık benim ne olduğumu anlayabilirlerdi."

Enzo rahatlamış bir nefes verdi ve direksiyonu tutuşu gevşedi. "Böylece başka kimseyi öldürmek zorunda kalmayacağım."

"*Başka kimse var mı?* Eğer Silas'ı öldürdüysen, yarın bana dokunamazsın." Telefonumu kaptım ve ona hızlı bir mesaj gönderdim.

BEN

Yaşıyor musun?

"Silas'ı ya da tanıdığınız başka birini ben öldürmedim. geliyordu."

Ona bir bakış attım.

Bunu Silas'ın kendisinden duyana kadar ona inanmayacaktım. Neyse ki hemen cevap geldi.

SILAS

Ben iyiyim.
Neden?

Omuzlarım gevşedi.

BEN

Enzo şüpheli bir şey söyledi.

Kral. Adı Enzo. Bunu bildiğinden emin değilim.

SILAS

Biliyorum.

Dün benim için şahsen bir hediye sepeti bıraktı.

BEN

O ne?

Bir an geçti ve bir resim geldi.

Resmin üzerine dokunup yakınlaştırdım. Parlak selofanla sarılmış, mağazadan alınmış bir hediye sepetiydi ve içinde bir sürü farklı türde atıştırmalık vardı. Belli ki satın alınmadan önce bir araya getirilmişti.

Başka bir görüntü geldi, bu önceden hazırlanmış bir karttı. İçindeki yazılar karalanmış ve bir yüzünde şöyle yazıyordu:

*6occp abovl lthe ixpvci5, √haxA5 /oc
pcoleclixg hec /oc ce, I ose pov oxe,*

Diğer taraf dedi ki:

*4v1 i/ pov er ec lovch hec agaix, I^{ff} /eeb pov
povc osx ixle5lix5 be/oc e I cip ov1 povc*

heacI,

~*sxso*

Göz kırptım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu.

"Silas'ın hayatta olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Dün ona bir hediye sepeti verdiğini söyledi. Ve bana bir kartın resmini gönderdi. Aynı anda hem birine teşekkür edip hem de onu öldürmekle tehdit edemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Aynı anda değildi. Kartın diğer tarafına yazmıştım." İnledim.

BEN

Sana tekrar zarar vermeyecek. Özür dilerim.

SILAS

Sorun yok.

Ona dikkat edin.

BEN

Teşekkürler

Mesajdan çıktım ve telefonumu yere bıraktım. "İnsanlara saldırdıktan sonra onlara hediye sepeti vermeyin. Bu çok garip."

"Başka nasıl özür dileyebilirdim ki?"

"İlişkimizi yanlış anladığını ve onu tekrar incitmek gibi bir niyetin olmadığını belirten bir mesaj yeterli olurdu."

"İyileşene kadar hâlâ yatakta oturuyor. Atıştırmalıklar mesajla özür dilemekten daha faydalıdır."

"Zaten daha iyi olduğunu söyledi."

Enzo homurdandı. "Peşine düştüğümde tek bildiğim seni *yıllarca* her ay becerdiğiydi Prens. Sadece kırık bir burunla kurtulamazdı. Eminim geri çekilmen için sana iyi olduğunu söylemiştir."

"Sanırım." Yüzümü buruşturdum ve tekrar pencereden

dışarı baktım. Aramızda gergin bir sessizlik vardı.

Büyük ihtimalle birlikte geçirdiğimiz en rahatsız edici andı.

Enzo sonunda bir nefes verdi. "Ona saldırmamalıydım. En iyi anlarımdan biri değildi. Özür dilerim."

"Tekrar yapacak mısın?" "Hayır.

Onu istemiyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Ciddiyim Enzo. Lodge'da biri bana sürtünürse ölecek mi? Bana gülümseyen ya da markette tortilla bulmama yardım eden herkesi öldüreceğin korkusuyla gittiğim her yerde parmak uçlarımda mı yürümem gerekiyor? Tanıdığım herkesten, onlarla karşılaşsam ben yokmuşum gibi davranmalarını istemem mi gerekiyor? Hayatımı bana iyi davrandığı için kimi öldüreceğinden korkarak mı geçirmeliyim?"

"Bunların hepsine hayır." Kolayca söyledi ama bir an tereddüt etti.

Bıkkınlık dolu bir ses çıkardım. "Bu berbat bir şey."

"Teorik olarak, bir eş bağı kurmak daha fazla... aşırı tepkiyi önleyecektir." Son kelimeyi söylerken sesi isteksizdi.

En azından bunun aşırı bir tepki olduğunu kabul etmişti.

"Anlamalısınız, benim kurduğum önce öldürüp sonra soru sormak üzere eğitildi. Bir haydutun ne zaman bilmenin bir yolu yok. Masum olduklarını bilsek bile onları öldürmek zorundayız, yoksa bütün bir sürünün kadın ve çocuklarını katlettiklerini ve bu süreçte daha fazla haydut yarattıklarını öğrenme riskiyle karşı karşıya kalırız."

Yüzümü buruşturdum.

Korkunçtu ama bunu yapmasının yanlış olduğunu söyleyemezdim. Hayvan formunda saatli bombadan başka bir şey olmayan kurtadamları öldürmek korkunçtu ama başka ne yapabilirdi ki?

"Evet, sanırım," dedim dudağımı ısırarak. "Neden bir eş bağının tepkilerinizi değiştireceğini düşünüyorsunuz?"

"Benim aksime, babam annem için bir risk söz konusu olduğunda mantıklı düşünebiliyordu. O benden daha şiddet yanlısıydı ama benim tepkilerim onunkilerden çok daha kötüydü. Sanırım bağı mühürlemek bu içgüdüleri hafifletiyor. Haftalardır birlikte olmasalar bile onun kokusunun annemin kokusuna nasıl karıştığını hatırlıyorum, yani bu da bir parçası olabilir. Tam olarak emin değilim."

Yani bu bir teoriydi, ama kanıtları olan bir teoriydi.

Dudağımı daha sert ısırdım. "Bir sonraki dolunayda eş bağını mühürlememe konusunda ne hissediyorsun?"

"Hiç şansın yok."

İçimi çektim. "Enzo..."

"Prenses, size daha fazla zaman tanımayı tercih ederdim ama kurdum kafayı takmış durumda ve sürümle şehrimin her şeyden önce gelmesi gerekiyor. Çiftleşme meselesi yüzünden bu kadar kontrolden çıkmışken onlara ihtiyaç duydukları zamanı ve ilgiyi veremem."

Tartışmam yavaş ama emin adımlarla söndü.

Konuşma tarzımızla, aslında benden *hoşlanabileceğini* hissetmeye başlamıştım. Kurdu ona başka bir seçenek bırakmadığı için orada olduğunu unutmamalıyım. Ve ben de sadece ikisi de bana başka bir seçenek sunmadığı için oradaydım.

"Pekâlâ, ," dedim sessizce. "Tekrar odaklanabilmen için bağı mühürleyeceğiz. Anlıyorum."

"Teşekkür ederim. İşlerin gidişatından dolayı kızgın olduğunu biliyorum ama umarım arkadaş kalabiliriz. Bu her zaman istediğin dostluk bağı olmayabilir ama ikimiz için de geri dönüş yok. Anlaşabilirsek daha iyi olacak."

"Ben asla bir eş bağı istemedim. Ben sadece-"

"Özgürlük," dedi.

Göz kırptım.

"Ağrı kesicilerle kafan iyiyken bana kuş olmak istediğini söylemiştin. Çünkü kuşlar özgürdür."

Ah.

Çok
güzel.

"Bunu rüyamda gördüğümü
sanıyordum," dedim. Daha çok rüya
gördüğümü umuyordum.

". Kardeşlerimle bu konuyu çoktan konuştum." "Kafamın
iyi olması hakkında mı?"

"Hayır, özgür olmanla ilgili. Senet imzalandıktan sonra bir araban olacak. Benimle anlaştıktan sonra şehirde ne istersen yapabileceğin bir iş bulabilirsin. Bir seks kulübünde falan olmadığın sürece. Bunu iyi idare edemem." Bana baktı.

Ona gözlerimi devirdim.

"Zaten kendi banka hesabın var. Hunter onu senin için yeni adın altında bir araya getirdi," diye ekledi Enzo.

"Yeni isim
mi?" "Savage."

Vay be.

Kurtların insanlarla kurdukları eş bağının yasal olarak evlilikle aynı şekilde işlemlerini sağlayan bir yasaları olduğunu unutmuşum.

Aspen Savage.

Buna alışmak kesinlikle biraz zaman alacaktır.

"Bir gardiyanınız olacak," diye ekledi. "Bu pazarlığa açık değil, ama onu seveceksiniz."

"Cesur bir varsayım. Gerçekten hoşlandığım tek bir erkek kurt var ve o da sizin sürünüzden değil." Tek parmağımı kaldırdım. İkimiz de kardeşimden bahsettiğimi biliyorduk.

"Sadece bana
güven."

"Güvenmioru
m."

"Ama başlıyorsun."

Belki biraz, ama bunu ona asla itiraf etmem.

"Sana bir taş almaya çalıştım ama Clay parayı tercih edeceğini söyledi," dedi.
"Kafan iyiyken de onlardan bir tane istediğini söylemiştin."

"Clay haklı."

Kıkırdadı. "Muhafızın ya da tacın olmasa bile, teninde benim kokum varken kimse sana dokunmaya cesaret edemez. Bütün şehir benden korkuyor. Ne istersen yapabilirsin ve ne istersen olabilirsin." Bir süre durakladıktan sonra ekledi, "Seks işçisi dışında. Onlara karşı bir şeyim yok tabii ki, sadece-"

"Benimle yattığı için neredeyse Silas'ı öldürüyordun, Enzo. Senin sahipleniciliğinin bir özetine ihtiyacım yok."

Homurdandı.

"Kendi odam olabilir mi? Ya da Loca'dan uzakta bir daire kiralayabilir miyim?" Ben sordum.

"Bunun dışında da."

"Yani seninle bağ kurmayı, seninle yaşamayı ve her ay seninle ısınmayı kabul ediyorum. Karşılığında, daha önce olduğumdan biraz daha özgür mü olacağım?"

"Evet."

"Bana iyi bir anlaşma gibi geldi. Arkadaşlar öyle." Sözlerime rağmen pencereden dışarı baktım, onunla göz teması kurabileceğimden emin değildim.

İyi bir anlaşmaydı. Gerçekten öyleydi.

Sakatlandığımdan beri üzerime titremesinden sonra bu hiç beklenmedik bir şeydi. Ve bu beni şaşırttı. Büyük bir döngü.

"Güzel." Küçük, şirin bir lokantanın otoparkına girdi ve . Kapımı açmaya çalıştım ama ben açamadan kapıyı tuttu ve beni kaldırıp dışarı çıkardı.

"Eğer sadece arkadaşsak, zaman yürümeme izin verilmeli," diye belirttim.

"Biz sadece arkadaşız ama kurtlarımız dost. Benim kurdum elinden geldiğince seninle ilgilenecek."

düşündüm ama vazgeçtim.

Teklif şey yine de umduğumdan çok daha .

ASN

KAHVALTIDAN sonra (neredeyse öğle yemeği saatiydi, yani aslında brunch'tı) Enzo bir eczanede durdu ve yarım saat boyunca saç kremi şişelerini kokladı. Hiçbirini beğenmedi, bu yüzden bana saman gibi saçlarımla uğraşmamı söyledi. Ve bana kokusuz bir şey sipariş edeceğine söz verdi.

Kulübeye döndüğümüzde, ben kitabımı okumak için kanepeye kıvrıldım, o da kendi kitabıyla oturdu. Her yirmi dakikada bir botumla uğraşıyor, düzgün bir şekilde kaldırıldığından emin oluyordu ama bunun dışında hikayeye odaklanmıştı.

Kapağına göz attığımda casuslarla ilgili olduğunu fark ettim. Dudaklarım azıcık yukarı doğru kıvrıldı.

Belki de kralın *arkadaşı* olmak ve onun casus kitaplarını sevdiğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Akşam yemeğiyle ilgilenirken bana kanepede kalmamı söyledi, ben de olduğum yerde kaldım ve o bizim için yemek yapmaya başladı.

"Casuslar herhangi bir zor durumdan kurtuldular mı?" Ona sordum.

"Zaten birkaç düşman ajanını öldürdüler," dedi yüzünü ekşitmeden. "İngiliz hükümeti şimdi onların peşinde. Nedenini anlamaya çalışıyorlar. Belli ki birileri onlara ihanet etmiş."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum.

Böylesine iri yarı, çekici bir adamın bir casus kitabı hakkında konuşmasını dinlemek... şey, eğlenceliydi.

Ve belki biraz da seksi.

"Fae kralı henüz insanla yatmadı mı?" diye sordu.

"Teknik olarak değil. Sonuna kadar dayanabilecekler mi merak ediyorum. *Gerçekten çok* yaklaştılar."

"Sinir bozucu."

"Yapıyı seviyorum."

"Öyle mi?" Bakışları yavaşça vücudumda gezindi.

Oops.

"Yemek yapmana yardım edebilirim," dedim, o yıkadığı sebzelere döndüğünde ayağa .

"Hayır. Oturun ve bileğinizi dinlendirin Prenses."

"Ben hâlâ bir prenses değilim." Kanepenin etrafında topalladım. Hassasiyetin çoğu geçmişti ama botu yanımda taşımak acı veriyordu. "Yirmi dört saat oldu. Bu şeyi çıkarabilmeliyim."

"Bırak kalsın. Clay bana ayak bileğinin fotoğrafını gönderdi ve berbat görünüyordu."

Mutfağa girdim ve Enzo gözünü bile kırpmadan beni tezgâhın üzerine kaldırdı. "Sen ve kardeşlerin sinir bozucu derecede yakınsınız."

"Yani?"

"Bana karşı takım olmayı bırakmalısın. Bu çok kaba."

"İçimden bir ses Fletcher bu işe karışmış olsaydı ona da aynı şeyi yapacağınızı söylüyor."

"Tabii ki isterim. O benim ikizim ve en iyi arkadaşım." Ve Enzo tekrar dikkatimi dağıtmadan önce onunla bir sürü bulup bulmadığı hakkında konuşmam gerekiyordu.

"O zaman kardeşlerimin ve benim neden böyle olduğumuzu anlıyorsunuz."

Enzo ile arkadaş sayılırdık ama bir eş bağı kurma olasılığı aramızdaki ilişkiyi farklılaştırmıştı. Bunun iyi bir farklılık mı yoksa kötü bir farklılık mı olduğunu bilmiyordum. Belki zaman gösterecekti.

"Havuçları bana ver. Hem ayağımı dinlendirip hem de onları kesebilirim." Kullandığı bıçağı ve kesme tahtasının arkasındaki havuç torbasını almak için elimi uzattım. Zaten doğradığı parçalardan oluşan kase yanımdaydı.

"Bunu gayet iyi yapabilirim."

"Saçmalıyorsun, Enzo. Bırak yardım edeyim."

"Yararlı olmak istiyorsan kazağını çıkarabilirsin, böylece yemek yaparken bakabileceğim güzel bir şeyim olur."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve kâsedan bir parça havuç alıp yüzüne doğru fırlattım. Yanağından sekti ve ben donakaldım.

Aramızdaki şeyler sıradanlaşmıştı ama o hâlâ Kurt Kral'dı. Beni hala küçük küçük parçalara ayırabilirdi ve-

Güldü. Odayı dolduran ve sırtımama neden olan yüksek sesli, gürültülü bir kahkahaydı.

Güzel bir

kahkahaydı.

Gerçekten güzel bir

kahkaha.

"Şaka yapıyordum, Prenses." Dedi sırtarak.

"*Yapmıyordunuz.*"

"Üstünü çıkarırsan şikayet etmem ama gerçekten çıkaracağını düşünmemiştim. İstersen tişörtümü çıkarabilirim. Yarın için seni ısıtırım. Sıcaklığın ne zaman başlayacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Yüzüm kızardı ama içime bakarak kurdumu bulmaya çalıştım.

Sıcaklığı Silas'tan başka biriyle geçirmek... farklı . Daha iyi, umarım.

"Kurdum çoktan kıvrıldı ve ben zaten biraz sıcakım, bu yüzden muhtemelen sabah. Belki altı ya da yedi civarı. Başladıktan birkaç saat sonra bitecek, o yüzden istersen yarın gece sürüye geri dönebiliriz."

"Nasıl hissettiğimize bakacağız. Geri dönmek için acele etmeye gerek yok. Kardeşlerim her şeyi kontrol altında tutuyor."

Başımı salladım, dudağımı ısırdım ve Fletcher'a mesaj atmak için telefonumu elime aldım.

BEN
Henüz bir paket bulamadın mı?

FLETCHER
Yup

BEN
Sonunda
Nerede? Kaç kişi var?

FLETCHER
Döndüğünde öğle yemeğinde buluşuruz ve sana anlatırım.
Gitmeliyim.
Seni
seviyorum.

BEN
Pekala.
Ben de seni
seviyorum.

Cevap yazmadı ama yeni kurtlarıyla işleri düzene sokmaya çalışmakla meşgul olduğunu düşündüm.

"Fletcher yeni bir sürü buldu," dedim, dinleyicileri düşünmeden önce kelimeler döküldü.

Enzo'nun umurunda olmaz.

"mi?" Başını sebzelerinden kaldırmadı.

Kesinlikle umurumda değildi.

"Evet. Döndüğümüzde bu konuyu konuşmak için onunla öğle yemeğinde buluşacağım."

Onu izledim, bunu geri çevirmesini ve bana gitmeme izin verilmediğini söylemesini bekledim.

"Kulağa hoş geliyor."

Gerçekten umurunda değildi.

Yine de bu rahatlamamı azaltmadı.

Dudağımı ısırdım ve bir dakika boyunca onu izledim. "Fletch ya da Silas sana kızgınlık hakkında bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Yine de oldukça basit görünüyor." "Öyle," diye kabul ettim.

"Ama..."

Bakışlarını sebzelerden kaldırdı. "Ama ne?" "Vahşi kurtların nasıl düğümleri olduğunu biliyor musun?"

Alnı kırıştı. "Düğümle mi?"

"Bir kurdun penisinin tabanının şişmesi gibi mi?"

Kırıksıklıklar derinleşti. "İster inanın ister inanmayın, vahşi kurtların nasıl seks yaptığına hiç bakmadım Prenses."

Yüzümü buruşturdum ve Google'da anatomik bir resim aratıp ona gösterdim.

"Bu gerçek olamaz."

"Gerçek."

"Bunun benim sikime de olacağını söylemeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Bir çektim. "Belki de zaman olacağını öğrenmelisin?" "Bir Alfa'ya bunu söyleyemezsin."

Belki de değildir.

"Eğer bunu yapacaksam ayrıntılı bir açıklama istiyorum. Derhal."

Yüzümü buruşturdum. "Yine çıldırıp Silas'a mı saldıracaksın?"

"Hayır. Sanki daha önce hiç başınıza gelmemiş gibi bana açıklayacaksınız."

Bir kaşımı kaldırdım.

İndirmek için parmağımla dürttü. "*Şimdi*, Prenses."

"Temel olarak, beni diğer on dakikalık fetihlerinden herhangi biri gibi beceriyorsun-"

Gözleri kısıldı.

Beni konuya girmem için korkutma çabasını görmezden geldim. Zaten neredeyse . "İçimde işini bitirdiğinde, penisinin tabanı büyüyor. Ve sıkışıyor. İçimde."

"O kısmı zaten söyledin."

"İçimde mi? Evet, bundan kaçış yok. Aslında ateşimi düşüren kısım da bu."

"Düğüm mü?"

"Mmhm. Temelde bu ."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne kadar sürüyor?"

"Bilmiyorum. Yirmi dakika mı? Yumuşadıktan sonra, ısım çıldırmadan ve tekrar kaybolmadan önce birkaç dakikamız olacak. Beş dakika kadar. Belki daha az."

"Bu kaç kez oluyor?"

Omuz silktim. "Birkaç saat yetecek kadar."

"Siktir," dedi.

"Silas'ı aramamı ve ona sormamı ister misin-"

"*Hayır*. Sen bana aitsin. kadarıyla, bu daha önce hiç başına gelmemişti, hatırladın mı?"

"Doğru. *Teorik olarak* iyi hissettirmeli," dedim. "İkimiz için de. Sürekli bir zevk akışı gibi. Yapabileceğinden daha çok kez boşalacaksın."

muhtemelen hayal edin."

"Bu düğümün amacı ne?" "Oh, beni hamile bırakması gerekiyor." Gözlerini kırptırdı.

Ve tekrar göz kırptı.

Sonra boğazını temizledi. "Prezervatifler bununla çalışıyor mu?"

İçimde bir rahatlama hissettim. Yeni nesil safkan Vahşiler ya da her neyse, yetiştirmek istemiyordu. En azından henüz değil.

"Cidden bir prezervatifin bir düğümün üzerine sığacağını düşünüyor musunuz? Ya da tartıştığımız türden bir vahşi hayvan seksi sırasında takılı kalacağını?" Ben sordum.

"Bilmiyorum ama denemeye değer. Yakın zamanda çocuk istemiyorum ve her zaman prezervatif kullanıyorum. Başka nasıl önleyeceğiz?"

"Açıkçası ben de bebekler için hazır değilim."

"Bana kalırsa sen hâlâ bakiresin," dedi açık açık. Gözlerimi devirdim. "RİA'm var. Sorun yok."

Rahatlamış bir nefes verdi.

Orada aynı fikirdeydik.

"Yani endişelenecek bir şey yok," dedi. "Ben saatlerce senin içine gömüldüğümde aletimin tabanının büyüyeceği gerçeği dışında."

"Doğru."

"Kulağa seksi geliyor."

Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısırdım. "Her zaman-"

"Sen bir bakiresin, Prenses. Sen lanet bir bakiresin," diye . İçimden bir kahkaha yükseldi. "Sen ne dersen o."

Ateş daha önce hiç eğlenceli olmamıştı. O an için her zaman güzeldi, ama suçluluk ve umutsuzluk, bittiği anda tüm zevki silip süpürüyor gibiydi.

Belki de Enzo ile geçireceğim için biraz heyecanlıydım. Belki gerçekten eğlenceli olabilirdi.

Yemekten sonra tekrar kanepeye uzandık. Dünyanın en rahat kanepesi olmalıydı.

Enzo ilk oturduğumuzda ayaklarımı kucağına kaldırmış ve bir elini dizime koymuştu ve yavaşça yukarı doğru süzülüyordu.

Kitabımdaki gizem çözülürken ve olay örgüsünün bir kısmı çözülürken parmağımı çiğnedim ve çift sonunda anlaşmayı imzaladığında *sertçe* ısırıldım.

Vücudum zaten her zamankinden daha sıcaktı çünkü sıcaklık artıyordu.

Enzo'nun eli uyluğumun ortasındaydı, tamamen kitabına odaklanmış olmasına rağmen başparmağı iç bacağıma yavaşça okşuyordu. Bu bana onun da bunu hissettiğini gösteriyordu.

İçimde oluşan arzuya karşılık ayak parmaklarımın kıvrılmasına engel olamıyordum.

Şimdiden kontrolümü kaybetmeye başlamıştım.

Olması gerekenden daha erken oluyordu. Sıcaktan önce hiç birlikte olacağım adamla vakit geçirmemiştım. Belki de nedeni buydu.

Gözlerimi kapatıp nefesime odaklanmak zorunda kaldım.

Enzo'nun ani ve keskin nefesi kokumu fark ettiğini gösteriyordu. "Ana karakterler sonunda düzüştü mü?"

"Mmhm," diye idare ettim, yüzümü görmemesi için iPad'imi daha yukarıda tuttum. Elimden kaldırdı ve ekrana baktı. "Kapalı." "Mmhm," diye tekrarladım.

"Gözlerin neden kapalı?"

Ona hemen cevap vermedim.

"Aspen," diye uyardı.

"Görünüşe göre, kızışmadan önce azıyorum. Sorun değil. Baharatlı bir kitap okumamalıydım. Görmezden gel."

Kitabını yere bıraktı. Gözlerim hâlâ kapalı olmasına rağmen duydum. "Bana bak."

Göz kapaklarımla boğuştum ama komuta yanıt olarak açılmalarını engelleyemedim.

"Ben senin eşimim. İzin ver senin için kolaylaştırayım." "Teknik olarak benim değilsin-" "Prenses."

"Hayır," dedim ısrarla, ama ellerim çoktan tozluklarımın bel bandında, onları aşağı doğru itiyordu. "Yardıma ihtiyacım yok. Ben iyiyim."

"Pekâlâ." Taytımı daha da aşağı çekmek için kırımı kaldırmamı izlerken bal rengi gözleri karardı. En azından tangam üzerimde kalmıştı. "Kendine dokunmak yardımcı oluyor mu?"

"Bazen."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Yalanın kokusunu almıştı.

Enzo ve kardeşleri ve onların lanet burunları beni öldürecekti.

Botumun kemerini çözdü ve ayağımdan çıkardı, tozluğumun alt tuttu ve benim için ağrıyan bileğimin üzerinden sıyırdı. Olması gerekenden çok daha dikkatliydi ve bu çok seksiydi.

Aptalca sıcak.

Şu anda her şey aptalca sıcaktı.

"Sadece..." Sonunda taytımı çıkardım ve kalçalarımı biraz daha ayırdım.

Bileğimi yere çarpmadan önce yakaladı ve dikkatlice indirdi.

"Bana iyi davranmayı bırakmalısın. Bu seni çok fazla istememe neden oluyor." Parmaklarımı külotumun üzerinden klitorisime bastırdım ama neredeyse hiç hissetmedim.

Çılgınlık yapıyordum.

Delilik.

Cidden psikotik. Ama

duramadım.

"Bu iyi hissettiriyor mu Prenses?" diye mırıldandı.

"Kapa çeneni," diye nefes aldım, parmağımı hafifçe sallayarak.

"Dokunmayı ben yapsaydım daha çok hoşuna giderdi." Eli uyluğumda daha da yukarı kaydı.

Daha yüksek olsun istedim.

"Hayır, yapmazdım," diye yalan söyledim.

Parmak uçları kıcımla bacağımanın birleştiği kıvrıma değdiğinde elini tuttum ve parmaklarını göbeğime bastırdım.

"Şimdi daha iyi misin?"

"Çok fazla," diye inledim, beni hafifçe ovarken.

"Çok güzel kokuyorsun. Bu küçük tangaanın içinde de çok güzel görünüyorsun. O taytın altında bunun olduğunu bilseydim, bütün gün sertleşirdim."

"Bütün gün çok serttin."

"Neden kot giydiğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Kalçalarımı kaldırdım ve o da kumaşın üzerinden bana sataşmaya devam etti. "Sıcaklık bundan daha kötü olabilir mi?"

"Daha ısınmadı bile. Ön ısıtma gibi."

"Böyle inlemeye devam edersen, sen de benimkini ön ısıtmadan geçireceksin, Prenses."

"Bu çok iyi hissettirirdi."

"Aynen öyle. Benim için bacaklarını aç."

Emrini yerine getirdim, onları daha da ayırdım. Parmağı tangamın altına kaydı ve kayganlığımı klitorisimi okşamak için kullandığında nefesim kesildi.

Daha önce kimse bana böyle dokunmamıştı. *İnanılmazdı.*

"Hoşuna gitti mi?"

"Oh, evet," diye nefes

aldım. "Benim için

kaygansın." "Bu sadece

ön ısıtma." "Elbette,

Prenses."

"Bana öyle demeyi bırakmalısın. Benim bir tacım yok."

"Belki sana bir tane alırım. Boğazıma dövme yaptırırım, tıpkı kurdumun sana verdiği işaret gibi."

"O muhteşem boğazını bir taç dövmesiyle mahvetmeyi aklından bile geçirme." Alçak sesle kıkırdadı. "Evet, Alfa."

"Ben-" diye , kalçalarım umutsuzca kamburlaştı. "Daha sert."

Daha sert bastırdı, hâlâ aynı yavaş vuruşları yapıyordu ve sonunda yumuşak, çaresiz bir çığlıkla boşaldım.

Zevk başımdan ayak parmaklarıma kadar yuvarlanırken elim Enzo'nunkini yerinde tuttu. Doruk noktam boyunca ve doruktan inerken bakışlarım onunla kilitlendi. Ayak parmaklarım çözüldü ama nefes nefese kalmıştım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

Gözleri parladı. "Özür dileme. Sıcaklığın böyle düşünmüştüm. Seninle ilgilenmek. Tekrar tekrar boşalmanı izlemek. Sevişmeden önce seni ağzıma almak."

"Oh."

"Evet, *oh*. Buna bayıldım. Özrünü geri al." "Ben... üzgün değilim."

"Ne için üzgün değilsin?"

Yüzüm zaten kızarmış olmasaydı, yanacaktı. Ama zaten yanıyordu.

"Seni bana dokundurmak," dedim.

Bir kaşını kaldırdı.

"Kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmeni istiyorum." Kaşı daha da yukarı kalktı.

"Sana beni izlettiriyorum."

Daha yakına eğildi.

"Hayır." "Hayır mı?"

"*Hayır*. Seni boşaltmama izin verdiğin için üzgün değilsin." "Tamam."

"*Tamam*, diyor," diye homurdandı nefesinin altından. "Tanganı ."

Kaşlarını yukarı doğru fırladı. "Ne?"

"Ön ısıtma bitti mi?"

". Muhtemelen uzun sürmeyecek." "O zaman tanganı çıkar. Bunu izlemek istiyorum." "Bu, yani..."

"Seni defalarca boşaltmam. Dügümüm senin içindeyken sıcaktan bunalacaksam, şimdi keyfime bakmalıyım."

Alnım kırıştı. "Beni düğümlerken kendini *harika* . Silas'ın beni düğümlmekten nefret etmesinin bir nedeninin de bu olduğuna eminim."

"Sen bir bakiresin," diye bağırdı. "Ve bu farklı bir zevk türü. Seni iyi hissettirmek iyi hissettiriyor."

O da resmen benim kadar . "Tamam,"

dedim sonunda. "Elbette."

Tangamı hafifçe çıkardım ve taytımın üstüne atmadan önce bileğimin etrafında tekrar manevra yaptı.

"Kitabını tekrar oku," diye emretti.

İçimi çektim.

Dudakları seğırdi. Piç kurusu heyecanlanmıştı ve başka türlü davranmaya çalışıyordu.

İsteksizce aldım ve eli tekrar kalçama, öncekinden daha yukarıya gittiğinde yeniden odaklandım.

Birkaç dakika sonra kalçalarım tekrar hafifçe kıpırdanmaya

başladı. Memnuniyetle gürledi.

Üzerime sıcaklık yayılırken bacaklarımı birbirine kenetledim.

Ön ısıtma.

Ben iPad'imi bir iniltiyle bırakana kadar bekledi ve sonunda bacaklarımı açarak hınzır bakışlarla tüm vücudunu bana doğru çevirdi.

Bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben bir küfür savurdum, kalçalarım şiddetle kamburlaştı.

"Sana dokunuşumu seviyorsun."

"Evet," diye inledim.

"Parmaklarımın içinde hissettiklerini sen de seveceksin," dedi ve klitorisimi tekrar yavaşça okşarken kalın bir parmakla girişime dokundu.

"*Lütfen.*"

"Bana yalvarma Prenses. Tacı sen takıyorsun, unuttun mu?" Beni parmağıyla doldurdu ve ben de daha derine alabilmek için kalçalarımı eğdim. "Benim için çok sıkı. Benim küçük bakirem." Kalçamın iç kısmına bir öpücük kondurdu, ben de kafasının yan tarafına bir şaplak atarak vahşi bir sırıtış kazandım.

"Daha fazla," diye

nefes aldım. "Daha

yüksek."

"Daha fazla," diye emrettim ve ikinci bir parmağını içime kaydırды.

Onları hafifçe kancaladı, g noktama tam olarak vurdu ve ikinci doruk noktam içimden geçerken lanetledim.

indiğimde parmakları hâlâ içimdeydi, bakışları sıcaktı ve sırıtışı devam ediyordu. "Üstünü çıkar ve tekrar okumaya başla. Ben burada bekleyeceğim."

Kazağımı başımın üzerine çekerken ellerim titredi. Sonra sütyenimi. Ve iPad'e uzandım. "Bu çok kötü. Seni şikayet etmeliyim."

"Kralınıza mı? Bunu duyduğundan emin olacağım." Enzo dudaklarını kalçamın iç kısmına indirdi ve pürüzsüz deriyi hafifçe emdi. "Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüslerin seninkiler olduğunu söylemiş miydim?"

Bacaklarım bu iltifatla daha da açıldı.

G noktamı tekrar okşadı ve ben kararsız bir nefes aldım. "Oku, Prenses. Boştaki elini meme ucuna dokunmak için kullan."

Emrettiği gibi yaptım ama kelimelere odaklanamadım. Klitorisimle ve g noktama oynamak arasında gidip geliyordu. Dudakları yavaşça uyluğumun iç kısmına doğru hareket etti, yaladı ve emdi.

Birkaç dakika sonra gözlerim kapandı ve sonunda cihazı bıraktım. "Benimle ne istiyorsan yap artık, Alfa."

"Ben senin için öyle değilim." Dişleriyle klitorisimi ısırđı ve yemin ettim.

"Enzo."

Diliyle klitorisimi okşayarak beni ödüllendirdi ve ben artık dayanamayacak kadar bitkin düşene kadar da durmadı. Onu saçlarının mükemmel, dağınık dalgalarından yakaladım ve vücudumdan yukarı çektim.

"Sadece sarıl bana," diye mırıldandım. "Uyumam gerek."

"Pekâlâ, Prenses." Yine bileğime dikkat ederek altımda yuvarlandı. Çoktan iyileştiğinden oldukça emindim ama bunu söylemedim. Bunu düşünemeyecek kadar yorgundum.

Aleti kalçama demir gibi dayanmıştı ama görmezden geldim. O da öyle yaptı.

"Hayatımın sonuna kadar her gece seni yemek istiyorum," diye gürledi, dudakları kulağıma değiyordu. Ağzından aldığım zevkin kokusunu alabiliyordum ve zayıf bir gurur dalgası hissettim.

Tadımı beğendi.

Beni iyi hissettirmeyi severdi.

Bu çılgıncaydı ve beklenmedikti. Ve mükemmeldi.

"Göreceğiz." Sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Sıcaklık başladığında beni uyandır."

"Kendi kendine uyanacaksın."

Bunun ne anlama geldiğini sordu ama ben çoktan uyumuştum. Hayal meyal, iç çektiğini ve beni kendine daha sıkı çektiğini duydum. Ve alnımdan öptü.

Gerçi son kısmı hayal etmiş olmalıyım.

eller vücudumun üzerinde sertçe hareket ediyordu. Bir ağız göğsümü sıyırdı. Dişler onu takip etti ve vücudumun zevkle kıvrılmasına neden oldu.

Etrafımdaki koku o kadar yoğun *Enzo* kokusuydu ki tek hissettiğim ihtiyaçtı.

"Artık dayanamıyorum," diye homurdandı. Bakışlarıyla karşılaştığımda, beklediğim akılsız şehvetten daha fazlasını buldum.

Çaresizlik.

Suçluluk
duygusu.

İhtiyacım var.

Vücudum bir gece öncesine göre çok daha ateşliydi ama onun ilgisi ateşimi düşürmüştü gibiydi. Beni becermesine ihtiyacım vardı ama yalvarmak zorunda değildim.

Kalçalarımı itti, ben de açtım.

"Özür dilerim, Prenses." Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi. Kot pantolonu gitmişti ve sikinin başı girişime dayanmıştı.

"Özür dileme. Benim de sana ihtiyacım var." Bir elimi sırtına koyarak onu kendime çektim.

İçime güçlü bir şekilde girdi ve içimde bir kez ve tekrar dibe vururken bir nefes emdim.

Beni kabaca becerirken siki zonkluyordu.

Çılgınca.

Gözlerindeki bakış neredeyse vahşiydi ve bu beni daha da ateşlendirdi.

Düğümünün kalınlaştığını ve kendi bedenimin daha fazla ıslaklıkla karşılık verdiğini hissedebiliyordum. Daha fazla ihtiyaç. Daha fazla zevk.

Başını geriye attı ve daha sert vururken kükredi. Daha derine. Daha sert. Çılgılık attım ve parmaklarımı derisine gömdüm, zevk her zamankinden daha hızlı ve daha yoğun geliyordu.

Düğümü içimde şişti, o kadar büyüktü ki zar zor nefes alabiliyordum. Biraz acıyordu ama acı iyiydi.

İniltisi işkence gibiydi.

Mutluydu.

Şok oldum.

"Bu da neyin nesi Prenses?" diye sorarken, aldığı zevk hormonlar, bilim ya da sihir her neyse onun etkisiyle ortaya çıkarken gözleri ve odaklanamadı.

"Sıcak," diye nefes aldım.

Daha önce hiç böyle

hissetmemiştim. Duygular gibi.

Her zaman seks yapıyordum elbette ve boşalıyordum. Ama hiç güvende hissetmemiştim. Hiç kendim gibi hissetmemiştim.

Enzo ile yaptım.

"Bu gerçek olamaz." İçime biraz daha girdi, kendini içimde daha derine gömdü.

Daha fazlasını istedim.

Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*.

"Biliyorum." Parmaklarımı saçlarına doğru kaldırdım. Tırnaklarımın altında kan vardı ama o yaraları umursamazdı. Sıcakta olmaz. "Bu da iyileşecek. Sadece hissetmene izin ver."

İnledi, beni tekrar doldururken onunla birlikte salladı, başka bir zevk dalgası onu aldı.

Düğümü nihayet yumuşadığında ikimiz de terlemiş ve nefes nefese kalmıştık. Kendime gelmem için bana zaman tanımak amacıyla içimden çekilmesine rağmen beni de yanına alarak sırt üstü yuvarlandı. Bileğimi düşünemeyecek kadar kendini kaybetmişti ama gerçekten iyiydi.

"Vay ." Sersemlemiş bir halde tavana baktı. "Bu başka bir şey, Prenses."

"Evet," diye mırıldandım omzuna doğru.

"Şimdiden tekrar başladığını

hissedebiliyorum."

"Bu sefer seni daha güçlü bir şekilde ele geçirecek." Ben konuşurken elim karnının üzerinde geziniyordu. Ona daha fazla dokunmak istiyordum. Daha fazla dokunmaya ihtiyacım vardı.

Elim sikinin etrafına dolandı ve benim için sarsıldı. "Bana dokunursan sana ne istersen veririm prenses."

"Öylesin."

Elimi biraz büktüğümde homurdandı. Daha önce kimseye bu şekilde dokunmamıştım ama hoşuma gitmişti. Kendimi güçlü hissettiriyordu. Ve hareket ediş şekli bana doğru yaptığımı söylüyordu. Ya da en azından rutin ona öyle hissettiriyordu.

Sıcaklığın beni tekrar ele geçirmesi uzun sürmedi ve inledim. "Sana ihtiyacım var."

"Ben zaten seninim."

Bir parçam bunun doğru olmasını diledi, ama sıcaklığın feromonları ve vücudunun verdiği zevk arasında kayboldu.

ÖĞLE YEMEĞİ SAATİNDEN ÖNCE SICAKLIK AZALDI.

İkimizin de her yeri yapış yapıştı. Her yerimiz ter içindeydi. Yine de hareket edemiyordum. Hareket etmek istemiyordum.

Heat'in ısrarı beri ikimiz de bir şey söylememiştik.

Enzo'nun eli sırtımda yavaşça hareket ediyordu, bu yüzden hayal kırıklığından sessizleştiğini düşünmedim.

"Demek düğümlenme bu," dedi sonunda.

Sessiz bir kahkaha yükseldi ve ben onu durduramadan kaçtı. "Evet."

"Hayranı olduğumu söylemeliyim."

"Fark ettim. Gerçi bu zavallı kanepeler muhtemelen buna karşı. Salgınız her yerde."

Kıkırdadı. "sızdığını hissedebiliyorum. Saatlerce damlayacaksınız." "Belki günlerce."

"Kahretsin, bu fikri sevdim." Kıkırmı hafifçe sıktı ve ben de gülümsememek için dudaklarımı ısırdım. "Peki şimdi ne yapıyoruz?"

"İyice duş al ve sürüye geri dön." Hiçbir şey olmamış gibi davran, diye ekledim sessizce.

En azından geçmişte olan buydu.

Ama genelde sonunda kucaklaşma olmazdı. Bu güzel bir değişiklikti.

Enzo homurdandı. "Beş dakika daha."

Beni daha sıkı tutarken dudaklarımı daha sert ısırdım.

"Çok fazla yiyecek aldım. Gitmeden önce paketlememiz gerekecek," dedi.

"Tamam."

"Telefonumu da kontrol etmem gerek. Sürünün iyi durumda olduğundan emin olmalıyım." "Tamam," diye tekrarladım.

"Eve dönerken bir şeyler yemek için durmamız gerekecek."

"Tamam," dedim yine.

Dudakları alnıma hafifçe dokundu ve boğazım düğümlendi.

Beş dakika geçmemiş olmasına rağmen, altımdan kalktı ve mutfığa doğru ilerledi.

Gerçeğe döndük.

ENZO bu konuda homurdandı ama botumu tekrar giymedim. Çoğunlukla hiç acı çekmeden üzerine ağırlık koyabiliyordum, yani tamamen iyileşmeye yakındı.

Otoyola varmadan önce öğle yemeği için durduk ve geri döndüğümüzde akşam yemeği vakti gelmişti. Kurdum sıcaklar bittiğinden beri baygındı ve bir süre daha baygın kalacağını biliyordum.

Enzo'nun kardeşleriyle konuşması gerekiyordu, bu yüzden spor çantamızı dairemize bırakır bırakmaz bana kafeteryada yememi söyledi.

Ve sola.

Gözlerimi kırıştırdım ve kapı arkasından kapanırken

baktım. Bu onun gezinmesinden farklıydı.

Çok farklı.

Bu durum, Silas'la aramızdaki sıcaklığın sona erdiği ve dengemi bozan olaydan farklı değildi. Bir bütün olarak deneyim çok çok daha iyiydi ama bu benzerlik beni yine de kararsızlığa itti.

Enzo beni kırbaçlıyordu.

Midem gurulduyordu, bu yüzden kendime fazla düşünmek için zaman vermemeye karar verdim ve doğrudan yemeğe yöneldim.

Tanıdık bir yüz beni önce koridorda sadece üç adım atabilmişim.

Gözlerim büyüdü.

Dudaklarım

aralandı.

"Fletcher?"

Bana isteksiz bir gülümseme verdi. "Sana yeni bir sürü bulduğumu söylemiştim."

"Asla olmaz." Koridoru koşarak geçtim ve kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. "Ne oldu?"

Fletcher homurdandı. "beni buldu ve tekrar korumanız olmam için beni ikna etti. Ben seni korurken merdivenlerden düşmemenle ilgili bir şeyler söyledi. Bunun için bana para ödemeyi teklif etti."

"Her halükarda yapacağın bir şey için parayı geri çevirmediğini söyle bana." "Tabii ki reddetmedim. Ben aptal değilim."

İçimden bir kahkaha patladı. "*Enzo* seni ikna mı etti? Kardeşlerinden olmadığına emin misin?"

"Eminim. Hakimiyetinin yanı sıra, sana sürekli "benim" diyordu. Bu iğrençti. Ben senin ikiz kardeşinim. Senin üzerinde hak iddia edecek biri varsa, o da benim." Bana baktı. "İğrenç bir şekilde değil."

"Biliyorum. Garip şekilde birbirimize bağlıyız. Sorun değil." "Bu noktadan sonra başka yolu yok."

Ben de kabul ettim. "Neden bana daha önce söylemedin?"

"Benden ısı bitene kadar sessiz kalmamı istedi, böylece uyum sağlamam konusunda endişelenmedin. Seni korumam için bana para ödediğini düşünürsek, birlikte hareket etmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm."

"Tabii ki yaptı."

"Burada bana yol yordam gösteren birkaç arkadaşım var. Etrafa iyice baktıktan sonra burayı sevmemek çok zor."

"Biliyorum, burası çok garip. Herkes çok *mutlu*."

Fletcher kıkırdadı ve yemek salonuna yöneldik. Nasıl bulacağını benden daha iyi biliyor gibiydi.

Muhtemelen öyledir.

"Ayrıntı istemediğimi biliyorsun, ama sıcaktı..." diye devam etti.

"Daha iyi mi?" Hatırlatma ile yüzüm ısındı. "Evet. Enzo'yla daha iyiydi."

Geri döndüğümüzde nasıl çekip gittiğini hatırlayınca içimdeki sıcaklık kayboldu.

Ve sadece sıcak bastığında sevişen arkadaşlar olmamızı istediğini.

İdealdi. Gerçekten öyleydi.

Kendimi hiç bir durumda hayal etmemiştim. Belki de kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

"Sanırım memnunum," dedi Fletcher.

Konuyu değiştirdim. "Çürüklerin iyileşmiş görünüyor." "Çoğu."

"Silas'ı gördün mü?"

Bu korkunç bir soruydu ve bunu biliyordum. Silas'la aramızdaki duygular ne kadar nahoşsa, Fletcher'la aramızdaki çok daha kötüydü. Kurtları hâlâ birbirlerinden nefret ediyor ve birbirlerini düşman olarak görüyorlardı.

Ama her zaman bir bağ olacaktı. Hiçbir şey geçmişini değiştiremezdi.

"Hayır. Bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini düşündüm," dedi Fletcher.

"Neden?" Haklıydı.

Olabilir.

"Bana iyi olduğunu söyledi ama Enzo durumunun kötü olduğunu söyledi. Sanırım kral özür için bir hediye sepeti gönderdi.

Silas'la aramda romantik bir şey yok."

Fletcher homurdandı. "*Hediye sepeti* mi? Bahse girerim *müstakbel eşi*mi *güvende tuttuğu için teşekkür* kartıyla birlikte bana bıraktığı şeyle aynıydı."

"Evet. Şuna bir bak."

Silas'ın kartının fotoğrafını açtım ve kafeteryanın kapısından içeri girerken telefonumu Fletcher'a uzattım.

"Yaralar için üzgünüm. Onu benim için koruduğun için teşekkürler. Sana borçluyum. Ama ona bir daha dokunursan, kalbini sökmeden önce sana kendi bağırsaklarını yediririm." Yüksek sesle güldü. "Siktir, bu iyiydi."

İnsanlar bize bakıyordu. Herkes bakıyordu.

Yüzüm sıcaktı ama Fletcher yavaşlamadı. Buna alışkındı. İnsanlar olduğu şey yüzünden ona hep aval aval bakmışlardı. Enzo'nun sürüsünde onun güç seviyesine yakın bir sürü olsa bile onun kadar güçlü alfalar nadirdi. En büyük, en sert ve en korkutucu olmaya alışkındı.

"Kendisi mi teslim etti?" Fletcher sordu.

"Görünüşe göre."

"Kim ne teslim etti?" Onunla tanımadığım bir adamın arasındaki boş sandalyeye oturduğumda Jake kontrol etti. Fletcher masanın diğer tarafından bir sandalye çekti ve Jake de yana kaydı.

"Yok bir şey," dedi Fletcher, bakışları bir tehdit olup olmadığını kontrol eder gibi masayı tarıyordu.

Muhtemelen öyleydi. Teknik olarak artık onun işiydi.

Telefonumu geri verdi. Herkes merak ediyordu ama Fletch izin almadan asla hikâyelerimi anlatmazdı.

Silas'ın tüm sürüsü onunla kral arasında neler olduğunu biliyordu, yani bu bir sır değildi. Henüz yayılmadıysa bile eninde sonunda yayılacaktı.

Ve eğer kardeşimin arkadaşlarına olanları anlatırsam, onlarla da arkadaş olmama yardımcı olabilirdi. O zaman, bir kaç müttefikim daha olabilirdi.

Paket. Buna ihtiyacım vardı.

Özellikle de Enzo ayak bileği kırılmadan önceki haline geri dönecek ve aramıza bir ton mesafe koyacaksa. Her zaman yalnız olmaktan ve herkesten saklanmaktan bıkmıştım.

"Alfa," diye açıkladım telefonumu Jake'e uzatırken. "Bu kartı eski... erkek arkadaşıma bizzat teslim etti."

Silas için doğru etiket değildi. Muhtemelen bu fikirden iğrenirdi. En azından buna son derece karşı çıkardı. Ama aramızdaki bağı başka nasıl açıklayabilirdim ki?

Çocuklar telefonumu masanın etrafında dolaştırıyor, gülüyor ve Alfa'nın ne kadar vahşi olduğu hakkında hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

Onunla gurur duyuyorlardı.

Bu beni eğlendirdi mi yoksa rahatsız mı etti emin olamadım. Belki ikisinden de biraz. Crimson Sürüsü kültürü, ait olduğum diğer sürülerden çok farklıydı. Hayranlar ve ilişkiler etrafında dönmüyordu; sürü yapısı ve sorumluluklar etrafında dönüyordu.

Bu bana kötü bir şeymiş gibi gelmedi.

Ama yine de önyargılıydım. Önceki geceyi Alfa'nın yüzünde doruğa ulaşarak ve sabahı onun devasa siki içime gömülü olarak geçirmek bunu sağlamıştı.

Kafamı tekrar oyuna vermem gerekiyordu.

Özellikle de Enzo'dan.

Esas olarak, hissettiğim her şeyi etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Hepsi çok fazlaydı.

Ama yaşadığımız şey sadece seksti. Hayatımın ilk iyi seksiydi. Ve onun için de iyi olduğunu biliyordum. Bunu açıkça belirtmişti.

Ama döndükten hemen sonra gitti.

Yani...
evet.

İyiydi.

Bir yolunu
bulurdum.

Muhtemelen.

"Alfa'nın kulübesi nasıl bir yer?" Jake sordu. "Kimse tam olarak nerede olduğunu bilmiyor. Kardeşleri bile oraya gitmiyor."

"Beni aldı çünkü kızgınlık dönemine girdiğimde tehlikeli oluyor," diye hızlıca açıkladım, Enzo ve benim olduğumuzdan daha yakın olduğumuzu düşüneceklerinden endişeliydim.

Fletcher itirafım karşısında heyecanlanmış görünmüyordu ama bunun neden bir sır olması gerektiğini anlamıyordum. Herkes benim ne olduğumu biliyordu. Bilim insanlarının kanımı kullanmasına izin verilirse, çok daha fazla dişi kurtadam üretebilirler.

Bunu yapmasalar bile, Enzo eninde sonunda gerçek yeteneğimin ne olduğunu öğrenecek ve beni kendisi için bir sürü kadını dönüştürmeye zorlayacaktı. Hayatım ve sahip olacağım sözde özgürlük saatli bombaydı. Hiçbiri gerçekten uzun sürmeyecekti.

"Isı?" diye sordu içlerinden biri.

Düğüm atma veya ne kadar sürdüğü gibi ayrıntılara girmeden süreci hızlıca anlattım. Ayrıca sadece çiftleştikten sonra Enzo'da işe yaradığına dair bir saçmalık uydurdum, çünkü Fletcher eklediğim her bilgiyle bir tuğla daha sıçacakmış gibi görünüyordu.

Sanırım bunu gizli tutmak istedi.

"Vay be. Yani sevişmekle meşgul olduğun için mekâna iyice bakamadın bile, öyle mi?" Jake kontrol etti. Hiçbiri ısı hakkında çok fazla soru sormadı. Muhtemelen Fletcher'ın bu konuda konuştuğum için kızgın olduğunu görebiliyorlardı.

Fletcher bir uyarı homurdandı ve Jake ellerini kaldırdı ama sırtışı geniş ve açıktı. "Özür dilerim, dostum."

"Etrafa bakmak için zamanım oldu. Çok güzel bir kulübe," dedim omuz silkerek.

Hepsi daha yakına
eğildi. Detayları
öğrenmek istediler.

"Üç yatak odası var," dedim, "Ama ben sadece birini gördüm. Büyüktü. Yatak çok büyüktü. Devasa bir duş ve büyük bir küvet vardı. Şaşırtıcı bir şekilde süs olarak kullanılan cesetler ya da kopmuş uzuvlar yoktu."

Çocuklardan birkaçı sırttı.

Enzo hem bir pislik hem de bir muammaydı, bu yüzden gizli sığınağını öğrenmek istedikleri için onları suçlamadım.

Ben de merak ederdim. Ben de merak *ederdim*. Başka türlü davranmaya çalışsam bile.

"Şaşırtıcı sayıda kitap vardı," dedim, türleri paylaşmadan. Onun casuslara olan sevgisi özeldi. Bu ayrıntı bana aitti. "Kocaman bir mutfak da var. Eminim yemek yapmayı sevdiğini biliyorsunuzdur."

Masadakiler başlarını salladı.

Kafeteryada neden nadiren yemek yediğini bilip bilmediklerini sormak istiyordum ama onun arkadaşı olmam gerekiyordu. Onlara neden bu kadar sık kendi yemeğini pişirmeyi tercih ettiğini sormam gerekmemeliydi.

Herkes onun beni kaçırdığını bilse bile. "Gerçekten
hepsi bu kadar. Sadece güzel bir kulübe."

Fletcher konuyu hep birlikte geçirdikleri bir eğitim seansı ile ilgili bir şeye çevirdi ve hepsi beni sohbete aitmişim gibi karşıladı. Sanki Alfa'nın pençeleriyle sahiplendiği kurt yavrusu değilmişim gibi. Sanki onlardan biriymişim gibi.

Sürünün bir parçası.

İçimi acıttı, hem de en iyi şekilde.

sixteen

ASN

Hepimiz yemek yedikten sonra Fletcher'ın odasını görmek istedim. Herkesin heyecanla beklediği yeni binadaki odalardan birinde kalıyordu. Daha önce hayranlarını hapsedebileceklerini düşündüğüm odada.

Çocuklar bana binayı gezdirdiklerinde kurdum nihayet kıpırdandı. Her zaman dolu olan ortak mutfakları olan çok sayıda büyük ortak odayı gösterdiler. Neredeyse tamamı kurtlarla dolu olan birkaç devasa oyun odasında durduk.

Çoğu iyi vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Eğlenmeyenler de memnun görünüyordu. Sakin.

Güvende.

Hepimiz bir süre ortak odalardan birinde takıldık, daha önce hiç duymadığım bir kart oyunu oynadık, bir yandan da büyük masanın etrafında atıştırdık. Çocuklardan birkaçı gaz sobasının üzerinde s'mores yaptı. Ortalık karıştı ve hepimiz bunun hakkında şakalaştık.

Kurdum sürüsüyle geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu. Buna daha önce hiç sahip olmamıştı ve bunu şiddetle seviyordu. Onlarla birlikte ormana gitmeyi umutsuzca istiyordu ama bunun gerçekleşmesi için bağını koparmaya istekli değildi.

İlk s'mores turundan sonra aşçılardan biri bana ikinci bir tane sundu. Başını dramatik bir şekilde eğerek "Majesteleri Kraliçe için" dedi ve odayı kahkahalar kapladı.

Fletcher bile sırtmamak için kendini zor tuttu.

Arkadaşlık bağı, kart oyunları, şakalar ve s'mores ile birlikte geldiğinde o kadar da büyük ya da korkunç görünmüyordu.

Sonunda Fletcher ve ben onun odasında kaldık. ettiğimiz çocuklara göre kimse istemediği sürece odasını paylaşmıyordu ama odaların hiçbiri büyük değildi. Fletcher'ınki kesinlikle büyük değildi. Bana rahat bir otel odasını hatırlattı, güzeldi ama sadece bir yatak, bir dolap, küçük bir kanepe ve bir banyo için yeterince büyüktü.

Fletch yatağa yayılırken ben kanepeye yan oturdum, ayaklarımı minderlere dayadım.

Alnı kırıışmıştı. Her
zamanki gibi.

"Benim için endişelenmeyi bırak,"
dedim. "Artık bunu yapmam için
bana para ödüyorlar."

Gözlerimi devirdim. "İşin içinde para olmasaydı sen de aynı şekilde
hissederdin."

"Belki."

"Kesinlikle."

İç çekti. "Elbette endişeliyim. Vahşi ve tehlikeli bir kurt kralıyla nişanlısın. İkinizin arasında bir şey olursa onun tarafını tutacaklarını bildiğin halde sırlarını onun sürüsüne anlatıyorsun. Bazı şeylerin sessiz kalması gerekir."

"Saklanmaktan yorulduğum, Fletch. Benim yüzümden ve olduğun şey yüzünden işlerin senin için boktan olduğunu biliyorum. Güçlü bir Alfa olmak bir yer bulmayı zorlaştırıyor. Bunu anlıyorum. Ve sana Creek'lere mal olduğu için üzgünüm. Ama hayatımda ilk kez ne olduğum hakkında konuşabiliyorum. Arkadaş edinebilirim. Kahretsin, ben-" Kameraları aramak için odanın etrafına bakındım. "Burada kamera var mı?"

"Hayır. Sürünün arazisinde kamera yok. Hunter bana Crimson topraklarındaki ve şehirdeki tüm farklı türler hakkında iki yüz sayfalık bir rehber verdi, böylece onları nasıl tespit edeceğimi ve hangilerinin ne yapabileceğini bilecektim. Seni her zaman onlardan uzak tutmamı istiyor."

"Yani burada konuşabilir miyiz?" Başını salladı.

"Enzo başka bir dişi kurdu avladıklarını söyledi. Onu yakalamalarını istemiyorum, eğer yakalanmak istemiyorsa. Ama ya ? Ya yardıma ihtiyacı varsa? Ya yalnız kalmak zorunda değilsem?"

"Hiç yalnız kalmadın."

"Biliyorum ve sana sahip olduğum için şanslıyım. Ama ya başka dişi kurtlar olsaydı? Sıcaklık vücuduma garip şeyler yaptığında arayabileceğim biri olurdu. Sana ya da başkasına sormadığım tuhaf seks sorularını onlara sorabilirdim."

"Anlıyorum. Farklı olurdu," diye homurdandı Fletcher.

"Aynen öyle. Buraya ait olabilirim. Burada bir evim olabilir. Ve evet, Enzo neredeyse hiç arkadaş olmak istemiyor, ama bu iyi olabilir, değil mi? Bir işim olur ve-"

"Enzo ne istiyor?"

Oh.

Belki de bunu ona henüz söylememiştim.

"Enzo, anne babamızın eş olduğu gibi eş olmak istemiyor. Beni sahiplenen onun kurdu. Adam değil. Adam beni için yanında tutuyor. Enzo bana karşı hiçbir şey hissetmiyor ve de istemiyor. Sadece aynı dairede yaşayan ve birlikte ısınan arkadaşlar olacağımız konusunda anlaştık."

Fletcher'ın alnı kırıştı, gözlerinde öfke parlıyordu. "Bu saçmalık. Ayak bileğin yüzünden seni yatağa mahkûm eden ya da günün her saati sana yemek yapan kurt değildi."

"Tuhaf bir ilişkileri var. yok," diye ısrar ettim. Başını

iki yana salladı. "İmkânı yok."

"Bir yol var ve biz onu bulacağız."

"Kendine yalan söylüyorsun ve bunu sen de biliyorsun." Sesi açıldı ama neyse ki konuyu değiştirdi. "Annem ve babam bana mesaj atıp duruyorlar. Onları kraldan uzak tutmak için telefon numaralarını engellediğini biliyorlar ve eğer onları davet etmezsen silahlarını kuşanıp buraya gelmekle tehdit ediyorlar."

Gözlerim büyüdü. "Kahretsin."

"Seni sakladığım için beni öldürmedi. İyi olmalılar," dedi Fletcher. "Anladığım kadarıyla, iyi bir nedeni olmadan asla can almaz."

"Neredeyse Silas'ı öldürüyordu. Geçmişte bana kazık atması onun için yeterli bir nedendi."

"Bunu anlayabilirim. Bu sadece sahiplenme duygusu. Eğer annem ve babam seni ondan almaya çalışmıyorlarsa, onlara bir şey olmaz."

"*Muhtemelen.*"

"Muhtemelen şu anda yapabileceğimizin en iyisi bu

Aspen." Haklıydı.

Haklı olduğunu biliyordum.

Yine de elimi saçımın tepesinde gezdirdim. Duştan sonra garip bir şekilde kurumuştı, bir kısmı düz bir kısmı dalgalı ama umurumda değildi. Sürüdeki hiç kimse de umursamıyor gibiydi.

Kimseyi etkilemem gerekmiyordu. Enzo gitmeme izin vermeyecekti ve zaten sürüsünün yanında kötü görünmemi tercih ederdi.

"Tamam, engellemeyi kaldırıp arayacağım. Creek'te olanların tüm hikayesini şimdi mi dinleyeceğim?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır."

Ona ters ters baktım.

İsteksizce hikâyeye başladı. Konuşmamız sona erdiğinde saate baktığımda yüzümü buruşturdum.

Neredeyse gece 1.

"Bu geceyi bitirmeliyiz."

Fletcher, "Evet, yarın kralınızın topraklarında mahsur kalacağımız büyük gün için güzellik uykumuza ihtiyacımız var," dedi.

"O benim kralım değil," diye düzelttim.

Fletcher bu konuda benim hissettiğimden daha ikna olmuş görünmüyordu. "Beni gelmemesine ," diye ekledim.

Fletcher yatağın üzerinden telefonunu aldı ve bazı mesajlara göz attı. "Onun için geç bir gece olacak. O dönene kadar odanın dışındaki koridorda kurt formumda kalmam gerekiyor."

Kendi telefonumu elime aldım ve ekranı açtım. Yeni mesaj yoktu.

Midem birazcık sıkıştı. "O ne yapıyor?" Ya şehirde başka bir kadınla birlikteyse?

Ya sıcaktan sonra daha fazlasını isteseydi? Ya ben yeterli olmasaydım?

Saçma düşünceleri bir kenara ittim. Güvensizlik benim tarzım değildi. Çok fazla başka sorunum vardı.

Ve Enzo beni sahiplenen kişiydi. Kurdunun kokumu aldığını ve başka kimseyi kabul etmediğini söyledi.

Ama yalan söyleyebilirdi.

Onun aksine, gerçeğin kokusunu alamazdım. Sadece ona güvenmek zorundaydım.

"Haydutları avlıyoruz. Görünüşe göre birkaç saat önce biri kudurmuş. Onu indirdiler ama bu biraz zaman aldı ve sürüsü çoktan dağılmıştı. I

"Sanırım bir kurt kudurduğunda, genellikle bir diğeri onu takip ediyor." Oh.

Lanet olsun.

O zaman kesinlikle başka bir kadın yoktu.

Fletcher güvensizliğimden habersiz, hâlâ mesajlar arasında geziniyordu. "Enzo hâlâ avlanıyor ve buradan birkaç saat uzaktalar. Sabahtan önce döneceğinden şüpheliyim. İşin içinde kuduzlar olmasa bile bu avların ne kadar uzun duymuştum. Şu anda her zamankinden daha titiz davranıyorlar."

"Yani muhtemelen en erken sabah erken dönecektir."

"Evet. Öğle yemeği vakti ya da öğleden sonra daha olası."

Doğru.

Harika.

İçimdeki çocuk, Enzo'nun odasında uğraşmak zorunda kalacağım karanlık duygulardan kaçınmak için kardeşime onun odasında uyuyup uyuyamayacağımı sormak istedi. Benimkinde.

Ama Fletcher zaten benim için endişeleniyordu.

Ve bu duygulara alışmam gerekecekti, çünkü hiçbir yere gitmiyorlardı.

Kralla çiftleşecektim. Bu, çok fazla yalnız uyumak ve kendi işimi yapmak anlamına geliyordu. Bununla barışmam gerekiyordu.

"Benimle gece yarısı koşusuna çıkmak ister misin?" diye sordum.

Fletcher yüzünü buruşturdu. "İsterdim ama Vahşiler sürüye katıldığında bana bir kurallar listesi verdiler. Karanlık çöktükten sonra seni ormana götürmemek de bunlardan biriydi."

Kaşlarımı çattım. "Ciddi

misin?" "Evet."

"Eğer bunu uygulayacaksanız *hepiniz* pislisiniz."

"Bu sizin güvenliğiniz için. Haydutları avlıyorlar. Serbest dolaşan kuduz bir kurt var ve onun yakınında olmak istemezsiniz."

"Birkaç *saat* uzaklıkta, Fletch. Benim için kuralları iğne."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Bunu yapmayacaktı. "Bu sefer değil. şehir artık senin ne olduğunu biliyor, bu yüzden her zaman tehlikede olacaksın."

Vay canına.

Resmen tek başımaydım. En azından sözde özgürlüğüm söz konusu olduğunda.

"Eş bağını mühürledikten sonra kuralların hafiflemesi gerekiyor," dedi, ben kanepeden kayarak kapıya doğru ilerlerken. Bileğim artık hiç hassas değildi. Acı tamamen kaybolmuştu.

"Daha iki haftamız var." "ok çabuk
geçecek."

Umarım öyledir.

Ama aynı zamanda yanıldığını da umuyordum. Çünkü bu, Enzo ile iftleşmekten kurtulmanın bir yolunu bulmak için sadece iki haftam olduğu anlamına geliyordu.

Bir ıkış yolu yoktu. Kendimi aksi yönde ikna etmek istesem de bundan emindim.

Odama geri döndük ve Fletcher onu dışarıda bırakmadan önce bana hızlıca sarıldı. Böylece beni koruyabilirdi.

Biraz boktandı ama hayatımın hangi kısmı boktan değildi ki?

Geçen haftayı Enzo'nun kollarında uyuyarak geçirdikten sonra tek başıma yatağa girmek biraz yanlış geldi ama onun yastıklarından biriyle yatağa kıvrılırken fark etmemiş gibi davrandım.

Kurdum sessiz ve biraz da üzgündü.

Dürüst olmak gerekirse, ben de
öyleydim.

Bana söz verdiği gecelik oral seksi unutmamıştım. Belli ki bu gerçekleşmeyecekti ama sözlerini net bir şekilde hatırlıyordum.

Onlar benim için önemliydi.

Onun için bir şey ifade etmiyor görünseler de.

İki hafta içinde özgür olacağımı kendime hatırlatarak zihnimi boşaltmaya çalıştım. Enzo'yu yalnız uyumaya ya da yalnız uyanmaya terk eden kişi ben olabilirdim.

Bu düşünce dağınık duygularımı yeterince yatıştırdı ve sonunda uykuya daldım.

FLETCHER'ın tahmin ettiği gibi, Enzo ertesi sabah geri dönmedi. Paket bağlantısından da bana ulaşmadı, gerçi Fletcher'la konuştuktan sonra ulaşabileceğini biliyordum.

Kardeşimle zihinsel olarak konuşmuştu ama benimle konuşmamıştı. İzin vermemeye çalışsam da bu beni kızdırdı.

Yapacak başka bir şeyim olmadığından ve bunu bir an önce halletmem gerektiğinden, kahvaltıdan sonra annemi aradım. Onu kraldan korumak için numarasını engellediğim için özür diledim. Sonra da onu ve babamı Köşkü ziyaret etmeye davet ettim.

Hemen kabul ettiler.

İlk ateşimle ilgili olanlardan sonra ilişkimiz hep biraz gergin olmuştu. Onlar bizi suçlamadı ama biz kendimizi suçladık. Bunu aşmak zor oldu.

Benim aramamdan bir buçuk saat sonra oradaydılar, bu yüzden Fletcher ve ben sohbet ederken onlara hızlı bir tur verdik. Kabataslak atlasam da tüm sorularını yanıtladım. O ve kardeşleri bana bakarken Enzo'nun duşunda soyunmak gibi.

Ve diğerkleri.

Daha birçokları.

Ahem. Her neyse.

Ebeveynlerimizin ikisi de rahat görünmüyordu ama her şeyi görmeye ve güvende olup olmadığımı anlamaya kararlıydılar.

Güvendeydim.

Enzo hariç herkesten güvende.

Fletcher'ın arkadaşları tarafından büyüledikleri yemek salonunda birlikte öğle yemeği yedik. Arkadaşlarımız.

Fletch ve ben sonunda onları arabalarına kadar geçirdiğimizde annem bana sıkıca sarıldı. "Burası nispeten güvenli görünüyor ama eğer kraldan kaçman gerekirse, kaybolmana yardım edeceğimi biliyorsun" diye fısıldadı.

Biri boğazını temizledi ve sesi tanıdığımda sessizce küfrettim. Ve varlığı.

Enzo.

Harika bir zamanlaması vardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, onu bırakmadan önce tekrar sıktım ve Alfa'mla yüzleşmek için döndüm.

Fletcher kollarını kavuşturmuş bir halde babamızın yanında duruyordu. Eğer iş kavgaya varırsa, kardeşim ve benim, bizi yetiştiren insan ve kurt için canımızı vereceğimizi biliyordum.

Anne ve babamız bir insanın gözünden tuhaf bir çift gibi görünüyordu; babamız tüm kurtadamlar gibi yirmili yaşlarının ortalarından sonlarına kadar donmuştu, annemiz ise kırk beş yaşlarındaydı. Ama şekil değiştirenler arasında bu normaldi. Hatta olduğumuz kişi olmaktan gurur duymamızı sağlıyordu çünkü bu, çiftleşmiş kurtların acı sona kadar sadık olduklarının fiziksel bir kanıtıydı.

"Ben Enzo." Kral kendini tanıttı, yüzleşmekten asla çekinmezdi. Anneme elini uzattı.

Tereddüt etti, bana baktı.

Kral ıslaktı, üzerinde sadece düşük belli bir kot pantolon vardı, sıırılsıklam saçları boynundan aşağı ve omuzlarına dökülüyordu. Ellerini ovuşturduğu belliydi ama kısa tırnaklarının altında hâlâ kan vardı.

Ona hızlıca başımı salladım ve o da elini kabul ederek hafifçe sıktı. "Ben Christine," dedi. "Kızımı koruduğunuz ve oğluma kalacak bir yer verdiğiniz için teşekkür ederim."

Sözlerinde ciddi değildi ve adam bunun kokusunu alabilirdi.

Gülümsemeye karşı koydum.

Annem hoşlanmadığı insanlara hoşlanıyormuş gibi davranma konusunda berbattı. Enzo yine de onaylar gibi bir ses çıkardı.

Görünüşe göre, insanlardan hoşlanıyormuş gibi yapma konusunda ondan bile daha kötüydü. Yine de bu şaşırtıcı değildi. Diğer insanlarla çalışmaları gerektiğinde sosyal etkileşimleri Clay'in idare ettiğinden oldukça emindim.

Enzo da babamın elini sıktı ve ben Fletcher'la göz göze geldim. Yüzü ne hissettiğini gizlese de mavi gözleri mizahla parlıyordu.

Annemle babam daha fazla hoşbeş etme zahmetine girmeden ayrıldılar ve ağaçlarla gizlenmiş bir yola sapar sapmaz Fletcher yüksek sesle güldü. "Senden nefret ediyorlar."

Sözler belli ki Enzo içindi.

Bir yanım kralın misilleme yapıp yapmayacağını merak ediyordu ama o sadece homurdandı. "Bu kaçınılmazdı."

"Kız kardeşimi çaldın ve beni sürümden attırdın. Elbette bu kaçınılmazdı."

Sırıtişımı gizlemek için dudağımı ısırdım.

Kral elimi tuttu ve Fletcher'a "Sana tekrar ihtiyacım olduğunda haber veririm" dedi.

Enzo beni Loca'ya ve doğrudan odamıza sürüklerken mizah anlayışım kayboldu. Kapı arkasından kapandı ve sonra vücudu üzerimdeydi, beni tahtaya sabitledi.

Kollarım yavaşça ona dolanırken kaşlarım kalktı.

Daha fazla kırbaç.

Ciddi kırbaç. Taşan

kırbaç.

Can yeleği ya da boyunluk gibi bir şeye ihtiyacım vardı.

"Ailenin burada olduğuna dair bir uyarı olurdu," diye gürledi. "Geri dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyordum."

Beni daha sıkı kavradı. "Elbette geri dönecektim. İnfazcılarıma yolda olduğumu söyledim."

"Ben senin infazcılarından biri değilim, *Alfa*."

Bu unvanı kullanmam üzerine homurdandı. "Sana söyleyeceklerini düşünmüştüm." "Birinden bunu yapmasını mı istedin?"

Homurtusu net bir hayırdı.

"Bırakın kimi infazcı olarak atadığınızı, bu adamların hangisinin hangi rütbeye sahip olduğunu bilmiyorum. Peki kime sorayım?"

"Bilmiyorum."

"Ben de

bilmiyorum."

Enzo sonunda beni tutuşunu biraz gevşetti. "Sorumluluklarım var. Her zaman burada kalamam."

"Senden ne zaman kalmanı istedim? Ya da hiç kalmamayı?"

"Sen sadece-"

"Kötü adam ben değilim Enzo," diye araya girdim.

"Bu rolü üstlendiğimin gayet farkındayım Prenses," diye homurdandı.

Onu ittim ve o da isteksizce beni bıraktı. "Bana bir şeyler söylemene gerek yok. Ne zaman döneceğini ya da ne yaptığını bilmeme gerek yok. Ama paylaşmamayı tercih ettiğin şeyleri bilmediğim için bana kızmana da gerek yok."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Tamam."

"Koşuya çıkıyorum. Bazı piçler geceleri yer değiştirmeme karşı kurallar koymuş."

Kurdu gözlerini doldururken bakışları sıvı altın renginde parladı. "Önce benimle öğle yemeği yiyeceksin."

Kurdum kızgınlıkla başını salladı. Çoğu zaman Enzo'nun tarafındaydı ama o anda, eşimizden haber alamadan yalnız uyumaktan dolayı benim kadar sinirliydi.

"Ben zaten yedim." Kapıdan sıvıştım.

Bir parçam kralın beni kovalamasını bekledi. Beni durdurmasını. Beni duvara yapıştırmasını ve ayrı olduğumuz zamanlarda beni düşünmeden edemediğini söylemesini. Beni infazcısının grup sohbetine ekleyeceğini söylesin. Bir dahaki sefere ne zaman evde olacağını bana haber vereceğini.

O yapmadı.

Ve gecesinin muhtemelen cehennem gibi geçtiğini bilmeme rağmen ona destek olamadım. Şu anda duygusal olarak müsait değildim ve o da benimle böyle bir şey yaşamak istemediğini açıkça belirtmişti.

Biz sadece arkadaştık.

Çoğu zaman öyle olup olmayacağımızdan bile emin değildim. Belki de sadece ayda bir kez sevişen ve çiftleşme ısırıklarını paylaşan insanlar. Bunu kabullenmek zorundaydım.

Ormana ulaştığımda kıyafetlerimi çıkardım ve bir ağacın yanında yığın halinde bırakarak yer değiştirdim. Bedenimi kurduma teslim ettiğimde, rahatlama beni yumuşattı ve çok acı çektiğim özgürlüğü hissettirdi.

Kontrol kurdumdayken işler daha kolaydı.

Fletcher'ın kurdu bir noktada benimkine yetişti ve hayvanlar çocukluğumuzdan beri yapamadıkları şekilde birlikte oynadılar.

Lodge'a geri döndüğümüzde kendime küçük ama önemli bir gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım:

Yeni özgürlüğümün tadı Enzo'yla uğraşmaya milyonlarca kez değdi.

seventeen

ENZO

Haydut kurtlardan birini kaybettik.

İçgüdülerim bana onun kuduracağını söylüyordu ve onu bulmak için orada kalmam gerektiğini biliyordum ama kurdum eşinden bu kadar uzak kalmayı daha fazla kaldıramazdı. Onsuz ne yemek yer ne de uyurdu.

Lodge'a geri döndüğünde onunla mücadele edemeyecek kadar aç ve yorgundum.

Ailesiyle tanışma rezaletinden ve ardından kaçınılması mümkün olan kavgadan sonra, kurdumun onunkini kovalamasına izin vermeyi planlamıştım. O hazırды.

...doğru düşünmeye yetecek kadar yiyeceğimiz olur olmaz.

Ama buzdolabının arkasında bulduğum eski, artık makarnadan bir kase yemek için oturduğumda, yorgunluk yavaş yavaş kendini göstermeye başladı.

Sözlerimi bitiremeden masaya çöktüm.

Kapanırken kapının HİSSEDEREK DUYDUM. Yerdeki ayak seslerini duymadım ve başımı masadan kaldırmaya kendimi ikna edemedim.

Belki de kimse yoktu.

Bir an sonra yanıldığımı kanıtlayan sıcak, yumuşak bir el omzuma indi.
"Enzo?"

Aspen'in parmakları saçlarımın arasına girdi ve ben bir şeyler söylemeye çalıştım. Gerçek bir kelime gibi çıkmadı.

Yine de sikim zonkluyordu. Sadece kadının kokusu bile sikimi kaya gibi sertleştirmişti.

Yüzümdeki saçları fırçaladı. "Ne zamandır burada uyuyorsun?" İtiraz eder gibi bir ses çıkardım.

"Bana uyumadığını söylemeye çalışma. Kolunda salya var."

Umursamayacak kadar bitkin düşmüştüm.

"Gel ." Kolumu omzunun üzerinden kaldırdı.

Ağırlığımın bir kısmını almaya çalışırken, "Bileğin," diye karşı çıktım. "Bir yok. Kurdum saatlerce koştu ve biz hiç acı hissetmedik." Kelimeler doğru kokuyordu.

Gerçi bunu hayal ediyor olabileceğim kadar yorgundum.

"Seni kaldırmamın imkânı yok, o yüzden bana yardım etmen gerekecek Enzo." Bir dakika boyunca kolumu çekiştirdi, ayarlamaya çalıştı ve sonunda beni uyandırmak için yan tarafımı dürttü.

Kıvrınmamaya çalışarak elini geri ittim.

Sesini mizah doldurdu "Bana gıdıklanmadığını söyle. Senin kadar büyük, güçlü ve muhteşem bir adamın-" Parmakları yan tarafımı gıdıkladı, ben de homurdanarak ve vurarak uzaklaştım. "Gıdıklanıyorum. Gerçekten gıdıklanıyorsun. Nasıl?"

"Herkes gıdıklanıyor," diye homurdandım.

"Herkes gıdıklanmaz. Hele kurt kral gibi güçlü, ölümcül adamlar hiç değil. Olamazsın-" Beni tekrar gıdıklamaya çalıştığında bileğini tuttum ve sonunda başımı masadan kaldırdım.

"Ben kalkıyorum."

"Sonunda." Kolumun geri kalan kısmını omzunun üzerinden çekti. "Tırnaklarının altında hâlâ kan var. Bütün öğleden sonra masada mı uyudun?"

"Hayır." Ayağa kalkarken kendi ağırlığımı korudum ama kolumun sarkmasına izin verdim, böylece kıcımı odanın diğer tarafına sürüklemeye gerçekten yardım ediyormuş gibi hissetti.

Omzunun üzerinden makarna kâseme baktı. "Bu senin öğle yemeğin miydi? Neredeyse akşam yemeği vakti geldi ve senin bir yemeği bitiremediğini hiç görmemiştım."

Sorusuna cevap vermek için karnım guruldadı.

"Öğle yemeği sırasında uyuya mı kaldın?"

Homurdandım.

"Yemekhaneden senin için biraz yemek getireyim."

"Ben pişiririm. Benim de seni beslemem gerek."

"Kurdum zavallı küçük bir tavşanı koşarken yakaladı." Bir eliyle karnını sıvazladı. "Kesinlikle aç değilim. Ve belli ki yemek pişirecek durumda değilsin."

"Yemekhanenin yemem." "Neden yemiyorsun?"

Bağışlayıcı olmayan bir ses çıkardım.

Bu hikayeyi duymaya ihtiyacı yoktu. Asla. İçini çekti. "Saçmalıyorsun."

Aspen beni yatağa indirmeye çalıştı ama ben sadece şiltenin üzerine yığıldım. Midem sabaha kadar bekleyebilirdi.

Kardeşlerime zihinsel olarak ulaştım. "*Haydutu buldular mı?*" "*Henüz değil. Ama ortaya çıkacağından eminim,*" dedi Clay.

"*Kalmalıydım.*"

"Ayakta duracak halin yoktu. Senin bile bazen uyumaya ihtiyacın oluyor," diye karşılık verdi.

"Ormanda uyumalıydım."

"Kurdunun eşine ihtiyacı vardı ve hayır cevabını kabul etmedi. Molayı hak etti. İki kuduz ve bir grup haydutu tek başına alt etti. Diğer adam kudurursa onu nerede bulacağımızı biliyoruz," diye Hunter.

"Bunun olmasına izin veremem."

Hunter açıkça, *"Şu anda bunu durdurabileceğini sanmıyorum,"*

dedi. Homurdandım ama haksız değildi.

"Biraz uyu. Uyandığında onu tekrar takip edebilirsin," dedi Clay.

İsteksizce kabul ettim ve havayı kokladım. Bir şeyler kokuyordu. Aspen'in artık yanımda olmadığını fark ettiğimde alnım kırıştı.

"Prenses?"

"Senin bakımsız kıçın için yemek yapıyorum. Uyumaya devam et," diye seslendi mutfaktan.

Sözleri beni şaşırttı.

Kurdum o kadar şiddetli guruldadı ki neredeyse mırıldanacaktı.

Eğer konuşmasını duyabilseydim, yemin ederim sesi mağara adamı gibi gelirdi, *"Ben iyi bir eş seçerim"* derdi.

Uyanık kalmaya çalıştım ama kendimi uyuklamaktan alıkoyamadım.

Aspen'in eli tekrar pazuma uzanıp beni hafifçe sarstığında aradan sadece bir an geçmiş gibiydi. "Hadi koca adam. Açlıktan ölüyorsun."

Lezzetli bir şeyin kokusuyla midem tekrar guruldadı. "Bu... ızgara peynir mi?"

"Bir yığın."

"Seni şu anda çok fena becermek istiyorum," diye mırıldandım, yığının üstündeki sandviçi kaptım.

"Belki yarın." Saçımı hafifçe karıştırdı. "Bunda da kan var."

"Acelem vardı. Birisi ailesiyle birlikte bana sürpriz yaptı. Ebeveynlerle nasıl konuşulur bilmiyorum."

"Bu durumda olabileceğİ kadar iyi gitti. Bu konuda stres yapma. Beni senden alabilecekleri gibi bir şey değİl."

İkinci sandviçi hazırlamaya başladığım sırada onaylar gibi bir ses çıkardım.

Tabağım boşalana kadar saçlarımla oynadı ve ben onu kollarıma bile alamayacak kadar bitkin bir halde tekrar uykuya dalıyordum.

Kurdum haklıydı.

İyi bir eş seçmişti.

eighteen

ASN

ENZO gitmişti. Yatağı yine boş bulduğumda neden şaşırdığımı bile bilmiyorum ama şaşırmıştım.

Yanımdaki yatağın boş ve soğuk olduğunu fark ettiğimde tavana doğru inledim.

O piç kurusuna inanılmaz basit bir akşam yemeği hazırlama zahmetine girdim ve o hala-

Kolum bir kağıt parçasına değdi. Buruştu.

Kaşlarımı çattım.

yastıktan alıp kısa mesajı okudum:

√haxA5 /oc l he /oob, I ose pov oxe,

sxso

Tekrar
okudum.

Ve tekrar.

Sonunda buruşturup attım ve tiksinti dolu bir ses çıkardım.

Onun için akşam yemeği hazırlamayı umursamamıştım. Elbette, ona kızmıştım - ta ki onu mutfakta uyurken bulana kadar. Adamın yorgun olduğu belliydi. Kolundaki kılların deseni o muhteşem yüzüne kalıcı olarak yerleşmiş gibiydi.

Nedenini anlamak uzun sürmedi.

Bir gecenin çoğunu araba kullanarak geçirmiş, sadece birkaç saat uyumuştı.

Ertesi gece benim ön ısıtmam sırasında geç saate kadar ayaktaydı. Ki bu gerçekten berbat bir isimdi. Ben lanet bir fırın değildim. Ama uyuyordu, yani her neyse.

Ertesi sabah erkenden kalktık ve sıcakta kendimizi iyice yıprattık. Ve aynı akşam, kuduz bir ya da üç kurdu avlamak için yola çıkmıştı. Ya da beş. Kimse beni ayrıntılar hakkında bilgilendirmedi.

Öğleden sonraya kadar dönmemişti ve gittiği süre boyunca kurt formunda koşmuş gibi görünüyordu. Karnının guruldamasına ve mutfaktan yatak odasına zorlukla yürüyecek enerjiye sahip olmasına dayanarak, gittiği süre boyunca fazla bir şey yemediğini tahmin etmek zorundaydım.

Yani evet, onunla ilgilenmek umurumda değildi. Yorgunluğu kısmen benim hatamdı. Muhtemelen ailemle tanıştıktan sonra onunla kavga etmemeliydim ama geçmişe dönmek için artık çok geçti.

Ayrıca, biraz uyuduktan ve kalori aldıktan *sonra* bile beni yine terk etmişti.

O kadar duygusuz bir not bırakmış ki, kardeşleri için bırakmış olabilir. Ya da kardeşime. Silas'a verdiği karta yazdıklarının neredeyse aynısıydı.

Yemek için teşekkürler, sana borçlu muyum?

Ne tür bir saçmalıktı bu?

Eş olmamı , değil mi? Gözlerimi

ovuşturdum.

Belki de onları umursamadan biriyle çiftleşme konusunda derse ihtiyacım vardı.

Ya da belki sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Evet, bu işe yarayabilir.

Telefonumda, eğer saklandığım yerden çıkabilirsem yapmak istediğim şeylerin bir listesini tutuyordum. Sıradan seks de listedeydi ama bunun gerçekleşmeyeceği açıktı. Parfüm kullanmadan insan formunda koşmak gerçekleştirebileceğim bir şeydi. Parfümümün kokusu olmadan temiz havayı ciğerlerime çekmek için can atıyordum.

Daha fazlası için yukarı çektim. Bazıları biraz saçmaydı, ama bazen küçük, saçma şeyler en önemlileriymiş gibi geliyordu:

- Eğlenmek için bir halk kütüphanesine gidin
- Tüm kokuları koklamak için bir markette parfümsüz dolaşın
- Dövme yaptırın
- Masaj yaptırın
- Sırf deneyim için o rahatsız edici görünen takma tırnaklarla manikür/pedikür yaptırın
- Spor salonuna git
- Kıyafet alışverişine bizzat gitmek

Bir sürü olasılık vardı. Şimdiye kadar yaptığım ve keşfedilme riski olan tek şey saçımı yaptırmaktı, ama kuaför salonundaki tüm kuaförler insandı, bu yüzden gerçekten tehlikeli değildi. Ve bunu sadece ortama uyum sağlamak için yapmıştım, bu da işin eğlencesini kaçırıyordu.

Bir dövme yaptırmayı -aslında birkaç dövme yaptırmayı- diğer şeylerden daha çok istiyordum. Yani, eğer yalnız uyanacaksam, istediğimi yapacaktım.

Dövme yaptır.

Enzo ya da kardeşlerinin bunu Fletcher'ın yapmama izin vermemesi gereken şeyler listesine koyacak kadar ileriye düşünmüş olma ihtimali yoktu. Zekiydiler ama *o kadar* da zeki değillerdi.

Heyecandan içim sığmıyordu.

Dövme yaptıracaktım.

Umarım.

Fletcher'a mesaj attım.

BEN

Yine odamın dışında mısın?

Dışarıda bir kurt

havladı. Bu evet

demek.

Hızlı bir duş aldım, Enzo'nun kokusunu vücudumdan uzaklaştırmak için saçlarımı keselediğimden emin oldum, sırf onu rahatsız etmek için. Alt tarafımı yıkarken sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Kokusu resmen oradan da gitmiş olacaktı.

Kardeşimin beni koruma şekli göz önüne alındığında, insanların hala soruları olacaktı. Ne olduğumla ilgili söylentiler de çoktan yayılmıştı.

Ama şu anda beni Enzo'ya bağlayan hiçbir şey yoktu. Ve bu

bana çok fazla özgürlük gibi geldi.

Saçlarım hala ıslak ve ayaklarım hala çıplak bir şekilde yatak odasından çıktım. Enzo kıyafetlerimi değiştirirken bana yeni ayakkabı almamıştı. Creek'teki kulübemi işgal ettikten sonra benimkilerin gittiğini varsaymak güvenli görünüyordu. Üzerlerindeki parfüm silinmiş olabilirdi, bu yüzden en azından onları bağışladığını umuyordum. Umarım her şeyi bağışlamıştır. Onları büyük bir israf olurdu.

"Ne planlıyorsun?" Fletcher bana yetişirken sesi temkinli çıkıyordu. Hızla yer değiştirmiş ve bir pantolon giymiş, gömlekle uğraşmamıştı.

"Ayakkabıya ihtiyacın olacak," diye duyurdum.

"Şehre mi gidiyoruz?" "Evet."

Yüzünü buruşturdu. "Birkaç adam daha getireceğim." İtiraz etmedim.

Çok heyecanlıydım.

Bir saatten kısa bir süre sonra, Fletcher grubun ciplerinden birini büyük bir dövme stüdyosunun önüne çekti. Teknik olarak Silas'ındı. Sürüsü resmi olarak Crimson River'daki posta hizmetlerinden sorumluydu ama sekiz yıl önce kasabada yeni ve pahalı bir dövme dükkânı açtıktan sonra kasabadaki tüm sanatsal kurtadamları ve hayranlarını sürüsüne çekmeye başlamıştı.

Yani temelde, postayla ilgilenen bir avuç yaşlı, soğuk vardiyacıları, bir ton dramatik, sanatsal olanları vardı ve arada hiçbir şey yoktu. Silas teknik olarak sürüsünün işlettiği tüm stüdyoların sahibiydi, bu yüzden isteseler de onu deviremezlerdi.

İstediklerinden değil.

O artist piçlerin hiçbiri yetkili olmak istemiyordu. Yaşlı olanlar sadece posta etkili bir şekilde yapmak istiyorlardı, böylece her gün saat üçte mesaiye kalmaya devam edebileceklerdi.

Silas'a dövme hakkında mesaj atmamıştım elbette. Onunla her zaman mümkün olduğunca az iletişim kurmaya çalışırdım. Son bir hafta içinde geçen yıldan daha fazla konuşmuştuk.

Ancak birkaç ay önce, sürüsündeki kadınlardan biriyle dövmeler hakkında derinlemesine, saatler süren bir sohbet yapmıştım. Karmaşık bir dövmeyi bitirmesini bekliyordum, böylece ısı için ayrılabiliriz ve müşterisi gelmedi, bu yüzden uzun süre sohbet ettik.

Fletcher şey boyunca uyudu ama ben hiç unutmadım. Vücudumda sanatsal bir kemik yoktu ama dövmeleri severdim.

Mesaj attığım kişi o kadındı. Konuşmamızdan sonra bana numarasını vermiş ve eğer dövme yaptırmaya karar verirsem ona ulaşmamı söylemişti. Çalışmaları muhteşemdi, bu yüzden sonunda bunu yapabileceğim için ona mesaj atmakta bir sorun görmedim.

BEN

Merhaba, ben Aspen Keys. Birkaç ay önce dövmeler hakkında konuşmuştuk ve ben bir sanatçı arıyorum.

NOVA

OHHH EVET

Aspen Savage şimdi mi?

BEN

İsteksizce, evet.

NOVA

Sadece bana ne zaman

Kralın eşinin derisini örtmek için programımı temizleyeceğim ;)

BEN

Bugün mü?

NOVA

Tabii ki.

Saat kaçta?

BEN

Aşağı yukarı bir saat içinde orada olabilirim.

NOVA

Evet, orada olacağım.

Kapı kilitli olacak, henüz teknik olarak açık değiliz. Sadece beni bekle.

Geç kalması beni şaşırtmadı.

Onunla daha önce tanıştığımda *zaman* gibi şeylerle özellikle ilgilenen biri gibi görünmüyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, beklediğim on beş dakikadan çok daha uzun süre beklerdim. Fletcher sanki fikrimi değiştirmem için beni ikna etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi beni dikkatle izliyor olsa da.

Dövme mürekkebi bir insanın kokusunu değiştirebilirdi. Umarım Enzo mürekkeple karışık çikolata ve çam ağaçlarından hoşlanıyordur. Eğer değilse... belki de onunla çiftleşmek zorunda kalmazdım.

Yani dövme yaptırmanın bir başka potansiyel avantajı daha vardı.

"Alfa bizi öldürecek," diye homurdandı Arthur, stüdyonun dışındaki bankta Fletcher ve Jake'in yanına çökerken. Saat daha sabahın dokuzuydu, yani şehir hâlâ ölü sayılırdı. Her şey o kadar çok dağılmıştı ki hiçbir zaman gerçekten canlı hissettirmiyordu ama yine de.

Oturamayacak kadar heyecanlıyım, bu yüzden stüdyonun hemen dışında paralel park etmiş olan kamyonu yaslandım.

"Henüz hiçbirinizin ona söylememiş olmasına şaşırdım," dedim, yarı yarıya onun onayı olmadan karar veremeyeceğimi söylerken zihninin benimkine çarpmasını bekliyordum.

Eğer deneseydi ona zihinsel orta parmağımı gösterirdim, ama beni kamyonu geri sürükleselerdi korumalarına karşı koyamazdım.

"Zihinsel bağlantı ona acı veriyor. Clay ya da Hunter'dan geçmek zorundayız," dedi Jake.

"Ne dediler?"

Jake homurdandı. "Clay dövmelemin seksi olduğunu ve Enzo'nun değil benim vücudun olduğunu söyledi. Hunter bunu görmezden geldi."

Sırttım.

Enzo'nun kardeşiyle aynı fikirde olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda değildi. O benim bedenimdi.

Stüdyonun kapısı nihayet açıldı ve Nova hınzırca gülümsedi. "Biraz cehennem yaratmaya hazır mısın, Kurt Kraliçe?"

"Evet, ama bana öyle deme." İçeri girdim ve kapıyı arkamdan çekip kapatırken güldü. Hırıltılar ve küfürler birbirini izledi ama o çoktan stüdyoya doğru yürümeye başlamıştı.

Çocuklar homurdanarak hızla bize yetiştiler. En azından hiçbirisi ondan şüphelenmiş görünmüyordu. Ondan şüphelenmek zor olurdu. Boyu bir metreyi geçmiyordu ve saçları neredeyse siyaha çalan koyu bir deniz mavisi tonuna boyanmıştı. Köklerini göremiyordum, bu yüzden boyanın yeni yapıldığını düşündüm, gerçi onu son gördüğümde de aynı renkteydi.

Saçının bir kısmı geriye çekilmişti ve piercinglerle süslü kulağı ortaya çıkmıştı. Benim de her iki kulağımda ikişer tane vardı ama ikisi de kulak memelerimdeydi. Herhangi bir riskten kaçınmak için Fletcher'dan onları delmeme yardım etmesini istedim.

Yer değiştirdiğimde küpeler benimle kalıyordu, bu yüzden küçük küpelerden daha büyük bir şey takmaya asla cesaret edememiştim. Nova'nın iki küçük halkası vardı ama onunkilerin çoğu benimkilerle aynı boyuttaydı.

Üzerinde bir çift ince tayt, sıcak pembe Doc Martens ve beyaz bir atlet ile düğmeleri açık bir flanel gömlek vardı. Fanila ön kollarına kadar kıvrılmıştı. Kollarını ve göğsünü kaplayan çiçek ve manzara dövmeleri kıyafetlerinin içinde kayboluyordu.

Çok tatlıydı. Seksi. Eğlenceli. *Küçüktü.*

Ben dahil hiçbir kurt adam onun tarafından tehdit edilmiş hissetmezdi. Kahve ve onun altında dövme mürekkebi gibi kokuyordu. Biraz da saç boyası kokuyordu ama ben bu kokuyu sadece röfle yaptırmak için kuaföre gittiğimde fark etmiştim.

Kurtların çoğu kahve içmezdi. Kokuyu çok güçlü bulduk.

Nova ve ben sohbet ederken o da benim ilham almak için bulduğum tasarımları kendi yorumuyla çizdi. Güvenlik ekibim bu süre boyunca küçük odada kaldı, ancak derim üzerinde çalışmaya başladığında koridora çıktılar ve orada ikamet ettiler.

O çalışırken aramızda oluşan sessizlik rahatsız edici değildi.

Huzurluydu.

Dövme beklediğimden çok daha fazla acıttı, bu yüzden sürekli acıya tepki vermek yerine hareketsiz kalmaya odaklandım. Bu beklediğimden daha zordu.

bekleniyor.

Zaman yavaş geçti.

O çalışırken diğer insanlar gelip gidiyordu.

"Peki kralın bunlardan haberi var mı?" diye sordu bana, ayak bileğimdeki bitmiş dövmeyle temizlerken.

"Hayır."

Sırıttı. "Ona adımı verme." Güldüm.

"Vermem."

"Bu birkaç saat içinde güzelce iyileşir," dedi ve birkaç büyük, şeffaf bandaj aldı. "Köprücük kemiğindeki şimdiden iyi görünüyor."

Elimi derime işlediği kuşlara doğru kaldırdım ve parmaklarımı bandajın üzerinde gezdirdim.

Enzo onların neyi temsil ettiğini hemen anlayacaktı.

Özgürlük.

"O kola başlamaya hazır olduğunuzda bana mesaj atın, biz de bunu gerçekleştirelim." Nova bana göz kırptı.

Bandajlarla uğraşması zaman alıyordu. Beklediğimden daha fazla.

Bakışları koridora kaydı ve bir an için dışarıdaki adamlara takıldı. Bize doğru bakmadılar bile, mürekkep yaptırma sürecinde olan başka bir adamla sohbet ediyorlardı.

Bana baktı ve dudağını ısırdı. "Loca nasıl? Orada kendini güvende hissediyor musun?"

Alnım kırıştı. "Evet, Alfa gerçekten korumacıdır. Bu yüzden güvenlik maiyeti var."

Başıyla onayladı. Bir süre daha bandajlarla oynayıp onları bacağımla karşılaştırdıktan sonra, "Silas benden hiç bahsetti mi?" diye sordu.

Kırıksıklıklarım derinleşti. "Hayır."

"Doğru. O yapmazdı." Sakinleştirici bir nefes verdi ve bakışlarını benimkilere kaldırdı. Yeşil gözleri elektriklendi ve insani tonlarına geri dönmeden önce bir nefes aldım. "Bana senden bahsetti. Yardım arıyorum. Koruma."

"Koruma mı?" Sesim boğuk çıkıyordu.

Gerçekten yalnız *değildim*. Başka bir dişi kurt adam daha vardı. Ve Silas onu saklıyordu. *Onu benden saklıyordu*.

"Başka biri benim ne olduğumu öğrendi. Kim olduğundan emin değilim. Bana mesajlar bırakıyor. Kapıma ölü hayvanlar bırakıyor. Bunun gibi ürkütücü şeyler. Silas onun kim olduğunu bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı ve ben de gerilmeye başladım. Gidecek başka kimsem yok ama kral beni koruyabilirse..."

Kahretsin.

Vay
anasını.

". Annesi dişi bir kurt adamdı. O ve kardeşleri..." Sustum.

Kardeşleri.

Kolunu elime aldım ve burnuma götürüp çektim. Kahve. Ve
mürekkebi.

"Yakın zamanda Greenview'i ziyaret ettiniz mi?"

Şaşkın şaşkın bakma sırası ondaydı. "Evet, her ay birkaç günlüğüne orada bir stüdyoda çalışıyorum. Kurdumu sürüden uzakta yaşaması için eğitmeye çalışıyorum. Neden?"

Bakışlarım koridordaki adamlara kaydı.

Hâlâ bize doğru bakmamışlardı.

Nova'ya biraz daha yaklaştım. "Hunter orada kokunu ve seni arıyordu."

"Hunter?"

"Kralın Gamma'sı."

Gözleri büyüdü. "O benim sapığım mı?"

Başımı salladım. "Ormanı tarayıp seni bulmaya çalışıyordu. Beni de öyle buldu. Senin kim olduğunu bilseydi, zahmet etmezdi. Vahşiler oyalanmaz."

"Takipçim kim olduğumu, ne olduğumu ve beni nerede bulacağını kesinlikle biliyor. Hunter benden ne istiyor? Neden arıyor?"

Yüzümü buruşturdum. "Görünüşe göre, erkek bir kurt dişi bir kurdun kokusunu aldığında, onun doğru kişi olduğuna karar veriyor ve hayır cevabını kabul etmiyor. Adam Enzo beni gerçekten istemiyor bile, ama kurt yüzünden beni elinde tutmak için her şeyi yaptı. Bir sonraki dolunayda eş bağıni mühürleyeceğiz."

Gözleri dehşetle doldu. "Kralın Gamma'sı benimle *çiftleşmek* mi istiyor?"

"Evet."

Bana doğru eğildi, bandajlar hâlâ elindeydi ama unutulmuştu.

"Uzaklaşmalıyım. İnsanların yanına gitmeliyim."

"Kurdun aklını kaçırarak, Nova."

Dudaklarını birbirine bastırdı, alını kırıştı. "Ne yani, şiddet potansiyeli olan bir sapıkla *Gama* arasında seçim mi yapmalıyım? Adı neydi onun? Hunter mı?"

Başımı salladım. "Eğer yardımı olacaksa, o iyi

kardeş." "O bir Vahşi!"

Sesi o kadar yükseldi ki Fletcher bize baktı ve alını kırıştı.

Ona gözlerimi devirdim ve o da başını sallayarak konuşmaya geri döndü. "Fletcher şüphelenmeye başladı. Şimdi dinlemeye çalışacak. Daha sessiz konuşmalıyız," diye mırıldandım.

"Krala söyler mi?"

"Hayır. O benim
tarafımda." Çoğunlukla.

"Takipçi ne kadar kötü?" Ben sordum.

"Sana göstermek daha kolay. Şunu bitireyim."

Hızlıca bandajları taktı, ardından eldivenlerini çıkardı ve cebinden telefonunu çıkardı. "Polise gitmeyi düşündüm ama gerçeği itiraf etmeden bunu yapamam."

Nova cihazı bana uzattı ve mesajları gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Her gün saç, kıyafeti ya da yaptırdığı bir dövme hakkında bir ya da daha fazla iltifat vardı. Ona her seferinde "küçük kurt" diye hitap ediyordu.

Bu yeterince ürkütücüydü, ama iltifatların arasına daha da kötü ifadeler karışmıştı.

Kesinlikle tırmanıyorlardı ve son mesajlar açık ara en grafik olanlarıydı.

"Nova," dedim endişeli bakışlarımı onunkilere kaldırarak.

"Biliyorum. Tüm sosyal medya paylaşımlarıma da yorum yapıyor. Onun yerine bana *Küçük Kadın* diyor. Onu şikayet etmeyi denedim ama siteler yorumların tehdit edici olduğunu düşünmüyor."

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hiçbiri." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu bulamayız. Bana krala gitmeyi düşünmem gerektiğini söyleyen Silas'tı. Ona deli olduğunu söyledim. Yani, kralınız onu neredeyse öldürüyordu."

Yüzümü buruşturdum.

"Ama Silas yaralarının, başka kimsenin bana yaklaşmasına izin vermeyeceğinin kanıtı olduğunu düşünüyor."

". Hunter seni eşi olarak istiyorsa gerçekten istemez."

"Ben bir eş istemiyorum." Sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "O tüylü piçlerin ne kadar sahiplenici olduklarını gördün mü?"

Ona bir bakış attım.

Bana isteksiz bir gülümseme verdi. "Pekala, gördün işte."

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyecek değilim," dedim, doğrulup bacaklarımı sandalyenin kenarından sarkıtarak. "Ama bir Vahşi ile eşleşmenin nasıl bir şey olduğu hakkında oldukça iyi bir fikrim var. Dürüst olmak gerekirse tavsiye etmem. Ama senin sapığınla benim kralım arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, gözümü kırpmadan Vahşilere geri dönerdim."

Başını salladı. "Bunu düşüneceğim."

"Söylediği şeylere göre hareket etme şansı bulmadan önce bunu bir düşün, tamam mı?"

Tekrar başını salladı.

"Sürüde birlikte eğlenebiliriz. Tek kız olmamak güzel olurdu. Saklanmak zorunda olmadığında hayat daha farklı." Ayağa kalktım.

"Beni kışkırtma, Kurt Kraliçe." "Cidden,

bana öyle diyemezsin."

"Elbette yapabilirim. İki hafta içinde kralla çiftleşeceksin." Ayağa kalktı ve ben de onu odadan çıkıp kasaya kadar takip ettim. Telefonumdaki bir uygulamayla ödeme yaparken, "Bir dahaki sefere taç dövmesi , değil mi?" diye alay etti.

Enzo cüzdanımı ya da paramı ve şekerimi taşımak için kullandığım küçük çapraz çantamı geri getirmemişti ama bir noktada bulacağımı umuyordum.

"Taç dövmesi yaptırmaktan bahseden o."

"Yani taçlar *eşleşecek*." Sırıttı. "Başka mürekkebi var mı?" "Yok. Sadece gülünç derecede güzel bir cildi var."

"O zaman onu bozmamız gerekecek." Fişi bana uzattı, ben de çöpe attım.

"Bunu söylediğimi ona söyleme. Sonunda

kırık kemikler."

"Ona hakaret ettiğin için sana zarar vermez."

"Ama Aspen'e hakaret değişir," dedi Jake kolayca, yanıma gelerek. "Gidiyor muyuz?"

"Evet, işimiz bitti."

Arthur kışını ovuşturarak, "Koridorda daha rahat bir kanepa bulmayı gerçekten düşünmelisin," dedi. "Ouch."

Nova, "Aslında aylaklığı caydırmaya çalışıyoruz," diye karşılık verdi.

"Bugün başarısız oldu," diye alay etti Jake. Onu süzme şeklinden ilgilendiği anlaşılıyordu. Sanki bunu düşünüyormuş gibi ona bir aşağı bir yukarı baktı.

Sıradan bir seksle birinin kurdunun kokusunu alması riskini alacak kadar cesur olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama eğer gerçekten Hunter'ın gizemli kızıysa... Jake'le birlikte olmak onun için kötü bir karar olurdu.

"Bu hafta bir barda falan buluşmak istersen bana mesaj at Nova. Bu piçlerden kaçamam ama dışarı çıkmak eğlenceli olur." Etrafımdaki erkekleri işaret ettim.

"Kralınız bir bara gitmenize izin verir mi?"

"kadar çok gitti ki, gittiğimi bildiğinden şüpheliyim." Arthur

yardımsever bir tavırla, "Ona söyleriz," dedi.

Gözlerimi devirdim ve Nova sırtıttı. "Sana mesaj atarım."

nineteen

ASN

ENZO o gece geri gelmedi. Ya da bir sonraki.

Ya da ondan sonrakini.

Ondan da haber alamadım.

Onsuz ilk gün ayakkabı alışverişine çıktım ve kaybolan savaş botlarımı, spor ayakkabılarımı ve sandaletlerimi değiştirdim.

Ertesi gün öğle yemeği için Nova ile buluştum ve sapığı ve ikimizin de kürk büyütebileceği gerçeği dışında her şeyi konuştuk.

Ve Enzo.

Biz de onun hakkında konuşmadık.

Ertesi gece birlikte bir bara gittik. Fletcher dışındaki maiyetim fırtına gibi flört etti ve ben sağ salım eve döndükten sonra tanıştıkları gruplarla buluşma planları yaptılar. Nova ve ben sadece meyveli içkilerimizi yudumlayıp takıldık.

Gerçekten

mi?

Eğlenceliy

di.

Daha önce hiç gerçekten kendim olabileceğim bir arkadaşım olmamıştı. Eski sürülerimdeki kadınlarla iyi geçinirdim ama onlarla hiç takılmazdım.

Nova ve ben ertesi gece başka bir bara gittik. Bardaki herkes aniden sessizleştiğinde, alabileceğim potansiyel işlerin bir listesi üzerinde artıları ve eksileri tartıyorduk. Bunu sadece belli belirsiz fark ettim ve bir şey yapacak zamanım olmadı.

Nova kâğıda dokunarak, "Smoothie dükkânında çalışmanın en güzel yanı sessiz olması," dedi. "Muhtemelen daha iyi bir işten gelecek paraya ihtiyacın olmayacak ve-" bakışları omzumun üzerinden bir şeye odaklanınca sözünü kesti.

Ve soldu.

Derhal.

Burun deliklerim alevlendi ve kurdum mırıldandı.

Kahretsin.

Enzo kabinde yanıma ve yan tarafı benimkine değene kadar yana kaydı.

Onun varlığına tepki vermemeye çalıştım ama kurdum beni guruldattı. Onun kurdu da aynısını yaptı.

"Devam et," dedi.

Nova'yla mı yoksa bardaki diğer herkesle mi konuştuğundan emin değildim.

Etrafımızdaki konuşmalar yavaş yavaş yeniden başladı.

Nova boğazını temizledi.

"Nova, bu Alfa Kral, Enzo. Alfa, bu da arkadaşım Nova," dedim ani garipliği gidermek için.

Ve onu, benimle zaten ince bir buz üzerinde olduğu konusunda uyarmak için.

Hâlâ iletişim kurmuyordu ve ona Alfa demek mutlu olmadığımı bildirmenin en kolay yoluydu.

Eğer bana arkadaşına mal olursa, kemikleri kırılan ben olacaktım. Ve bunlar *onun* kemikleri olacaktı.

Kolunu omzuma attı ve burnunu saçlarıma doğru indirdi. Her zamanki gibi gömleksiz olduğu için kolu ve göğsü çıplaktı.

Kokumu alınca hırladı.

Nova koltuğundan kayarken sesinde sahte bir parlaklıkla, "Vay canına, saate bak," dedi. "Buradan başka bir yere gitmem gerekiyor. Çok eğleneliydi."

"Özür dilerim" diye mırıldandım.

"Merak etme." diye karşılık verdi. Ve gitti.

Onunla yer değiştirmeyecek olsam da, bunu yapabilme özgürlüğüne imreniyordum. Takipçisinden gelen en yeni mesajları bana sessizce göstermişti ve bu çok korkutucuydu. Daha da kötüye giderse, gerçekten berbat bir arkadaş olup krala onun ne olduğunu söylemem gerekecekti ki kral ve kardeşleri onu koruyabilsin.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Bardaki herkes işimizi bilmesin diye sessizce konuşarak Enzo'ya sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Saçın neden Jake'inki gibi kokuyor?" Göz ucuyla

Jake'in bir kadınla ön kapıdan çıktığını gördüm. Korkak herif.

"Bana alacağını söylediğin kokusuz saç kremi sipariş etmemişsin. Jake'in elinde fazladan bir şişe vardı, o da zar zor kokuyordu. İki gece önce pokerde ondan kazandım."

"Poker mi?" Enzo'nun sesi alçaldı.

"Evet. Sürün beni seviyor. Ben de onlardan hoşlanıyorum. Artık beni poker oynamaya davet ediyorlar." Hırladı. "*Bizim sürümüz.*"

"Elbette."

Burnunu boğazıma kadar indirebilmek için bir eliyle saçlarımı topladı.

Gerildim.

Nefes aldıktan sonra hareketsiz kaldı. Sonra tekrar içine çekti. "Neden mürekkep gibi kokuyorsun?"

"Dövme yaptırdım."

Teknik olarak üç dövme yaptırmıştım. Ama kızıp kızmayacağından emin olmadığım zamanlarda dövme daha iyi geliyordu. Ve yaşadığı şehirdeki halka açık bir bar onun kendini kaybedeceği bir yer değildi.

Tüm vücudu gerildi. "Ne yaptın?"

"Dövme yaptırdım," diye

tekrarladım.

Yavaş bir nefes verdi.

Sonra beni kabinden çıkardı ve önünde ayaklarımın üzerine yatırdı. Oda tekrar sessizleşti.

Enzo beni barın karşısına geçirirken kalçalarımı sıkıca kavramıştı, siki kıcıma sertçe dayanıyordu. Yine kot pantolon giymişti ve hala gömleği yoktu.

Beni kadınlar tuvaletine yönlendirdi. Tuvalet boştu. Binadaki herkes binanın ana bölümünde kralı izliyordu.

Bana ne yapacağını görmek için bekliyordum.

Kapıyı arkamızdan kapatırken kalçalarımı serbest bıraktı. Aramızda birkaç adım şekilde geri çekildim ve ellerimi kalçalarıma koydum.

"Neden biz-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Giysilerinizi çıkarın," dedi.

Göz kırptım.

"Kıyafetlerinizi , Prenses."

Bu komut beni tahrik etmemeliydi ama etti. Bunun için kendimden birazcık nefret ettim. Kurdum neredeyse heyecandan titriyordu, bu yüzden onu suçluyordum.

"Bu bir emirdi, rica değil," dedi. "Siktir git. Ben senin kurtlarından biri değilim."

Bana doğru bir adım attı.

Ben bir adım geri attım.

"Sen benim eşimsin ve iznim olmadan kokunu değiştirdin. *Şimdi* kıyafetlerini çıkar." Şaka yapmıyordu.

Kurdum yüzeye çıktı ve tişörtüm bir kalp atışı sonra başımın üzerindeydi. Botlarım, çoraplarım ve tozluklarım da onu takip etti.

Sütyenim ve tangam üzerimde kaldı. Bunu sağlamak için kendimi yeterince kontrol ediyordum. Gözleri yavaşça vücudumda gezinirken kısılmıştı.

Çok yavaş.

Aşağı, sonra tekrar yukarı.

Nefes alışımı yavaşlatmaya çalıştım. Çok hızlıydı. Ama o beni tepeden tırnağa içine aldıkça daha da hızlandı.

Sonunda bir adım öne çıktı.

Kendimi olduğum yerde kalmaya zorladım.

İlk gün duşta yaptığı gibi yavaşça etrafımda dolaştı. Bu sefer, hareket ettikçe parmakları tenimde geziniyordu.

Köprücük kemiğimin üzerinde uçan kuşların küçük dövmesini okşadılar. Göğüs kafesindeki, göğsümün hemen altındaki ay ve çiçekler. Ayak bileğimi saran ve baldırıma kadar uzanan kavak ağaçlarını daha iyi görebilmek için eğildi.

Eli dizime dolandığında ve önümde diz çöktüğünde nefesim kesildi.

Burnunu göbeğime doğru eğdi, külotumu kenara çekti ve oradaki kokumu içine çekti.

Göğsü guruldadı.

Kulağa onay gibi geliyordu ama bu gerginliğimi azaltmadı. Başka bir şey de olabilirdi. Kızgınlık gibi.

"Hangi erkek ellerini göğüslerine bu kadar yaklaştırdı?" diye sordu, sesi alçak ve hırıltılıydı.

"Yok. Benim sanatçım bir kadın."

Kardeşinin kadın, ama bunu söylemedim. Göğsü tekrar guruldadı.

Kesinlikle memnuniyet.

Biraz gevşedim ama sonra dili klitorisimin üzerinde gezindi.

Nefesim kesildi, neredeyse kığımın üstüne düşecekken kendimi dik tutmak için saçlarından tuttum.

Enzo beni sabitlemek için tutuşunu ayarladı, tangamın kumaşını bir pençeyle koparıp kenara atmadan önce elini kığıma sardı. Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirerek beni daha derin öpebilmek için açtı.

Hem daha sert.

Beni diliyle becerirken yüzüm buruştu, ağzının üzerine boşaldığımda bir zevk çığılığını bastırana kadar ağırlığımanın daha fazlasını aldı.

Kafamın güzelliğı geçince, gerçekler

tekrar ortaya . Hâlâ banyodaydık.

Bir barda.

Halkın

içinde.

İnsanlar orada birlikte olduğumuzu biliyorlardı ve muhtemelen bizi çok yakından dinliyorlardı.

"Dövmeleri beğendin mi?" Yüzünü göbeğimden uzaklaştırarak başardım. Beni yalayarak temizliyor, arzumun her damlasını alıyor ve bunu yaparken beni tekrar ıslatıyordu.

"Seviyorum. Şimdi benim gibi koktuğun için onları daha da çok seviyorum." Bacağımı omzundan çekmeme ve titrek bir adım geri atmama izin verdi - ama sonra önümde duruyordu.

Çıplak kığım duvarla buluşana kadar beni geriye doğru yürüttü.

İğrenç.

"Tuvaletteyiz Enzo," dedim, elini kalçalarımın arasından geçirirken.

Dudaklarımı yakaladı ve onun tadıyla benim tadım birbirine karışınca ayak parmaklarım kıvrıldı.

Beni daha önce hiç öpmemişti ama ağzı mükemmeldi.

Yine de geri çekildim. "Dışarıda bizi dinleyen insanlar var."

Ağzımı tekrar yakaladı.

Bir süre beni öpmesine izin verdim, başparmağını tam klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde bir iniltiyi zar zor bastırdım.

Sonra tekrar geri çekildim, biraz daha zor nefes alıyordum.

"Gittiğimizde bizi izleyecekler. Kokumuzu alacaklar. Bunu burada yapamayız."

Dudakları kulağımı okşadı.

Dişlerini hafifçe lobumun üzerinde gezdirip oradaki piercinglere takıldığında kalçalarımı sıktım. "Ben kralım, Prenses. Ne istersem onu yapabilirim. Ve şu anda, bu sensin."

Oh.

Vay
canına

.

Kahr
etsin.

Beni tekrar, daha sert öptü ve ben de bir elimi yüzüne götürüp alnını benimkinden uzaklaştırdım.

Gözlerini bana dikti.

"Günlerdir senden tek kelime duymadım, Enzo. Ortaya çıkıp arkadaşımı korkutamazsın ve beni bir bar tuvaletinde beceremezsin. Kral sensin, ama *kraliçen* olmamı istiyorsan, bu saçmalıklar işe yaramaz."

Onu daha önce durdurmalıydım ama geç olması hiç olmamasından iyidir. Göz kırptı.

Bekledim.

Bir dakika sonra ellerini isteksizce üzerimden çekti. Kendimi onun dokunuşundan mahrum bıraktığım için kurdum bana hırladı ama bunu aşması gerekiyordu.

"Haydut bir kurt avlıyordum," dedi sonunda, sesi alçak ve sertti. Sesi duyunca çıplak tenimde tüylerim diken diken oldu ama . "Seninle çok uzun saatler uyudum ve kokusunu kaybettim. Onu tekrar bulmaya çalışıyordum."

"Buldun mu?"

"Hayır." Sesinde acı vardı. Endişe de vardı. "O zaman henüz kudurmamış."

"Henüz değil, ama olacak. Ve başıboş kurtlar her zaman çabucak yeni bir sürü bulurlar."

Kudurmanın eşiğindeki bir haydut diğerlerinin sürüsüne katılırsa, bu bir kan zincirini başlatabilir.

Daha fazla
kuduz.

Daha fazla
ölüm.

"O zaman neden geri döndün?" diye sordum.

Onu son gördüğümde olduğu kadar yorgun . Ormanda uyumuş ve orada yemek yemiş olmalı, en azından biraz.

"Benim kurdum."

Tüylü canavar beni görmek istedi.

Biraz hayal kırıklığı yaratsa da çok tatlıydı.

Adamın benim için geri gelmesini ummaktan vazgeçmeliydim. Ya da benimle konuşmak için uzanmasını. Ya da... sırf o istediği için benim için bir şey yapmasını.

Bağlantımızın onun tarafında bir arzu olmadığını kabul etmem gerekiyordu. Sadece kurttu.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Pekâlâ. Konuşmak için başka bir yer bulalım, böylece o beni doyurabilir ve sen de avlanmaya geri dönebilirsin."

Enzo tekrar gözlerini kırptırdı, açıkça şaşırmıştı.

Vücudunu hafifçe kendimden uzaklaştırdım ve o da bana geçmem için yeterince yer verdi. Ben eğilip kıyafetlerimi alamadan, o benim için onları almıştı.

Taytımı onlarsız giyerken ikimiz de yırtık külottan bahsetmedik.

Ve onları cebine attığında .

Aynaya baktığımda yüzümün kızardığını gördüm ama bunun dışında normal görünüyordum. Herkes Enzo'nun nefesindeki arzumun kokusunu alabilecek ve bana ne yaptığını tam olarak bilecekti.

En azından salgısı kalçalarımın aşağı damlamayacaktı. Gururumun bir kısmını koruyabilirdim.

Dışarı çıktığımızda banyonun kapısına dikilmiş olan tüm gözler başka yöne kaydı. Enzo her zaman yaptığı gibi beni önünde tutuyor, ereksiyonunu gizlemek için vücudumu kullanıyordu. Kot pantolonu çoğunlukla kontrol altında tutmaya yardımcı oluyordu ama adam devasa boyutlardaydı. Bunu tam olarak gizlemenin bir yolu yoktu, özellikle de ağzını bana o şekilde yaptıktan sonra. Adam düpedüz azgındı.

Belki herkes *onun* arzusunun kokusunu da alırdı.

Dışarı çıktığımızda Fletcher barın dışında bekliyordu ve yanımıza geldi. Enzo'nun belimi bırakmasını bekliyordum ama bırakmadı.

"Onu sürünün topraklarına geri götüreceğim. Önümüzdeki birkaç saati kendine ayırabilirsin," dedi Enzo kardeşime. "Sen döndüğünde tekrar yola çıkacağım."

Fletcher homurdandı ve arkadaşlarına yetişmek için geri döndü.

"Son birkaç gündür sadece üstünü değiştirmek için odasına gitti. Senin çantana yerleşecek zamanı bile olmadı. Arada bir mola verebilmesi için onunla ilgilenecek başka birini bul," dedim.

"Başka hiç kimse senin güvende olmanı bu kadar önemsemiyor. Bağlı mühürledikten sonra benim kokum seni koruyacak ve onun çalışma saatleri azalacak."

"Daha önce Lodge'daki odamızdayken kimsenin beni korumasına gerek yoktu," diye karşı çıktım.

"Güvenliğinizi artık daha ciddiye alıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Benim güvenliğimle mi ilgili, yoksa senin sahipleniciliğinle mi ilgili?" Cevap vermedi.

Gerçekten bildiğini sanmıyordum.

"Arkadaşın. Kim o?"

"Nova Jacobs. Silas'ın sürüsündeki dişilerden biri. Doğuştan, grup üyesi değil. Onunla birkaç ay önce onu beklerken tanıştım ve saatlerce dövmeler hakkında konuştuk. Ondan hoşlandım. Ona kibar davranacaksın."

"Tamam."

Kamyonetine ulaştık ve beni yolcu koltuğuna kaldırdı. Kapıyı kapatıp kendi tarafına geçmeden önce emniyet kemerimi bağlamak için yanımdan uzandı.

Onun kapısı da kapandı ve resmen yalnız kaldık.

Bir nefes çektim. "Böyle halka açık bir yerde bana katılırsan, ellerini yaptığın gibi üzerime koyamazsın. Bu insanları rahatsız eder."

"Sen bana aitsin. Sana istediğim zaman, istediğim şekilde dokunabilirim."

"Ben *bana aitim*. Eğer hayır dersem, cevabım budur."

Hırladı ama karşı . Haklı olduğumu biliyordu.

Kaldırıma yanaştı. "Nova kahve ve mürekkep gibi kokuyor. Hunter'ın gizemli kadını gibi."

Kahretsin.

Olmasını istediğimden daha zekiydi.

Onu da kaçırırsa çok kızacaktı.

"Onda kurt kokusu almadım ve eğer bir şekil değiştiren olsaydı bunu ," dedim. Bu bir riskti. Enzo blöfümü görebilirdi.

Ancak her iki ifade de doğruydu.

Kahve ve mürekkep onun kokusunu benden tamamen saklıyordu ve eğer o bir şekil değiştiren olsaydı bilirdim. Bilirdim zaten.

İsteksiz bir onay sesi çıkardı ve o an için kazandığımı biliyordum. Konuyu tekrar açacaktı ama zamanım vardı. Kaçan haydut kurtla işi bitene kadar onunla daha fazla ilgilenmeyecekti.

Hunter'ın onu sorduğunu mesajla bildirmenin bir sürü yolu vardı ama ertesi gün yine öğle yemeğinde buluşma planımız vardı. Bunu ona o zaman söylemek en güvenlisi olacaktı, böylece Hunter mesajları okumayacak ve şüpheli bir şeyler olduğunu düşünmeyecekti.

"Nasıl oldu da onunla bir bara gittin?" Enzo sordu.

"Nova mı? O benim dövme sanatçım. Konuşurken iyi vakit geçirdik, bu yüzden daha sonra plan yaptık."

Başını salladı. "Ve hiç adam yoktu..."

"Bizimle flört etmeye çalıştı mı? Hayır. Kadınların hiçbiri bizimle konuşmaya çalışmadı bile. İnsanlara size ait olduğumu söylemek için tenimde kokunuzun olmasına gerek yok. Üç devasa alfa erkeği bunu benim için yaptı ve bu süreçte herkesi korkutup benden uzaklaştırdı."

Enzo bundan memnun görünüyordu.

Otoyola saptı ve Loca'ya doğru geri döndü. Bir dakikalık sessizlikten sonra yemin etti ve elini şakağına götürdü.

"Ne oldu?"

"Haydut kudurdu," diye homurdandı Enzo, kamyoneti ani bir U dönüşüyle ters çevirirken. Kilitli emniyet kemerime çarparken *oh-bok* kolunu tuttum. "Buradan sadece birkaç dakika ötede. Birini öldürmeden önce bu işi halletmeliyim. Sen kamyonda kalacaksın."

Sesi otoriteyle çınliyordu ama bakışları dikiz aynasından bana kaydığında endişeli olduğunu görebiliyordum.

Toprak yola doğru keskin bir dönüş yaptı.

Çubuğu daha sıkı kavradım. "Anlaştık."

Kuduz bir erkek kurt adamla dövüşüp de ölmeyeceğim bir dünya yoktu. Nasıl dövüşüleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kurdum kendini tutmaya çalışırdı ama o da benim kadar bilgisizdi.

"Biriyle iletişim kurduğunuzda canınız bu kadar çok mu yanıyor?"

diye sordum. "Kardeşlerimle konuşmak daha kolay."

Belki de gittiğinde benimle nedeni buydu.

Yine de kardeşlerinden birinden beni grup sohbetine eklemesini isteyebilirdi, böylece neler olup bittiğini öğrenebilirdim. Belli ki istememiş.

"Henüz kimse ölmedi mi?"

"Henüz değil. Birkaç infazcım onu kovalıyor ve bize doğru geliyor. Yaralı bir insan kadın var. Çılgılığı onları buraya getirdi. İçlerinden biri onunla birlikte ve durumu iyi görünmüyor."

"Kahretsin."

"Sen kamyonda kalıyorsun."

"Biliyorum. Bunu zaten söylemiştin. Ben de kabul ettim."

Toprak yolun ortasında durana kadar aramızdaki sessizlik gergindi. Park edecek başka bir yer yoktu ama aracı kapatmadı.

"Kamyonu terk etme," diye tekrarladı. "Eğer kavga buraya gelirse, geri çekilin ya da düz gidin. Eğer biri yaralı kadını getirirse, seni Loca'ya geri götürecekler. Onlara güvenebilirsiniz."

"Tamam, Enzo. Ben iyi olacağım. Tehditle başa çık."

Sanki aynı fikirde olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı.

Sonra yüzümü tuttu ve beni öptü. Sertçe.

Öpücük başlar başlamaz bitmişti. Kamyondan çıktı ve kıyafetlerini bıraktı. Ormanın içinde kaybolmadan önce muhteşem, pürüzsüz teninin yerini siyah kürkü almıştı.

Birden yol çok karanlık geldi. Ve

çok küçük.

Ve çok boş.

Kurdum ağaçları yakından izliyordu, .

Parmaklarım koltuklara gömüldü.

Vites değiştirmeliydim. En azından o zaman koşmaya hazır olabilirdim. Bu haliyle kendimi kolay hedef gibi hissettim.

Ormanı duyabilmek için penceremi birazcık indirdim. Kurdumun kulakları dinlerken gerildi ama hiçbir şey duyamadı.

Mantiken, Enzo'nun beni kuduz kurdun yakınında bırakmayacağını biliyordum. Şehri korumak istiyordu ama söz konusu ben olunca deliye dönüyordu.

Belli ki beni kurtları duyabileceğim bir yerde bırakmamıştı.

Yine de dinledim.

Birkaç gergin dakika geçti.

Sonra birkaç tane daha.

Uzaktan büyük bir ağaç dalının kırıldığını duyduğumda gözlerim açıldı.

Kuduz mu geliyordu? Enzo geri mi dönüyordu?

Bunu daha fazla dal kırılması izledi.

Birisi ağaçların arasından hızla geçiyordu. Hızlı hareket ediyordu. Kurdum daha yakından dinledi.

Sadece iki ayak.

İnsan olamayacak kadar hızlı hareket ediyor.

Devasa bir kurt adam olmalıydı, çünkü sesleri çok ağır geliyordu.

Belki de Enzo'ydu ama iki ayağının üzerinde bu kadar hızlı bana doğru gelmesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Camımı açtım ve hızla sürücü koltuğuna tırmanarak kamyonu sürmeye başladım. Eğer tanıdığım biri değilse, kötü bir şey olmadan önce kıcıımı oradan çıkaracaktım. Ben hala dişi bir kurttum. İnsanlar hala isteyebilir-

Bir adam açıklığa daldı. Onu sürüden hayal meyal tanıdım ama yerini belirlemeye çalışmadım.

Çünkü kollarında bir kadın vardı. Vücudu gevşekti, açık teni solgundu ve kanla beneklenmişti.

Kamyonu tekrar park ettim ve arka koltuğa tırmandım. Lodge'a nasıl gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden adamın sürmesi gerekecekti.

Beni arkada gördü ve kapıyı açarak kadını kollarıma bıraktı. "Onu sıkı tut ve göğsüne baskı yapmaya çalış. Hastaneye gitmemiz gerek."

Sesi acımasızdı.

Ellerinde ve çıplak göğsünün her yerinde ıslak, parlak kan vardı. Kokusu o kadar yoğun ki midemi bulandırdı.

Karnına baktım ve neredeyse boğuluyordum.

Göğsüne sardığı gömleğin altından bakınca dört kalın yaranın üst kısımlarını görebiliyordum.

Pençe izleri.

Kesikler.

Derin olanlardan.

Bir dakika sonra adam şoför koltuğundaydı ve bizi hızlı bir U dönüşüyle götürüyordu.

Sertçe bastırdım ama nefes alışının ne kadar sık olduğunu görebiliyordum. Bilinci kapalı olmalıydı. Zar zor-

"Öleceğim," diye mırıldandı, gözlerini açıp boş gözlerle tavana .

O ölecekti.

Neredeyse tenindeki ölüm kokusunu alabiliyordum.

Kurdum ayağa kalktı ve konuşamasak da ne düşündüğünü biliyordum.

Kız ölecekti... eğer onu kurtarmaya çalışmazsak.

Dişlerim uzadı. Kurdum hazırды. Ama geçmişte bunu denediğimiz tek seferde neredeyse beni öldürüyordu.

Ya bu sefer beni gerçekten öldürürse? "İyi

olacaksın," dedim kıza. İkimiz de bunun

bir yalan olduğunu biliyorduk.

Gözleri kapalıydı.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Ona ne oldu?" Şoföre sordum.

"Babası haydutlardan biriydi. Sürüsü, insan formunda olan tek kişi o olmasına rağmen gitmesine izin vermedi. Hepsi delirmişti. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmiyoruz."

Boğazım düğümlendi.

Çok genç
görünüyordu.

On yedi ya da on sekiz. Belki de on
dokuz. Ölmesine izin veremezdim.

Yapamadım işte.

"Onu değiştirmeye çalışacağım." Kalbim şiddetle çarpıyordu. "Eğer işe yararsa, bir kurt adam olacak. Enzo onun güvende olduğundan nasıl emin olacağını bilir. Eğer , ona söyle... Nova'yı korumasını söyle."

"Sen neden ?" İnfazcının sesi tedirgindi. Endişeli.

Yine de açıklayacak vaktim yoktu. Eğer açıklarsam, bu ona sadece benim hayatımın daha önemli olduğunu iddia etmesi için zaman kazandıracaktı.

Değildi.

En azından ben yaklaşık yirmi altı yıl yaşamıştım. Deli kurtlarla birlikte ormanda kapana kısılmış bir gencin ölmesine izin veremezdim.

Ben de kolunu ağzıma götürdüm ve ısırdım.

Enerjimin tükendiğini hemen hissettim. Vücudumdaki her tüy diken diken olmuştu ve enerji beni terk ederken elektrik çarpmış gibi hissediyordum.

Nefesim kesildi. Görüşüm
sallanmaya başladı.

Kızın nefesi kesildi ve yukarı doğru sarsıldı. Onu daha fazla tutacak gücüm yoktu ama kucağımdan yuvarlanmadı.

Enerjimin tükenişi daha da şiddetlendi.

Görüşüm fark edildiğinde kurdum hırladı.

Kızın kolunu bıraktım. Aramızdaki bağlantı resmen kurulmuştu. Onu öldürmediğim sürece geri dönüş yoktu. Bu da olmayacaktı, çünkü onu kurtarmak için hayatımı riske atıyordum.

Dünya etrafımda dönüyor olmasına ve her şeyin odağını kaybetmiş olmasına rağmen, bir şeylerin acele ettiğini hissettim.

Gurur.

Güven.

Benim mi yoksa kurdumun mu olduğundan emin değildim ama bir şey açıktı.

Doğru olanı yapmıştım.

Kızla aramızdaki bağlantı aniden koptu ve her şey karardı.

Arkadaşım hastane yatağındaydı.

Yanındaki kız, onun yanında bir topun içinde
kıvrılmıştı. Yeni kurt formunda.

Ufak tefek, koyu sarışın bir kurttu. Aspen'inkinden çok daha küçüktü.

Paylaştıkları koku o kadar yoğun, o kadar güçlüydü ki, kimse onları ayırmaya cesaret edememişti.

İkisi de torbalarına bağlıydı. İlaç. Kim bilir başka ne vardı. Volta atmayı bırakamadım.

"Bir söyle," diye homurdandım uygulayıcım James'e. Sandalyeye yığılmıştı, bitkin ama emir karşısında şaşırmamıştı.

İkimiz de kurumuş kanla kaplıydık.

Birisi bize temiz kıyafetler vermişti ve ben sadece şortla uğraşmıştım.

"Aspen kızı değiştirmeye çalışacağını söyledi. Eğer başarırsa, kız bir kurt adam olacakmış. Eğer başaramazsa Noah'ı korumanı söylememi istedi. Sonra kızı ısırды ve kız bayıldı."

Bu olay neredeyse yirmi dört saat önce gereklemiti.

birkaç saat sonrasına kadar hastanede olduğunu bilmiyordum. Hala ormandaydım, haydutları avlıyordum.

Arkadaşıım hastanedeıken, acı çekerken.

Muhtemelen lrken.

Eğer James onunla konuşan son kişi olmasaydı, çoktan boğazını paralamıtım. Bu kırık bir bacak değil, onun *hayatıydı*.

Clay odaya girdi ve bana bir paket yemek uzattı. "Bunu ye." "Noah da kim?"

Homurdandım.

Clay en azından üçüncü kez, "Sürüde iki tane var ama ikisi de iyi," dedi.

Fletcher kız kardeşinin yanındaki sandalyede oturuyordu, gözleri koyu renkti ve saçları dağınıktı.

Onun durumundan benden önce haberdar olmuştu. Bana söyleyen oydu.

Fletcher kız kardeşinin insanları kurda dönüştürme yeteneği konusunda bildikleri hakkında tek kelime etmeyi reddetti. Yine de bunu yapmasına aırmamıtı. James ona kucağında kanlar içinde yatan on dokuz yaşındaki kadından bahsettiğinde de aırmamıtı.

fkem alevlendi.

Yumruklarımı daha sıkı sıktım.

Clay elini omzuma koyarak, "Başka hiç kimse o kuduzu birini öldürmeden önce yakalayamazdı," dedi. Elini salladım. "O kararını verdi. Senin yapabileceğin başka bir şey yoktu."

Tüm vücudum titredi.

"Sandviçi ye. Yardımı olur," diye ekledi kardeşim.

Lanet burnunu kırmak istedim.

Paketin doktoru geldi ve kadınların hayati değerlerine baktı. Asılı sıvı torbalarını kontrol etti. Yakındaki bir ekrandan bir şeyler okudu. "Kızın hayati değerleri güçlü. Olması gerekenden çok daha hızlı iyileşiyor. Erkek bir kurt adamdan daha hızlı."

"Dişi kurtadamlar daha hızlı iyileşir," dedi

Fletcher. Ona ters ters baktım.

Bunu zaten biliyordum ama benden başka hangi bilgileri saklıyordu?

"Başaracak," dedi bana, ama yüz ifadesi kasvetliydi. "Öyle şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu. Yakında elimizde daha büyük bir sorun olacak."

Şaka yapmıyorum.

Eğer Aspen kadınları kurt adama dönüştürebilseydi, tüm şehir kapılarıma dayanır, eşlerini değiştirmesini talep ederdi. Kuzenlerini. Kız kardeşleri. Çocukları.

Ve belli ki bu sonsuza kadar tekrarlayabileceği bir numara değildi. Kalp atışları o kadar zayıftı ki, bunu atlatabileceğinden emin görünen tek kişi Fletcher'dı.

"Sandviçini ye," dedi Clay ve tekrar uzaklaştı. Telefonu çaldı ve kulağına götürmeden önce ekranda Hunter'ın adını gördüm. "Hangi Noah'nın korunması gerektiğini buldun mu?"

"Hayır, ama kız için bir isim buldum. Sydney Lawrence. Yine de başka bir sorunumuz var. Hastane kapısında toplanan küçük bir kalabalık var. Kameraları var. Olayların büyümesini engellemek için daha fazla adamımızı gönderiyorum ama onlar da neler olduğunu bilmek istiyorlar."

Fletcher tekrar bakışlarımı yakaladı. "Burada kalması mümkün değil."

"Bir açıklama yapmadığın sürece," dedi Clay bana. "Her kişiliğinden hiçbir şey katmadan. Onları sakinleştirecek birine ihtiyaçları var, tehdit edecek birine değil."

"O zaman sen yap."

Başını iki yana salladı. "Sen olmalısın." Tekrar hırladım.

Ondan uzaklaşmak istemedim... ama alternatifi onu daha fazla riske atmaksa, giderdim.

Aspen'in yanına doğru ilerleyerek elimi alnına koydum. Tenimdeki kan kuruydu ve bunu görmezden geldim.

Kalp atışları benim dokunuşumla biraz hızlandı. Çok yavaş ve zayıftı, bu iyi bir şeydi.

Yüzümü başına doğru eğdim, boştaki elimi kalçasına koydum ve kulağına, "Eğer ölürsen, kardeşini öldürmek zorunda kalacağım, Prenses. Bunu aklından bile geçirme."

Kıpırdamadı ama bir parçam beni duyduğunu hissetti.

Elimi alnına götürdüm ve başımı çevirmeden, "Hemen döneceğim," dedim.

Sonunda kendimi onun yanından ayrılmaya ikna etmem birkaç dakika daha aldı ama sonunda odadan çıkıp koridora doğru yürüdüm.

Clay bana ayak uydurdu. "Ellerini yıkarsan daha iyi dinlerler. Ve göğsünü. Ve yüzünü."

"Beni dinlemelerini istemiyorum. Benden çok korktukları için onun yanına bile yaklaşamamalarını istiyorum."

Clay aynı fikirde olmadığını belirten bir ses çıkardı. "Korku burada en iyi yol değil. Sevdikleri kadınları yaşlılık ve ölüm yüzünden kaybetmekten, hayatlarını kaybetmekten korktuklarından daha fazla korkuyorlar."

"Farkındayım. Bu şehirdeki her kurt ve kadın onun bu büyüü kendileri, eşleri ya da akraba oldukları biri üzerinde kullanmasını isteyecektir. Hepsinin benden umutlu olduklarından daha fazla korkmaları gerekiyor."

Clay iç çekti. "Pekâlâ. *Sadece-*

" *Sadece yok.*"

Hastanenin kapıları açıldı.

Aralarından geçtim ve dışarıdaki beceriksiz kalabalık sessizliğe büründü.

Telefonlar fotoğraf veya video çekmek için kaldırıldı. Bu iyiydi. Kanla kaplı görüntülerimin dolaşıma girmesini istedim.

"Gerçekten ihtiyacı olanların ya da sevdiklerinin hastaneye gitmesini engelleyen herkes önümüzdeki bir ayı hapiste geçirecek," dedim kalabalığa bakarak.

pek çok insan büyük bir geri adım attı.

Erkek kurtadamlar, sanki kadınları benden koruyabileceklermiş gibi dışı insanların önüne geçtiler.

Ölmelerini isteseydim, yapamazlardı.

"Söylentiler doğru," dedim açıkça. "Eşim bir şekilde ölmek üzere olan bir insan kadını kurt adama dönüştürdü. Nasıl olduğunu bilmiyoruz. Nedenini de bilmiyoruz. Şu anda hayatı pamuk ipliğine bağlı ve kurtulup kurtulamayacağını da bilmiyoruz. Yine de buradayım. Sizinle konuşmak zorunda kaldım."

Bir bütün olarak, birkaç adım daha geri gittiler. Yeterince uzak değildi.

"Eğer Aspen kendini öldürmeden daha fazla kurt yapabiliyorsa, bunu yapmak isteyecektir. Ve her seferinde bunun bedeli bu olacaksa, buna izin vermeyeceğim ve onu yapmaya çalışan herkesi coşkuyla parçalayacağım. Eğer eşimi *öldürebilecek* bir şey için bana meydan okumak istiyorsan, hiç durma." Kollarımı iki yana açtım, üzerimden baskınlık akıyordu. "Her birinizin kanının akmasını izlemekten zevk alacağım."

Hastaneye geri döndüm.

Eğer içlerinden biri bana karşılık verirse, bir açıklama yapmak için onları öldürmek zorunda kalacaktım. Neyse ki hiçbiri yapmadı.

Aspen'in odasına geri döndüğümde, banyoya girip ellerimi ovalamadan önce hâlâ stabil olduğundan emin oldum.

Olması gerekenden daha uzun sürdü.

Kanın o kadar uzun süre kurummasına izin .

Temizlendiklerinde nihayet eşimin yanına döndüm ve elimi yüzüne koydum.

Kalp atışları tekrar hafifçe güçlendi. Beni yakınında istiyordu.

Fletcher öne doğru eğildi, gözleri kalp monitörünün ekranındaydı. Doktor bize nelere dikkat etmemiz gerektiğini söylemişti, böylece kötüleşip kötüleşmediğini anlayabilecektik.
-Ve tam tersi oluyordu.

"Dokunuşun ona yardımcı oluyor," dedi Fletcher, hem şaşırmış hem de ısrarcı bir sesle. "Onunla birlikte yatağa gir."

Battaniyelerini ve tüplerini çoktan çıkarmıştım ama ona bağlı bir sürü tıbbi ıvır zıvır vardı.

O ve Clay yanıma gelip eşyaları kaldırmama yardım ettiler. Bir dakika sonra, küçük hastane yatağında sırtüstü yatıyordum, arkadaşımın kırılğan vücudu benimkinin üzerindeydi.

Ekranı izlerken ve kalp atışlarını dinlerken boynum büküldü. Yavaş yavaş güçlendi.

"Vay ." Fletcher'ın avuçları yatağın üzerindeydi ve bize doğru eğilmiş Aspen'in yüzünü izliyordu.

Doktor odaya adım attı, kapının girişinde durdu ve manzarayı inceledi. "Kurdu kokunuzu tanımış olmalı."

"Elbette kurdu beni tanır," dedim sessizce, onu rahatsız etmemeye çalışarak.

"Erkek kurtlar, onlarca yıldır çiftleşmiş olsalar bile dişi bir insanın kokusuna tepki vermezler," dedi. "Henüz bir bağı mühürlemediniz bile."

"Dolunay olmadı." Eş bağları sadece dolunayda mühürlenebilirdi. Bu, babamın dolunayda mühürleme zahmetine girdiği birkaç şeyden biriydi.

bana öğretti. Bunun neden önemli olduğunu anlamamıştım ama o ısrar etmişti ve insanlar bile bu yüzden sadece dolunayda çiftleşiyordu.

"Elbette." Doktor bir adım daha yaklaştı ve kurdum tehditkâr bir şekilde guruldadı.

Aspen kıpırdadı, çok az. Sadece kaşlarının arasında bir kırıksıklık ve göğsümdeki elinin titremesi.

Hırlamam hemen kesildi.

Doktor, "Hayati değerleri normale dönme yolunda," dedi. "İç ya da dış yaralanması yok. Bu noktada, iyileşeceğini varsaymak güvenli görünüyor. Sürecin nasıl işlediğini bilseydik, ne kadar süreceği konusunda daha iyi bir fikrimiz olurdu ama..."

Fletcher'a baktım, gözlerim kısılmıştı. Piç

herif bitkin görünüyordu.

Belki de Aspen geceleri bir başkasının onunla yer değiştirmesine izin verme konusunda haklıydı.

Diğer herkes de ona baktı.

Homurdandı. "Bu onun anlatması

gereken bir hikaye."

"Hastanede bilinci kapalı, Etch," dedi James, az kardeşi kadar bitkin bir halde. "Artık mahremiyetinin hiçbir değeri yok."

Kurdum içten içe çatladı.

Onun mahremiyetinin önemli olmasını istiyordu.

Ama James haklıydı. En önemli şey onu sağlığına kavuşturmaktı. Ondan sonra nereye gideceğimize karar verebilirdik. Zaten çok uzun süredir zayıf ve bilinçsizdi. Neredeyse bütün gün.

Fletcher yavaş ve ağır bir nefes verdi. Ailesini onun durumu hakkında bilgilendirdiğini biliyordum. Ailesi ve Silas. Hiçbiri ziyarete gelmeye çalışmamıştı, bu yüzden bu sırrın içinde olduklarını biliyordum. Benden sakladıkları için onları öldüreceğimi düşünerek uzak durmalarını söylemiş olmalıydı.

Ben olsam yapmazdım.

Sırrın içinde olsaydım ben de sessiz kalırdım. Yapabileceklerini şehre duyurmak onun hayatı için bir riskti ve herkes için ne anlama gelirse gelsin bu riski almazdım.

Neden bunu bilmiyordu?

Fletcher bir an için gözlerini kapattı. Tekrar açtığında daha karanlıktı. "Bu bir enerji transferi. Süreç. En azından biz bu kadarını teorize ettik. Bunun gerçekleştiği diğer tek seferde biz bebektik. Ne olduğunu gören tek kişi öz babamızdı. Ona göre, Aspen öz annemizi ısırmış ve dönüşüm hemen başlamış. Aspen şekil değiştiriyormuş, vücudu tüyleniyormuş ve şekil değiştiriyormuş ama başarısız oluyormuş. Aspen maviye dönmüş ve nefes almayı bırakmış. Öz annemiz Aspen'i kurtarmak için onun canını almasını istedi. O da bunu yaptı, sonra bizi evlat edinen ailemize götürdü ve evlat edinen babamıza onu öldürttü çünkü yaptığı şeyle yaşayamazdı."

Sikeyim.

Sadece...

siktir.

"Bu yüzden bunun bir enerji transferi olduğunu düşünüyoruz," diye bitirdi Fletcher, bakışları eşimin üzerinde karanlık bir şekilde oyalanırken. Kız kardeşine. "Bunun gerçekten hayatta kalabileceği bir şey olup olmadığını asla bilemedik. Şimdiye kadar."

Doktor meraklanmış görünüyordu.

"Kanı ve tükürüğü üzerinde testler yapmam gerekecek. Bunu bir laboratuvarda yeniden yaratabileceğimizden şüpheliyim, ama denemeye değer. I-"

"İyileşene kadar olmaz. O izin vermedikçe de olmaz," diye . Çenesini göğsüne indirerek onayladı. "Elbette."

"Daha ne kadar sürecek?" Fletcher sordu.

"Eğer gerçekten sadece dinleniyorsa ve hayati değerleri olduğu yerde duruyorsa, yakında uyanacağını varsayıyorum. Yine de bunun bir garantisi yok."

Hiç uyanmayabilir.

Ama insan kadınları dönüştürme yeteneği doğuştan onun bir parçasıysa, bundan kurtulacağına inanmak zorundaydım.

Yapmazsa aklımı kaybederim.

Doktor Sydney'i kontrol etti. Ona bağlı tüplerden birini ayarlarken parmakları kürküne değdi ve Sydney geriye doğru sarsıldı. Kurdu zayıf bir hırıltı çıkardı.

Clay odayı geçti ve sesini alçaltarak onun yanına çömeldi. "Hey, Sydney. Her şey yolunda. Sen iyisin. Bir kurt adam oldun ama sürümüz bunu atlatmana yardımcı olmak için burada."

Kürkü gördü ve biraz hareket etti. Sonra bağırdı.

"Soluyordun," dedi Clay nazikçe. "Kralın eşi seni ısırđı. O dişi bir kurtadam. Onun ısırđı seni bizden birine dönüştürdü ve hayatını kurtardı."

Sydney güçsüzce hırladı ama biraz sakinleşir gibi oldu.

Clay onun tüylerini hafifçe okşadı. "Her şey girecek. Dinlenmeye devam et."

Nefes alış veriş i tekrar düzene girmeden önce birkaç dakika daha mırıldandı. Yatağın kenarındaki plastik kolçaklar birbirimize dokunmamızı engelliyordu, bunu takdir ettim. Aspen uyandığında diğer kadının kokusunun tenime sinmesini istemiyordum.

BİRKAÇ SAAT DAHA GEÇTİ.

Kız insan formuna geri döndü ve Clay onun hastane önlüğünü giymesine yardım etti. James ve Arthur'un onu Lodge'a götürmesini teklif ettiğinde, Aspen uyanana kadar kalmak istediğini fısıldadı.

İnsanlar ona yemek getirdi.

Onunla gizli fısıltılarla konuştum.

Aspen birkaç kez daha kıpırdandı ama tam olarak . Ben bekledim.

BİRKAÇ SAAT SONRA, eşim nihayet gözlerini açtı.

Dış arısı karanlıktı.

Odadaki çoğu insan uyuyordu.

İkinci hastane yatağı dışarı çıkarılmıştı ve Sydney rahatsız görünen bir sandalyede, Clay'in üstünde uyuyordu. Her şey yolunda gitmişti ve yaraları tamamen iyileşmişti. Kardeşim de horluyordu, tamamen baygındı.

Hunter herkes için akşam yemeği getirmişti ve köşede telefonuyla bir şeyler yazıyordu.

Fletcher ara sıra uyukluyordu. Uyumaktan çok uyukluyordu ama tekrar uyumadan önce arada bir uyanıp Aspen'in hayati değerlerini gösteren ekranlara bakıyordu.

"Noah'nın kim olduğunu öğrendin mi?" Hunter'a sesimi alçaltarak ve Aspen'i sıkıca kavrayarak sordum. Eğer Noah bana yalan söylediği sevgilisiyse, ölecekti. Acı ekerek.

"Hala tüm kayıtlı Noah'ları inceliyorum. Somut bir şey bulamadım. Hiçbirinin onunla bağlantısı yok."

"Lanet Noah." Göğsüm olması gerekenden daha fazla titredi. "Noah kim ve sana ne yaptı?" Aspen fısıldadı.

Muhteşem dişi başını göğsümden zayıfça kaldırdığında kalbim aniden durdu.

"Prenses?" Elimle yüzünü kavradım, acısını hafifletmek için başının ağırlığını aldım. Eğer acı çekiyorsa.

"Kız-"

"Sydney yaşıyor ve tüylü. şu an için insan postuna bürünmüş olsa da bir kurt gibi," dedim.

Yüzünden rahatlama

ifadesi geçti. Sonra endişe.

"şehir biliyor mu?"

"Öyle. Senin için gelmelerine izin vermeyeceğim."

"Peki ya Nova?" *Nova*

mı?

Alnım kırıştı.

Ahh.

*Sikey
im.*

Nova'yı korumamızı istedi. James onu yanlış duymuş.

"Sürü dişileri asla risk altında değildir," dedi Hunter, dokunuşu sona ererken.

Aspen'in endişeli gözleri benimkilerle buluştu. "Seni önemli bir konuda yanlış yönlendirmiş olabilirim."

Bekledim.

Yalan söylenmesini umursamayacak kadar iyi olduğu için rahatlamıştım.

"Nova'nın kurt olup olmadığını bileceğimi söylemiştim. Biliyorum. O bir kurt. Silas onu koruyordu ama bir takipçisi var. Onun ne olduğunu bilen başka biri. Nova ve Silas kim olduğunu bilmiyor. Eğer o kişi onun insanlara dönüşebileceğini fark ederse..."

Hunter, "Bir soyadına ihtiyacım var," dedi.

Sesi çok sakindi. Çok ölçülüydü. Bizim bildiklerimizi bilmiyordu.

"Jacobs. O bir dövme sanatçısı." Aspen'in bakışları benimkilere

kilitlenmişti. "Kahve ve mürekkep gibi kokuyor," dedim.

Hunter bir kalp atışı sonra kapıdan çıkmıştı.

"Bana kızgın olamazsın. Bana kamyonu terk etmememi söyledin ve ben de terk etmedim," diye fısıldadı, göz kapakları gözlerinin üzerine düşmüştü.

"Biliyorum, Prenses." Başını göğsüme yaslamasına yardım ettim. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır. Sadece yorgunum." Bir an geçti. "Eve gidebilir miyiz? İkimiz de kurumuş kanla kaplıyız ve bu yatak gerçekten çok rahatsız."

Bir kahkaha attım.

Fletcher bir dakika sonra yanımdaydı. Eli kızımın ve bunun için ona çıkışmadım. İstesem bile.

"Aspen?"

Başını yana eğdi ve ona küçük, uykulu bir gülümseme verdi. "Hey, Fletch. Ben iyiyim."

Duyguları gözlerinden okunuyordu. Onları biraz daha yalnız bırakmak için ben de gözlerimi kaçırdım. Elde edebilecekleri en fazla şey buydu, çünkü onu bırakmıyordum.

"Sakın bunu bir daha yapma." Sesi çatallaştı.

"Yapmayacağım."

Sesindeki yalanın kokusunu aldım. Tutuşum sıkılaştı ama ona söylemedim. Bu konuda dostumla tartışan ilk kişi ben olacaktım.

Ve onu, birçoğumuzun bu konuda onunla tartışacağından emin olacak kadar iyi tanıyordum. Bir şeyi önemseydiğinde, muhteşem olduğu kadar inatçıydı da.

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldandı ona ve o da küçük bir gülümseme verdi. "Sen daha kötü görünüyorsun."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ne zamandır

dışarıdayım?" "Bir buçuk gündür."

"Sanırım doğum günümüzü kaçırdım.

Oops." "İyileştiğinde ."

"Tamam." Göz kapakları tekrar aşağı indi. Çok yorgun olduğu belliydi. "Enzo'nun beni eve götürmesini misin?"

Bana baktı. "Eşine bir şey yaptırabileceğimi sanmıyorum." Aynen öyle.

Yine de onu eve götürebilirim. Doktor onu taşımanın güvenli olduğunu söyledikten sonra. "Sanırım uyumam gerek," diye mırıldandı.

"İyi karar." Fletcher onun saçlarını hafifçe karıştırdı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kelimelerle ilgili bir şey göğsümü gerdi. Bunları bana hiç söylememişti.

Ona bunun için bir sebep vermemiştim. Vermesini istedim mi?

Belki de yaptım.

Ama eğer bunu istiyorsam, bunu mümkün kılmak için kıcımlı yırtmam gerekecekti. Barda bana kızgın olduğu belliydi. Ve o gün boyunca, bana ızgara peynir yapmadan önce.

Hunter'dan onu infazcılarının grup sohbetine eklemesini istemeyi de unutmuşum. Kahretsin.

Belki de her şeyi berbat etmişim.

Gerçi bu, ona odamda yaşayacağını ve eşim olacağını söylediğim ilk gün olmuş olabilir.

Aspen kollarımda tekrar uykuya daldı ve boğazımdaki bir şey kalınlaştı. Evet.

Belki de beni sevmesini istedim.

Sikeyim.

twenty-one

ASN

Sonraki birkaç saat boyunca birkaç kez . Enzo beni kamyonetine taşıırken.

Fletcher bizi Loca'ya geri götürürken Kral beni kollarına aldı.

Alfa'm benimle birlikte küvete girdi ve kurumuş kanı cildimizden dikkatlice .

Bana bir çift tayt şort ve bir tank giydirirken yardım etti.

Beni yatağa çekerken çıplak göğsü benimkinden sadece ince bir kumaş tabakasıyla ayrılıyordu.

Onun kollarında tekrar uykuya daldığımda kurdum mırıldandı. Onun yatağında.

Yatağımız.

Ertesi gün AÇLIK beni uyandırdı. Enzo çoktan mutfağa girmiş, yemek yapıyordu.

"Beni aramayı kes," diye hırladı. "O iyi. Kalp atışlarını ve nefes alışını duyabiliyorum. Uyandığında seni arayacak."

Telefonda olduğunu varsaymak güvenli

görünüyordu. Gerindim ve kurdum esnedi.

Mutfaktan gelen kokularla kuyruğunu salladı. Yumurtalar.

Bacon.

Hash browns.

Tost.

Yum.

Hâlâ biraz yorgundum ama artık kendimi güçsüz hissetmiyordum. Bu iyiye işaret gibi görünüyordu.

"Prenses?" diye seslendi.

"Uyandım." Sesimi yükseltmedim ama beni duyacağını biliyordum.

"Kardeşin beni delirtiyor. Onu arayıp hayatta olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet. Telefonum nerede?"

"Komodinin üstünde."

Doğru.

Bunu tahmin etmeliydim.

Onu elime alıp fişini çekerken ve kodumu yazarken yanaklarım biraz ısındı. Ekrandaki mesajları taramak için bir saniyemi ayırdım.

NOVA

Sen iyi misin?

Bana iyi olduğunu ama bilincinin yerinde olmadığını söylediler.

Bu piçlerle kapana kısılmış olmanın beni sapığımdan ve beni kullanmak isteyebilecek diğer herkesten koruduğunu biliyorum, ama bu koca herifi gözünden bıçaklamak istiyorum

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Enzo'ya "Hunter Nova'yı aldı mı?" diye sordum. "Evet."

"O burada mı?"

"Evet. Yine de kendi odasına taşınmasına izin verdi."

"Vay canına. Seni izleyerek bir kadına karşı ne yapmaması gerektiğini öğrenmiş olmalı."

Mutfaktan onun alayını duydum. "Hayattasın ve güvendesin. Ben iyiyim."

Doğru.

Elbette.

Eğer kaçırıp kafamı karıştırırken bir yandan da delicesine sahiplenici davranışlar sergilediği için *iyi* dediyse, iyi yapıyordu.

Elimi saçlarımda gezdirdim. Karışmamıştı. Benim için taramış olmalı.

Kaçırılma ve sahiplenmenin yanı sıra benimle de ilgileniyordu. Belki bu da bir şeydir.

Belki de olmadı.

Hiçbir fikrim yoktu ve bunu anlamaya çalışmaktan yorulmuştum.

Fletcher'ı aramak için düğmeye bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Anında cevap verdi.

"Uyanık olduğunu biliyordum. O pislik bana yalan söylüyordu," diye

homurdandı. "Gerçekten yeni uyandım, Fletch. Sana da günaydın."

"Saat öğleden sonra üç."

"İyi günler o zaman." Esnedim. "Koşuya çıkmak ister misin? Artık özgür olduğuma göre denemem gerekenler listemden bunu hâlâ çıkaramadım."

"Hayır, koşuya çıkmak istemiyorum. Ormanlarımız seni ele geçirip insan kadınlarına dönüşmeye zorlamak isteyen kurtlarla dolu. Henüz saldırmamış olmalarının tek nedeni eşinin korkunç olması ve tüm şehri tehdit etmesi."

"Teknik olarak henüz benim eşim değil." Enzo mutfakta homurdandı.

Fletcher telefonda homurdandı.

"*Henüz* dedim," dedim ikisine de.

Baskın, sahiplenici erkeklerden kurtulabilecek miydim? Gün geçtikçe daha da olanaksız görünüyordu.

"Onunla çiftleşmelisin," dedi Fletch. "Birkaç gün sonra dolunay var. Eğer bağı mühürlemezsen, insanlar onun zayıf olduğunu düşünecek. Saldıracaklar. Birçoğu ölecek ama yeterince insan birlikte çalışırsa onu yeneceklerdir. Sürümüz büyük ama o kadar da büyük değil."

"Sakin ol. Biliyorum. Onunla çiftleşeceğim. Anladım."

Dışarıda devam eden boktan gösteriye rağmen rahatlamıştım. Gerçek ortaya çıkmıştı.

Artık sır yoktu. Saklayacak

hiçbir şeyim kalmamıştı.

Ve bu inanılmaz derecede özgürleştirici hissettirdi.

Parmaklarım köprücük kemiğimdeki kuşları okşadı. Enzo kimsenin beni almasına izin vermemişti. Onları tehdit etmişti. Fletcher bile onun tarafındaydı ve Kızıl Sürü'nün bizim olduğunu düşünüyordu.

Her şey , en azından şimdilik.

Fletcher yine hırladı. "Kurdun bu bağı kabul etti mi?"

Yumuşakça güldüm. "Kurdum onunla tanıştığı andan beri ona aşık."

Enzo'nun mutfakta bir şey düşürdüğünü

duydum. Bu çok garipti.

Hiçbir şeyi düşürmezdi.

Muhtemelen yeterince uyumamış ya da yeterince yemek yememişti. Bunu sık sık yapıyor gibiydi.

"Şu anda çok sakinsin," dedi Fletcher sonunda. "İnsanlar sizi daha fazla insana dönüşmeye zorlamak istiyor, hem de kendi zararınıza. Burada altmış binden fazla kurt var. En az yirmi bin de insan. Belki daha fazla. Her biri için üç günlük iyileşme süresiyle, hiç ara vermeden hepsini dönüştürmenin kaç yıl alacağını biliyor musun?"

"Hayır. Ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyor."

"Yüz altmış dört. Ve üçte biri. Ondan önce devrilmeyeceğini varsayıyorum."

"Bu çok uzun bir süre," dedim.

"Tabii ki bu çok uzun yıllar demek. Ve eğer diğer kırk bin kurt aniden insan eşler istediklerine karar verirlerse, ki verecekler, bunu üçe katlamamız gerekecek. Bu neredeyse *beş yüz* yıl eder Aspen. Sence Enzo senin *beş yüz* yıl boyunca acı çekmeni izlerken akli başında kalabilecek mi? Sence benim de aklım başımda olacak mı?"

"Hayır. Ama teknik olarak, kadınlara dönüşebilen üç kişiyiz."

"Nova ve Sydney'in aynı yeteneğe sahip olduklarını ve bunu kullanarak hayatta kalabileceklerini varsayarsak."

"Neden yapmasınlar ki? Doğum yaparak hayat yaratmaktan çok da farklı değil. Gerçi çok daha az zaman alıyor. Ve muhtemelen enerji de."

"Aspen. Dinle." Fletcher'ın sesi alçaldı. "İyileşip iyileşmeyeceğini bilmiyorduk. Enzo seninle yatağa girmeden önce işler kötü gidiyordu. Aranızda her ne varsa, kurdun bunu fark etti ya da senin

Vücudun bunu fark etti. Şu anda olduğun kadar sağlıklı olmanın tek nedeni o."

Oh.

Mutfığa baktım ama bulunduğum yerden Enzo'yu göremiyordum.

"Artık ona ismiyle hitap ediyorsun," dedim.

"Ondan hoşlandığıma isteksizce karar verdim."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Bu ikimizden biri yapar."

"Kendine yalan söyleme. O lanet olası bir piç, ama senin lanet olası piçin."

"Belki."

Enzo elinde iki tabakla mutfaktan çıktı. Çenesi çökmüştü. Mutlu görünmüyordu ama bana yemek getiriyordu. Tonlarca.

"Eş bağının insanları değiştirmemi kolaylaştıracağını düşünüyor musunuz?"
Telefon hâlâ kulağımdayken iki adama da sordum.

"Bilmiyorum. Bence bir daha asla kimseyi değiştirmemelisin," dedi Fletcher.

"Göreceğiz bakalım. Gitmeliyim, Fletch. Birazdan giyinip seni bulmak için yola çıkacağım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. üzerine fazla gitme ama... üzerine fazla gitme." Gözlerimi devirdim ve telefonu kapattım.

Enzo yatakta yanıma oturdu ama tabağını bana vermedi. Onun yerine tabağı yanına koydu ve kızarmış yumurtaları kesti.

Elimi elimi itti. Alnım kırıştı.

Çatalı doldurdu ve ağzıma doğru kaldırdı.

"Kendimi besleyebilirim, Enzo."

"Aç." Lokmayı dudaklarıma doğru kaldırdı ve ben de isteksizce bana yedirmesine izin verdim. "Kardeşlerimle dokunma meselesi hakkında konuştum. Hunter, babamızın bir keresinde annemizi feci şekilde dövdükten sonra daha hızlı iyileşmesi için ona sarıldığını hatırladığını söylüyor."

Midem daraldı. "Eğer bu işe yararsa, insanları daha sık dönüştürebilirim. O yüz altmış yılı azaltabilirim."

Yüz altmış kulağa beş yüzden daha iyi geliyordu, bu yüzden diğerinden ziyade bu sayıya güvenecektim.

"Eğer."

"Evet, eğer. Tüm bunlar daha önce görülmemiş şeyler. Ama bunu kendimi öldürmeden yapabilirsem, bir şeyleri düzeltebilirim. İnsanların haydutlaşmasını engelleyebilirim. Arkadaşlarını değiştirebilirim. Nova yardım edebilir, belki. Eğer isterse. Hunter ona yardım edebilir, eğer onlar-"

"Hunter bir eş istemiyor. Kurdunu yatıştırmak için evcilik oynamaya istekli değil. Canavarını tatmin etmek için onu koruyor ve kurdu da bunu kabul edecek kadar rahat."

Oh.

Bu .

"Bunu kendim yapmak zorundayım."

Enzo homurdanarak kahvaltıdan bir lokma daha alıp dudaklarıma götürdü.

Yutkundüğümde, "İkimizin yaptığı şey bu muEvcilik mi oynuyoruz?"

"Bilmiyorum."

"Barın böyle hissetmemiştim." Gözleri altın

sarısı parlıyordu.

Kurdu yüzeydeydi. Beni

beslemeye devam etti.

Bu konuyu bir daha açmadım.

Açıkçası, bunu tartışmak istemedi.

Tabak boşalana kadar beni beslemesine izin verdim, sonra kendi yemeğini aldığı anda banyoya girdim. Bana da biraz vermeye çalıştı ama kaloriye ihtiyacı vardı. Ben baygınken bir şey yediğinden şüpheliydim.

Aslında kirli değildim ama gerçekten temiz hissetmek istiyordum, bu yüzden duşu başlattım ve suyun altına girdim. Başımın üzerine yağın yağmur yorgunluğumun ve stresimin bir kısmını alıp götürürken gözlerim kapandı.

Her şey yolundaydı.

Sydney'nin hayatını

kurtarmıştım.

İşleri yoluna koymanın bir yolunu bulurdum.

Enzo her seferinde iyileşmeme yardım etmeye istekli olmasa bile, üstesinden gelebilirdim. Belki daha uzun sürerdi ama vücudum muhtemelen birini değiştirmenin maliyetine uyum sağlayabilir ve bunu daha etkili bir şekilde yapmayı öğrenebilirdi.

Başımı salladım.

Benim kurdum da aynı fikirde olduğunu gürledi. O da daha fazla dişi kurda ihtiyacımız olduğunu düşünüyordu.

Nova ve Sydney başka kadınları dönüştürmeme yardım etmekle ilgilenmeseler bile, birileri ilgilenebilirdi. Başkalarını dönüştürmeme yardım etmeyi kabul eden insanları değiştirerek başlayabilirdim. Bir avuç olsaydık ve daha fazlası bizi takip etseydi, o yüz altmış yılı oldukça hızlı bir şekilde azaltabilirdik.

Ya da en azından yarı hızlı bir şekilde.

Temelde ölümsüzdüm, bu yüzden daha fazla erkeğin yoldan çıkmasını önlemek için bir ya da iki on yılımı feda edebilirdim. Hiç kimse Sydney'i bulduğumda içinde bulunduğu durumu hak etmiyordu.

Nihai sonuç buna degecektir.

Saçımı yıkadım. Jake'ten kazandığım hafif kokulu saç kremi duştan gitmiş, yerine yeni bir şey gelmişti. Kokladım ve hoş bir şekilde kokusuz olduğunu gördüm.

Enzo bunun arkasında olabilirdi.

Şişeyi açtım ama elime sıkıştıramadan büyük bir yumruk şişeyi benden çaldı.

İçimi çektim. "Enzo..."

"Bunu kullanmanın en iyi yolu nedir? Küvette yanlış yapmış olabilirim."

Şişeyi geri almaya çalıştım ama Enzo şişeyi eline alıp ait olduğu yere bıraktı.

"Sadece saçınızda gezdiriyorsunuz, sonra bir tarakla ya da parmaklarınızla çözüyorsunuz. Saç diplerime sürmüyorum. Bu saçımı yağlandırıyor. Sadece buradan başla." Elimini uzatıp ona gösterdim.

Homurdanarak onayladı ve dikkatlice tellerin üzerine koydu.

Parmakları uzunlamasına hareket etti.

Yavaşça çözerken gözlerim kapandı.

Telaşsız.

Sanki yapması gereken başka bir şey yokmuş gibi. Durumun olmadığını biliyordum ama onu durdurmadım.

Kendimi dik tutmak için ellerimi düşün duvarına bastırdım.

"Konuşmamız gerek Prenses," dedi, hâlâ parmaklarıyla saçlarımı tarıyordu.

"mı istiyorsun?" Mırıldandım. Şakacı olması gerekiyordu ama öyle çıkmadı. Belli ki benden ayrılmayacaktı.

Göğsü guruldadı. "Hayır. Bazı şeyleri yanlış

yapıyordum." Gözlerimi kırptım.

"Bir eşe sahip olmak hakkında hiçbir şey

bilmiyorum." Tekrar göz kırptım.

"Nerede olduğumu bilmemenin seni rahatsız ettiğini söylediğinde, seninle zihinsel olarak iletişim kurmalı ya da seni infazcı sohbetine eklemeliydim. I

bunu Şimdi anlıyorum." Sesi hırçındı.

Yanlış bir Şey yaptığını kabul etmekten hoşlanmıyordu.

Çok sık yaptığı bir Şey değildi. Bunu neden yaptığını da bilmiyordum. "Bana bunu borçlu değilsin," dedim. "Biz sadece arkadaşız. Zar zor arkadaşız."

"Bu saçmalık. Biz arkadaş olacağız. Arkadaş, arkadaştan öte bir Şeydir. Seni bar tuvaletlerinde becermek istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Böyle bir Şey , Enzo."

"Sadece bar tuvaletlerinde değil." Kelimelerin üzerinde tökezledi. "Sadece sıcaklarda birlikte olmamızı istemiyorum."

"Sıradan bir seks yapmamızı mı istiyorsun?"

"*Sıradan* değil. İkimiz de asla başkasıyla yatamayacağız. Babam bile bu kadar ihaneti kaldıramazdı. En sapkın insanların bile sınırları vardır."

Enzo en sapkınlardan biri değildi.

Azıcık bile değildi.

"Birbirimize karşı hisler geliŐtirmeden nasıl düzenli, sıradan olmayan bir seks yapmamızı bekliyorsun anlamıyorum," dedim. "Seks doğası gereği duygusaldır. Belki bazı insanlar bunu yapabilir ama ben onlardan biri değilim."

"Duygular geliŐtirmek o kadar kötü mü olur?"

Gözlerim büyüdü.

"Aslında ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Bana aşık olmanı istiyorum," diye hırladı.

Gözlerimi kırptım.

Bir kere.

İki kere.

Üç kez.

Bir an geçti.

"Sen *ne*?" Sonunda sordum.

Göğsü gümbürdedi. "Beni sevmeni istiyorum."

"Seni sevdiğim ve senin hep gittiğin tek taraflı bir ilişki kulağa pek de hoşuma gidecek bir şeymiş gibi gelmiyor."

"Ben de seni seviyorum. Eş olmamızı istiyorum. Gerçek

dostlar." Vay anasını.

Vay anasını.

"Bana özgürlük vereceğini söylemiştin. Bütün mesele buydu, hatırladın mı? Artık prensesiniz gibi bir kuleye hapsolmama neden olacak hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim. Kendi kararlarımı kendim vermek istiyorum. İstiyorum-"

"Bir plan yaptım. Kadınları dönüştürmene yardım etmek için,"

dedi aniden. Gözlerimi bir kez daha kııptım.

"Fletcher'a bunu bir daha yapmayacağını söyleyerek yalan söyledin. Bunu gerçekleştirmek için etkili bir yol buldum. Ama sen kabul edene kadar bunu yapmayacağım. Bir daha yapmamayı tercih ederim. Ama durmayı kabul edeceğini sanmıyordum."

"Plan nedir?"

Göğsü biraz guruldadı.

Ovaladı.

Kurdu onu rahatsız ediyordu. Belki de konuşmanın nasıl gittiği hakkında endişeleniyordu. Kesinlikle iyi gitmiyordu. Gerçi neden öyle olmasını beklediğini bilmiyordum.

"Sınırlarımızı kapatacağız ve bir başvuru yapacağız. Geçmiş kontrolleri yapacağız. Sadece halihazırda grup arkadaşı ve eş olarak tanımlanmış olanların doldurmasına izin verilecek. Önce eşler gelecek. En yaşlı olanlar sıranın en önünde. Bağları mühürlenene kadar benim sürümde kalmayı kabul etmeleri gerekecek,

Böylece ısıнын hiçbir şeyi mahvetmediğinden emin olabiliriz. Dengesiz tıbbi durumları olan herkesle başlayacağız. Kurtların olması onları iyileştirecektir."

Boğazım şişti.

Planı ve nasıl işleyeceğini detaylandırmaya devam etti. Sadece kurtlarla değil, hükümetle de. Medya ile. Şehirdeki işletmelerle bile.

İnsanlarla ilgili olası sorunları ve bunları nasıl çözeceğini anlatmaya başladığında, sonunda sözünü kestim.

"Enzo," dedim dikkatlice. "Bir plan yaptığın ve her şeyi düşündüğün için seni takdir ediyorum. Gerçekten takdir ediyorum. Ama bu konuştuğumuz konudan ayrı bir mesele."

Sert bir nefes verdi. "Aşk nasıl bilmiyorum." "Aşk *gerçekleştiremezsin.*"

"Biliyorum. Bu yüzden planlar yapıyorum." "Çünkü planları kontrol edebiliyorsun?" "Evet."

"Aşkın nasıl gerçekleşeceğini ben de bilmiyorum. Bunun için hazır olduğumu sanmıyorum."

Başını sallayarak onayladı ama çenesi sıkılmıştı. Onu reddettiğimi düşündü.

Belki de öyleydim.

"Gerçek dostlar olmamızı istemene hayır demiyorum. Bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini görebiliyorum. Ama olacaksa bile zaman alacak. Sana gerçekten güvenmiyorum. Alfa olarak evet ama eşim olarak değil."

"Zaman. Bu... yapılabilir."

Sesindeki sertlik karşısında gülmemek için kendimi zor tuttum.

Enzo sabırlı değildi.

Onun gibi bir adamın öyle olması gerekmezdi. En azından çok sık değil.

"Çıkıyormuşuz gibi davranabiliriz," dedim. "Erkeklerin hayranlarıyla yaptığı gibi."

Homurdandı ve parmak eklemleriyle göğsünün ortasını tekrar ovuşturdu.

Kurdu biriyle çıkma fikrinden hoşlanmıyordu.

"Başka bir fikrin var mı?" Dürttüm.

Bunu düşündü. Ellerini saçlarımda gezdirirken gözlerim kapandı.

"Nişanlandık," dedi. "Çıkmaktan daha iyi."

"Tamam. Bu bizim için ne anlama geliyor?" "Bilmiyorum."

Çok güzel.

Eli saçlarımdan ayrıldı ve her iki avucu da omuzlarıma indi. Başparmakları oradaki sıkı kaslara bastırıp yavaşça masaj yaptığında bir iniltiyi bastırdım.

"tanımamız gerekecek," dedim. "Pekâlâ."

"Bana bir şeyler anlatmak zorundasın. Sadece okumayı sevdiğin kitaplarla ilgili şeyler değil. Daha derin şeyler. Geçmişini. Duyguların."

"Ve sen de bana bunları söyledin." "Evet."

Gerçi o benimkilerin bir kısmını zaten biliyordu. Benim onunkini bildiğimden çok daha fazlasını.

"İstediğimiz zaman seks yapabiliriz. Ama bir barda *değil*." Sırtımın üst kısmındaki bir düğümü bulup üzerine baskı uygularken son kelimeyi nefes nefese söylemişti. "Umumi bir tuvalette soyunmamı emretmek hiç hoş değil."

"Bunu daha iyi halledebilirdim." Kelimeleri çıkarmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirdim. "Kendimi savunmam gerekirse, fazla uyumamıştım ve uyarılmamıştım."

"Kendimi savunmam gerekirse, korumalarım kardeşlerinizi kontrol etti ve de dövme olayının önemli olduğunu düşünmedi."

"Dövmeleri

severim." "Belli

oluyor."

"Zihinsel bağlantıyla benimle iletişime geçebilirdin."

"İstemedim ve bunun seni incittiğini biliyorum. Herkes bunun için kardeşlerinden geçmemiz gerektiğini biliyor."

"*Sen* değil. Seninle konuşmayı seviyorum ve ilk seferinde bana acı vermedi."

"Bunu nasıl bilebilirim ki? Hiçbir şey söylemedin."

Bir süre sessizlik oldu. "Sanırım açıklığa kavuşturmalıydım."

"Tahmin mi ediyorsun?"

"Bana küstahlık etme." Bir elini sırtımda gezdirdi ve kıcımlı hafifçe sıktı. Şakacı bir şekilde. Sonra elini tekrar omuzlarıma götürerek masaja devam etti. "Seni kafamın içinde istiyorum. Koşarken birkaç kez hayal ettim. Sırf benimle konuşmak istediğin için gününün nasıl geçtiğini anlatmak üzere bana uzandığını."

Boğazım yine şişti. Bu

çok tatlıydı.

Gerçekten çok tatlı.

"Umursadığını sanmıyordum."

"Elbette önemsedim. Senden o kadar uzun süre ayrı kalmaktan nefret ettim. Geceleri vücudunun benimkine karşı nasıl hissettiğini hayal ettim. Sıcakta nasıl hissettiğini. Beni ızgara peynirle beslemeni."

"Teknik olarak, onu kendine yedirdin."

"Bu kadar teknik detay yeter, kadın. Sen benimsin. Ben de seninim. Ben seni besledim. Sen de beni besledin. Korumacılığım seni çıldırtsa bile biz eşitiz."

Göğsüm ısındı. "Can sıkıcı bir durum." "Farkındayım."

"Ama beni o banyoda soyundurduğun zaman çok sıcaktı," dedim biraz isteksizce.

"Aynen öyle." Sesinde hiç şikâyet yoktu. "Başka dövmeler de yaptıracak mısın?"

"Evet. Nova benim için bir kılıf tasarlıyor."

Göğsü guruldadı. "Çok seksi olacak."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"İkinizin dışında onu ilk gören ben olmak istiyorum." "Tamam."

Elleri omuzlarımdan aşağı kaydı. Belimin kıvrımından geçip kalçalarımın indi. Sonra oyalandılar. "Seni daha önce hiç böyle almamıştım."

"Duşta mı? Ayakta mı?"

"O da var." Elleri bacaklarıma doğru inerek duruşumu biraz genişletti. "Arkadan demek istedim. Kurtlar gibi."

Oh.

Lanet olsun.

Kurdum ikimizin de duyabileceği kadar yüksek mırıldandı. Enzo'nunki de karşılık olarak gürledi.

Eli kalçalarımın arasına kaydı. "Konu seks olduğunda asla bir centilmen olamayacağım. Ya da senin vücudun söz konusu olduğunda. Bu benim doğamda yok. Deneyebilirim, ama-"

"Denemene gerek yok," diye fısıldadım.

Başparmağını tam klitorisimin üzerinde gezdirdi ve başım geriye düştü.

Ellerim fayanslı duvarın üzerindeydi ve beni tutuyordu.

"Sert mi seviyorsun?" Dudakları kulağıma değdi. Sesi hiç de yumuşak değildi.

"Bunun cevabını biliyorsun."

Beni iki parmağıyla doldururken sırtıma doğru kıkırdadı, hala klitorisimi çalıştırıyordu.

"O banyoda birkaç saniye içinde sikime boşalırdın, Prenses."

"Biliyorum," diye nefes aldım.

"O bardaki herkes senin bana ne kadar ait olduğunu bilirdi. Bunu düşünmeden edemiyorum. Oradan çıkıp gitmek için tüm kontrolümü kaybettim."

"Kıçıma çok sert vuruyordun."

"O lanet ormanda koşarken hâlâ zorlanıyordum. Eğer kucağıma tırmansaydın, o kamyonu asla terk edemezdim."

"O zaman yapmamak iyi bir karardı," diye nefes aldım.

"Sanırım." Enzo parmaklarını g noktama geçirdi ve başparmağının yanıyla klitorisimi sertçe okşadı. "Sana bir daha kimse dokunamayacak."

"Bir daha kimse sana dokunmayacak."

"Sadece sen, Prenses." Parmaklarını kanalımdan çıkardı ve bacaklarımdan birini kalçasının arkasına doladı. Elini dudaklarıma götürdü ve parmaklarını ağzımın içine kaydırdı. "Vücudunun bana ne kadar ihtiyacı olduğunu tat."

Yumuşak bir iniltiyle zevkimin tuzunu teninden yaladım. "Şimdi beni alacaksın. Bu sefer düğüm yok."

Kabul ettiğimi belirten bir ses çıkardım ve o da sikinin başını girişime dayadı.

Yavaş ve kendinden emin bir hareketle içimi doldurdu.

Parmaklarının etrafında nefes nefese kaldım ve onları çıkardı, göğsüme doğru sürükledi ve meme ucumla alay etti.

Yavaşça içime girdi ama dikkatlice değil.

Derin ama telaşsız.

Kızgınlık döneminde olduğu kadar iyi hissediyordu, yani sanırım sadece feromonlardan kaynaklanmıyordu.

Bu oydu.

Beni çevirmesi için düğümüne ihtiyacım yoktu. Böyle değil. Onun sikinin üzerinde paramparça olduğumda durmadı.

Beni sikmeye devam

etti. Klitorisimi

okşuyordu.

O da boğazımın dibini emdi ve ısırdı. "Dolunay doğar doğmaz işaretimi burada kalıcı olarak taşıyacaksın."

"Evet." Göğsüm hızla inip kalkıyordu. O

kadar büyüktü ki.

Ve bana kontrolümü kaybettirmekte çok iyiydi.

Klitorisimi çimdikledi ve yemin ettim.

Bana karanlık, gürültülü bir kahkaha attı ve tekrar yaptı. Kalçalarım sarsıldı.

İhtiyacım kabardı.

Sonunda ikimiz de paramparça olana kadar devam etti.

Çılgılığım havayı yırttı, bana çarparken vücudum sarsıldı, omzumu ısırırken kendi salıverilişini homurdandı.

Dışleri derimi deldi ama çok az acıdı.

Ve bu beni daha çok boşalttı.

Çekip kalçalarımı serbest bıraktığında nefes nefese kalmıştım.

arasına diz çöküp kıcıımı kendine doğru çekerek yüzünü oraya gömdüğünde anlık kafa karışıklığı çabucak yerini aldı.

Zihni benimkine değdi, bu his beklediğimden çok daha samimiydi.
"Birlikte tadımız çok güzel."

Ohh.

"O kadar bitkinim ki, bir daha boşalabilir miyim bilmiyorum," diye nefes nefese kaldım, avuçlarım hâlâ duvara yapıştı.

"Sorun değil, Prenses. Baskı yok. Sadece ağzıma girmene ihtiyacım var."

Dizlerim titredi.

Ağırlığımın daha fazlasını aldı.

"Nova'yla konuşmam gerek," diye nefes aldım.

"Seninle işim bittikten sonra."

"Ve Sydney."

"Bekleyecekler."

" "Ve-"

"Ben seni yerken ağzından başka bir adamın adı çıkarsa, seni bu duşta ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırır ve onu hatırlayamayana kadar beceririm." Tehdit karanlık ve gerçekçiydi.

Oh.

Vay
canına

.

Evet, lütfen.

"Silas," dedim.

Bana karşı hırladı, ayaklarımı yerden kesti ve beni dikkatlice ellerimin ve dizlerimin üzerine indirdi.

Ve beni becerdi.

Ta ki konuşmam gerektiğini hatırlayamayana kadar.

twenty-two

ASN

Sonunda odamızdan çıktığımızda yüzüm hâlâ seks yüzünden kızarmıştı. Enzo elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi.

Elini tutma konusunda kararsızdım ama iyi hissettirdi. Ben de kabul ettim.

Yanlarından geçerken insanlar bana daha farklı bakıyordu. Daha az samimiyet vardı. Daha fazla belirsizlik.

Beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama başaramadım.

Koridorun sonunda daha önce hiç girmediğim bir odaya ulaştık ve içeri girdiğimizde, içinde on sandalye bulunan sıradan bir konferans odası buldum. Odaya baktım ve bizimkilerin çoktan içeri girip beklediklerini gördüm.

Sydney ve Nova yan yana oturuyordu. Silas Nova'nın yanındaydı ve Nova onunla konuşuyordu. Clay de Sydney'nin diğer tarafındaydı ve rahatça sohbet ediyordu. Hunter masada Nova'nın karşısındaydı ve yüzünde zoraki bir nötr ifadeyle telefonuna bakıyordu. Yaralı kaşı seğiriyordu. Aralarındaki bağlantı hakkında bildiklerimi düşününce, Nova'ya bakmamak için kendini zor tuttuğundan emindim.

Fletcher onun karşısına oturmuş, sanki bir yara arıyormuş gibi beni inceliyordu.

İçeri girdiğimizde Hunter hariç herkes bize doğru döndü. Başını kaldırırsa gözlerinin doğrudan Nova'ya kayacağını ve bunu istemediğini düşündüm.

Silas'a bakmaktan kendimi alamadım.

Tamamen iyileşmişti. Tamamen iyiydi.

Ama yine de karnım sıkıştı.

Enzo beni odanın karşısına geçirdi ve bir sandalyeye oturttu. Beni kucağına çekmeye çalıştı ama ben kendi yerime oturdum. İki boş sandalye vardı ama bunun bir önemi yoktu. En azından oda bize uygundu.

"Ne oldu?" Silas'a sordum.

Başka bir seçeneği olsaydı orada olmayacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. O ve Fletcher hayatları buna bağlıymış gibi birbirlerinden kaçınıyorlardı. Kurtlarının birbirlerinden ne kadar nefret ettiği düşünüldüğünde, hayatları buna bağlıydı.

"Şehirdeki bazı insanlar bağlantımızı hatırladı ve dün gece peşime düştü. Sürüm büyüktür ve benim tarafımı tuttular ama bir karşı savaşı olarak onların hayatını riske atamazdım. Enzo'nun bana borcu var, o yüzden sen her şeyi halledene kadar bana sığınma teklif edebileceğini düşündüm." Enzo'ya başıyla selam verdi.

Alfa'mın boynu sıkıydı.

Bu fikirden biraz bile hoşlanmadı.

Ama yine de başını sallayarak onayladı. Sandalyemi kendi sandalyesine yaklaştırmadan önce. Elini kalçama koyarken kollar birbirine çarptı ama umurunda değil gibiydi.

Fletcher sesini nötr tutmaya çalışarak, "Biri ölmeden bu işi bitirelim," dedi.

Enzo homurdandı, "Kimseyi öldürmeyecektim."

"Senin hakkında konuşmuyor. Onun kurdu ve Silas'ınki neredeyse her birlikte olduklarında birbirlerine saldırıyorlar," diye zihnine mırıldandım ve acı içinde irkilmesini bekledim.

O yapmadı.

Belki de zihinsel olarak konuşmamız onu gerçekten incitmemiştir.

"Enzo uslu duracak," dedim yüksek sesle. "Sydney, izin olmadan seni değiştirdiğim için özür dilerim. Genç görünüyordun ve bu konuda yapabileceğim bir şey varken ölmene izin veremezdim."

Bakışlarına küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "sevindim.

Teşekkür ." Başımı salladım.

En azından benden nefret

etmiyordu. Bu iyiydi.

Clay, "Belli ki buraya daha fazla insanı dönüştürmek hakkında konuşmaya geldik," dedi. "Silas'ın neden bu toplantıda olması gerektiğinden emin değilim ama sanırım sorun değil."

Nova, "Onu ben davet ettim," dedi.

Hunter kurt hırıltısını bastırmak için çenesini sıktı.

"Çok güzel. Her neyse, bir planımız var," dedi Clay.

"Biz kim?" Silas sordu.

"Savage kardeşler ve Fletcher. O da artık onlardan biri sayılır. Devam et," diye mırıldandı Nova, onu kaburgalarından dirsekleyerek.

Bu dostça etkileşim göğsümde bir şeylerin acımasına neden

oldu. Çocukken kaç kez benzer etkileşimler yaşamıştık?

İşler bizim için bu hale gelmeyeli ne kadar olmuştu?

"Doğru. Bir planımız var." Clay Enzo'ya, kendisine ve Hunter'a işaret etti. Sonra da bana ve Fletcher'a.

Ona bir kaşımı kaldırdım.

Omuz silkti. "Sen de artık ailenin bir parçasısın."

İlk ateşim her şeyi mahvetmeden önceki halimize asla geri dönemezdik ama belki her şey yeniden yoluna girebilirdi.

Şimdi değilse bile, eninde sonunda.

Clay boğazını temizledi. "Pekala, işte temel bilgiler. Şimdilik sınırlarımızı kapatıyoruz. Yeni hayran yok. Hiç yeni insan yok. İnsanlarımız hâlâ girip çıkabilir ama Crimson River kimliği olmayan hiç kimse mülk kiralayamaz, iş bulamaz ya da başka bir şey yapamaz. Bu karmaşaya katılamayacaklar. Kimliği olan ve değiştirilmek isteyen her kadın bir başvuru formu dolduracak. Tabii ki eşler öncelikli olacak."

"Başvurulara geçmeden önce, en az bir yıl boyunca daha fazla kadının dönüşümüne yardımcı olmak için hizmetlerini sunmaya istekli olan güvenilir bir çiftin parçası olan birkaç kadına öncelik veriyoruz. Sözleşmeler söz konusu olacak. Bunları uygulayıp uygulayamayacağımız yasal olarak tartışmalı olacak, ancak bunu ihlal etmenin cezasının insanları ciddiye almaya ikna edeceğini umuyoruz. Başkalarını dönüştürmeye istekli çok sayıda kadına ihtiyacımız olacak."

Odada baş sallayanlar oldu.

"Bunun bizimle ne ilgisi var?" Nova, Sydney ile kendi arasında eliyle işaret ederek kontrol etti.

"Oraya varıyorum." Clay ona ters ters baktı. Ellerini

kaldırdı.

"Ne kadar çabuk çiftleşmiş ve bunu bizim için yapmaya istekli birkaç kadın bulabilirsek, şehre o kadar çabuk yerleşebilir ve ormandaki tehdidi ortadan kaldıracabiliriz. Bu var olduğu sürece, başıboş kurtları avlayamayız. Eğer biri kudurursa, insanlar ölecek. Potansiyel olarak birçoğu."

Sydney biraz soldu.

Nova Clay'e ters ters baktı ve bir elini Sydney'in omzuna koydu.

Sydney sessizce, " değil," dedi. "Birini dönüştürmeye çalışmamı mı istiyorsun?"

Clay başıyla onayladı. "Eğer . Tutulmaya sadece beş günümüz var, o yüzden bunu şimdi yapmak en iyisi olur. Böylece bu çiftleri bir sonraki dolunayın altında tamamen çiftleştirebiliriz. Eğer yaparsanız, iyileşmeniz muhtemelen daha uzun sürecek çünkü bir eşiniz yok. Ya da neredeyse bir eşiniz."

Bu yorum bana ve Enzo'ya yönelikti.

Bir nefes verdi. "Romantik olduğun biri olmak zorunda mı? Başka bir erkek yardımcı olabilir mi?"

"Başka kimse Aspen'e dokunmaya çalışmadı," dedi Clay. "Yani sanırım bilmiyoruz. İstersen denemek için elini falan tutabilirim."

"Kesinlikle denemeye hazırım," diye kabul etti Sydney. "Sırf kuduz sorununun daha da kötüleşmesini önlemek için halkınızı ormana geri götürebiliriz. Doktor bana temiz bir sağlık raporu verdi. Dönüşüm beni tamamen ve hızlı bir şekilde iyileştirdi. Hazır olduğunuzda bunu yapabilecek durumda olmalıyım."

"Teşekkür ederim," dedi Enzo.

Birkaç kişi şaşırmış görünüyordu.

Ben onlardan değildim. Kendimi zar zor zamanında yakaladım, ama yakaladım.

Nova dudağını çiğnedi. "Önümüzdeki hafta kızgınlık dönemine girmem gerekiyor. Hemen ardından Greenview'deki daireme gitmek için bir araca ihtiyacım olacak. Ya da gerçekten güçlü ilaçlar."

Hunter hırladı.

Nova ve Silas dışında herkes dikkatle başka tarafa baktı. İkisi de ona ters ters baktı.

Hunter, "Ben icabına bakarım," dedi.

"Seninle ısı harcamıyorum. Bu hikayenin nasıl gittiğini biliyorum." Benimle Enzo arasında bir işaret yaptı. "Tek başıma acı çekmeyi tercih ederim. Bu ilk kez olmazdı."

Ouch.

Enzo kalçamı sıktı. Ben de elimi onunkinin üzerine koydum. Az önceki konuşmamızı düşününce, muhtemelen kendini kötü hissediyordur diye düşündüm. Ya da endişeli. Ya da benzer bir şey.

"O zaman seni saldırıya uğrama riski olmadan acı çekebileceğin bir yere götüreceğim," diye homurdandı Hunter.

"Peki." Ona yine kaşlarını çatı ama ardında daha az sıcaklık vardı. "Sanırım ben de varım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. "tercih edersen kimse üzülmez. Vücudun için zor."

"Güvenliğimi satın almak için biraz mücadele etmem gerekiyorsa, mücadele ederim," dedi kararlı bir şekilde.

Clay, "Sadece eş buldukları için ayrılan bir avuç eski sürü üyemiz var," dedi. "Onlar geldikleri kadar güvenilirler. Onlarla temasa geçeceğiz ve o gruptan ilk üç kadını sıraya dizeceğiz. Herkesin iyileştiğinden emin olmak için muhtemelen bu gece yapmalıyız."

Enzo gerildi ama itiraz etmedi. Diğer

herkes mırıldanarak onayladı.

Nova Silas'a, "Her ihtimale karşı en iyi ressamına veda et," dedi ve göğsüne bir şaplak attı.

Hunter yine hırladı. Herkes

onu görmezden geldi.

Silas hiçbir şey söylememesi gerektiğine karar verdi, ki bu en iyisi gibi görünüyordu.

"Ben konuşacağım," dedim ve elini sıktıktan sonra kalçamdan çekip ayağa kalktım.

Başını küçük bir selamla salladı ve isteksizce ayağa kalktı. "Koridorda kardeşlerimle konuşmam gerekiyor." Enzo'nun bakışları Hunter'a yöneldi ve Gama sertçe ayağa kalktı.

"Sen de geliyorsun, Silas," dedi Clay, omzuna vurarak. "Kalacak mısın, Fletcher?"

Fletch homurdandı. "Ben hallederim."

Savage kardeşler ve Silas odadan çıktılar. "Dışarısı ne

kadar kötü?" Nova ve Sydney'e sordum.

Nova başını kapıya doğru eğdi. "Bilmiyorum. Dışarıdaki ahmak dışarı çıkmama izin vermiyor. Locadaki tüm kapıları ben yanlarına yaklaşıp yaklaşmaz kilitlenecek şekilde programlamış."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Durum kötü," dedi Fletcher. "Ormanın her tarafı kurtlarla dolu. Eğer oraya giderseniz, sizi bir daha asla göremeyiz. Hiçbirinizi."

Bunun üzerine hepimiz yüzümüzü buruşturduk.

"Umarım planımızın duyurulması yardımcı olur," dedi Sydney. "Ya da Vahşiler'in planının sanırım."

Fletcher, "Sen de plana katılıyorsun," diye . "Yani bu senin de planın."

"Bu bizi alet yapar," diye düzeltti Nova. "Mürekkep olmadan dövme yapamazsınız ama bir sanatçı olmadan mürekkep kendi başına dövme yapamaz. Biz mürekkebiz."

"Kullanılmaya direnme gücüne ve her an çekip gitme seçeneğine sahip yeri doldurulamaz bir mürekkep," dedim.

"Süslü mürekkep hâlâ sadece mürekkeptir, Aspen." Nova'nın sesi yorgun geliyordu.

Bunun için onu suçlamadım. Yakın zamanda evinizden çalınmış olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum, ancak Enzo beni hiçbir zaman gerçekten Loca'nın içine hapsetmemişti.

"Bir kurda sahip olmak nasıl bir duygu?" Fletcher huzuru korumak için konuyu değiştirerek Sydney'e sordu.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Yüksek sesle. Sanki içimde yepyeni bir insan var. Kıllı, meraklı biri. Her yere koşmak istiyor."

Gülümsedim. "Orman temizlendikten sonra hepimiz dışarı

çıkacağız." "Bu bir plan," diye kabul etti.

Beklerken hepimiz sohbet ettik. Nova isteksizdi ama o katıldı.

Sydney'nin, babasının aklını kaybetmesinin ardından yaklaşık bir yıl boyunca ormanda kapana kısıldığını öğrendik. Üniversitenin ilk dönemine başlamak üzereyken, babası çılgına dönmüş ve kurdu onu ormandaki bir sürünün yanına götürmüş. Sürekli yer değiştirmişler ve doğada uyumuşlar. O zamanlar

Kurtlar avladıkları eti onunla paylaşıyordu ama bu yeterli değildi, bu yüzden sebze yetiştirmeyi ve mevcut meyve çalılarına bakmayı öğrenmişti. Kış boyunca sürü onu bir mağarada sıcak tutmuş.

Hikayesi boyunca Nova ve ben birkaç kez baktık ve *bu kıza dikkat etmemiz gerektiğini* söyledik.

En azından benimkinin anlamı buydu.

Nova ve ben arkadaşlık ama ortak bakışlarımızın ne anlama geldiğinden emin olacak kadar iyi tanı mıyordum onu.

Enzo birkaç dakika sonra diğer çocuklar olmadan geri geldi.

"Bu sefer ellerinde kan yok, değil mi?" Nova şaka yaptı ama gerçekten de onun ellerine bakıyordu.

"Bu sefer değil." Onları kaldırarak temiz olduklarını gösterdi. "Clay Silas'a bir oda buluyor. O piçi pasta yemeye davet etti ama pek ikna olmuşa benzemiyordu."

Doğum günü pastası mı?

Fletcher'a baktım.

Homurdandı.

Eğer doğum günümüz olsaydı, Silas kesinlikle gelmezdi.

Nova, Fletcher'ı işaret ederek, "İkinizin arasındaki dinamiği anlamıyorum," dedi. "Silas herkesle iyi geçinir."

Fletcher başka bir şey söylemeden ayağa kalktı ve odadan çıktı.

"Kart oyunları ve pasta için buluşuyoruz. Bazı infazcılar bunu planladı," dedi Enzo, yüzünü buruştursa da.

"Fletch'le konuşayım ve kendini iyi hissettiğinden emin olayım." Ona küçük bir gülümseme gönderdim. "Genelde doğum günlerimiz için pek bir şey yapmayız. Sadece birbirimize pasta yaparız ve küçük hediyeler veririz."

Enzo başını salladı.

Nova ve Sydney'e baktım. İkisi de meraklı görünüyordu. "Bu üzücü bir aile meselesi. Size başka bir zaman anlatırım. Neden infazcılarla pasta ve kart oynamak için benimle buluşmuyorsunuz?"

Kadınlar kabul etti.

Enzo elimi tekrar tuttu ve birlikte yola çıktık.

Birkaç dakika boyunca Fletcher'ın kokusunu takip ettik ve onu çoktan ikimizin de tanıdığı bir grup adamın arasına sıkışmış bulduk. Beni her zamanki sırtışlarıyla karşıladılar ve sanki onunla kağıt oynamak normal bir olaymış gibi Enzo'yu da selamladılar.

Herkes poker oynamaya oturduğunda dudaklarını kulağıma yaklaştırdı ve mırıldandı: "Kardeşlerimin plan için bana ihtiyacı var. İşiniz bittiğinde bana haber verin. Nova ve Sydney'i sana yollayacağım."

Başımı salladım.

Önce yanağıma, sonra omzuma bir öpücük kondurdu, sonra da uzaklaştı.

Plan için ne yapması gerektiğinden emin değildim ama sormadım. Henüz o noktaya gelmemiştik.

O gittiğinde ses seviyesi muazzam bir şekilde arttı. Kızlar çabucak geldiler ve tıpkı benim gibi onlar da sürünün bir parçasıymış gibi karşılandılar. Kimse onlara asılmaya falan çalışmadı, bu güzeldi.

Fletcher kayıp gitmeden önce yarım saat kadar oynadık. Sanırım herkes onda bir şeyler olduğunu anladı ama kimse yorum yapmadı.

Fletcher'ı Loca'dan çıkan kapılara kadar takip ederken hepsine teşekkür ettim. Kapılar otomatik olarak açılmayınca durdu ve birini itmeye çalıştı.

.

"Lanet olası Hunter," diye Fletcher.

"Eminim beni içeri kilitliyordur, seni değil." Elimi koluna koydum. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır," diye hırlayarak benden uzaklaştı. "O buradayken bu sürünün içinde olamam. Simon'a çok benziyor. Bunu yapamam." Sesi çatallaştı.

İsteklerini görmezden geldim ve kollarımı ona dolayarak sıkıca sarıldım. Bir süre kaskatı durdu ama sonunda sarılmaya karşılık verdi.

"Enzo kokuyorsun."

Hüzünlü de olsa gülümsedim. "Bana çok güzel

kokuyor." "Tabii ki öyle."

Fletcher'ın başının yan tarafına hafifçe vurdum ve o da bana daha sıkı

sarıldı. "Onu özlüyorum," dedim sessizce. "Özlüyor musun?"

"Her lanet gün."

Gözlerim yaşlarla doldu.

Fletch ve Simon, Simon ve benden çok daha yakındılar. "Bütün bunlar sona erdiğinde sürüsüne geri dönecek. Onu hâlâ seviyorlar."

"Tabii Nova'da kalmaya karar vermezse. Çantasını devralmam ve lanet olası postaneyi işletmem gerekecek. Yapamam-"

"Böyle bir şey olmayacak," dedim kararlılıkla. "Bu senin hatan değildi. Kimsenin suçu değildi. Silas kalmayacak. Simon hâlâ hayatta olsaydı seni suçlamazdı, o yüzden kendini suçlamayı bırak. Benimle akraba olan o olsaydı, ölen sen olurdun."

"Ama o değildi ve ben hâlâ buradayım." Fletcher'ın sesi alçaktı.

Acı.

Üzücü.

Benden başka bir şeye odaklanmaya ihtiyacı vardı. Creek Sürüsü onun için iyi olmuştu. Enzo yakında tekrar ava çıkmazsa, Fletch'in başka bir işe ihtiyacı olacaktı. Onu meşgul edecek bir şey.

"Sana pasta yapıyorum. Her zamanki doğum günü şeyimizi yapacağız," diyerek onu serbest bıraktım. "Hediyen henüz gelmedi ama bir şeyler ayarlayacağım."

"Bana bir şey sipariş etmişsin gibi davranma. Hep son dakika alışveriş yapıyorsun." "Hayatımda bir kez olsun hazırlıklıyım," diye itiraz ettim.

Homurdandı.

Bunun saçmalık olduğunu anlamak için yalanların kokusunu almasına gerek yoktu.

"Eminim kralınız size zaten bir pasta yapıyordur. Değiştirmemize gerek yok," dedi.

"Eğer Enzo pasta yapıyorsa, bu senin içindir, çünkü her zaman yaptığımız gibi ticaret yapıyoruz. Bunu kabullen."

Kaşlarını çattı ama gönülsüzdü. Pastayı çok severdi. Ve Enzo'nun ne kadar iyi bir aşçı olduğunu düşünürsek, Fletch Alfa'nın kekini daha da çok sevecekti.

Ama yine de Enzo'nun bir tane yapacağını düşünmemiştim.

"Ben çikolata deviniz için malzeme bulmaya çalışırken sizi odamıza kadar geçireyim," dedi ellerini ceplerine sokarak.

"Senin sevdiğin küçük meyveli puflardansa çikolatalı bir dev daha iyi."

Kıkırdadı.

Çabucak kaybolacağını bilsem bile, bir parça mizahın araya girdiğini görmek güzeldi.

Belki Jake'ten onu rahatsız etmesini isteyebilirim. Jake soru sormazdı. En azından çok fazla değil.

Beni odamda bırakmadan önce Fletcher'a son bir kez sarıldım. İçimden bir ses güvende olduğumu anlayana kadar koridorda bekleyeceğini söyledi. Ve Enzo'ya mesaj atacağını.

Yine de Fletch'in uzun süre beklemek zorunda kalmayacağından emin olmak için zihinsel olarak Alfa'ma ulaştım. *"Hey, odamıza geri döndüm. Sanırım Fletcher dışarıda bekliyor."*

"Yola çıkıyorum."

"İsterseniz sizinle nerede olursanız olun buluşabilirim."

"Kardeşlerim ve ben de tam olasılıklar hakkında konuşuyorduk. Şimdi sana geliyorum."

Kapı açıldı. Enzo Fletcher'a bir şey söyledi ve kapı tekrar kapandı. Bana doğru yaklaştı ve kollarını belime doladı. "Clay birkaç saat içinde sen ve Fletcher için bir doğum günü kutlaması yapmak istiyor. Artık ailenin bir parçası olduğunuz için olduğunu söylüyor ama pastayı çok seviyor."

"Kimin yok ki?"

Enzo'nun dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve beni öptü. Hafifçe. Nazikçe. Beni ilk kez gerçekten, sadece cinsel olmayan bir nedenle öpmüştü.

Yine de çok erken bitti.

"Sana bir pasta yapmam lazım," dedi Enzo burnumu

öperek. Burnumu kırıştırdım. "Benim için hiçbir şey

yapmana *gerek* yok."

"Sana bir pasta yapmak istiyorum ve yapacağım," diye düzeltti.

"Aslında Fletcher'ın pastasını ben yapmalıyım. Benimkini hep o yapar. Pasta takası yapıyoruz."

Alnı kırıştı. "Neden ikinizin de seveceği bir tanesinde anlaşıyorsunuz?"

Bunu kardeşleriyle yaptığını varsaymak güvenli görünüyordu. Belki de genelde pasta alırlardı.

Aslında, onu çiz. Enzo başkalarının yaptığı şeyleri nadiren yedi. İçimden bir ses kekin bir istisna olmadığını söylüyordu.

Omuz silktim. "Bu bizim yaptığımız bir şey. O kabarık, çilekli pastayı sever. Ben zengin, çikolatalı kek severim. Birbirimiz için yaparız, sonra takas eder ve birlikte yeriz."

"Bu... Çok tatlı," dedi sonunda. "Bu

kek, yani evet. Her zaman tatlıdır."

Homurdandı ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. Öfkeli Alfa'yı güldürmek ya da buna yakın bir şey yapmak her zaman bir zafer gibi hissettirirdi.

twenty-three

ASN

ENZO beni üzerine oturttu ve pastaya başlarken yardım etmeme izin vermedi. Ona bir işe ihtiyacım olduğunu söylediğimde, beni stand mikserini onun için açıp kapatmakla görevlendirdi.

Dört yaşındaymışım gibi.

Gözlerimi devirdim, ama benimle ilgilenmenin onu iyi hissettirdiğini biliyordum, bu yüzden mikseri onun talimatlarına göre açıp kapattım.

Tereyağı ve şekeri krema haline getirirken eli kalçamda duruyordu ve ben onu inceliyordum.

Bakışlarını bir an için benimkilere dikti, ben de tuttum. "Siz doğum gününüzde ne yaparsınız?" diye sordum.

"Fazla değil. Clay birkaç gün öncesinden ne tür bir pasta istediğimizi sorar. Yılına göre ya kırmızı kadife ya da *Funfetti* üzerinde anlaşıyoruz. Bir haydut avında olup olmadığımıza bağlı olarak her zaman ya o gün ya da kısa bir süre sonra yaparım. Bittiğinde birlikte yeriz. Clay kendini şenlikli hissediyorsa, bizi kart oyunları ya da masa oyunları oynamaya zorlar. Monopoly'ye izin yok."

Gülümsemem hafifçe arttı. "Monopoly her zaman kavgaya neden olur." "Her zaman."

"Hiç pasta almaz mısın?"

"Hayır. Hepimiz yiyecek almaktan kaçınmaya çalışıyoruz."

"Neden?" Sesimde merak vardı. "Sağlıkla ilgili bir şey mi? Orada yemek yemeyi sevmediğini biliyorum ama yemekhanedeki yemekler oldukça iyi."

"Hayır."

Göz kırptım.

"Bu bir sağlık meselesi değil. Ya da yüksek bakım gerektiren bir şey." Bakışlarını stand mikserine indirdi ve dikkatle izledi.

Doğru.

Yani bunun bir nedeni vardı. Sadece bana söylemek istemedi.

Bu iyiydi. Gerçekten, yapmak zorunda değildi. Belli ki bu onun işiydi.

Daha fazla bilgi için onu zorlamayacaktım. Paylaşmak isterse paylaşırdı.

Kalçamı sıkıca kavradı.

Mikseri kapatmamı istemeden malzemeleri eklerken birkaç dakika geçti.

Ben bir şey söylemedim.

Eğer bir ilişkimiz olmasını istiyorsa, bana güvenmek zorundaydı. Zaten ona güvenmem için beni zorlamıştı.

Hamur bittiğinde mikseri kapattı ve uzun bir süre ona baktı.

"Bunun benim işim olması gerekiyordu," diyerek ona bir çıkış yolu gösterdim. İlişkimizi yüzeysel düzeyde tutabilirdik. Bu tamamen yapılabilir bir şeydi. İstedikini söylediği şey bu değildi ve benim de gerçekten istediğim şey bu değildi, ama bunu yapabilirdik.

"Babamız sadece annemize karşı acımasız değildi," dedi sonunda. "Ergenlik çağında ondan daha büyük olmaya başladığımızda, bizi daha kontrol edemeyeceğini biliyordu. Sayıca ondan fazlaydık ve benim daha fazla hakimiyetim vardı."

ondan daha fazla. Bizi zayıf tutmak istedi, bu yüzden bizi uyuşturdu. Bizi zehirledi. Sürünün yiyecekleri aracılığıyla. Aşçılar ve garsonlar bunu onun için yaptı ve bize söylemediler."

"Yıllarca odaklanamadık. Okulda berbattık. Doğru düzgün düşünemiyorduk bile. Sonunda bir öğretmen, ciddi bir alerji olup olmadığını merak ederek ne yediğimizin listesini istediğinde, baş aşçıdan menüyü aldım. Gözlerime zar zor bakabiliyordu. Bir şeyler olduğu belliydi" diye devam etti.

Göğsüm sıkıştı.

Bu konuda konuşmak istememesine şaşmamalı.

"Düşünceli değildim. Uyuşturucu yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum. Sahip olduğum tüm hakimiyetle ona vurdum. Altına işedi ama bana zehirden bahsetti. Nerede olduğunu gösterdi. Ne olduğunu."

Elimi onunkinin üzerine koydum, kalçama.

"Onu ve o gün olaya karışan diğer herkesi öldürdüm. Babamın beni zehirlemesini anlayabilirdim. Hatta şaşırmazdım bile. Ama onlar ailemize en yakın kişilerdi ve kardeşlerim Alfa değildi. Ona meydan okuyamazlardı. Yine de onlara zarar verdi. Sunucularla işim bittikten sonra onu buldum. Ona meydan okudum. Onu öldürdüm. O gün sürüyü ele geçirdim."

"Siktir," diye fısıldadım.

"Evet." Başını salladı. "Kurt adam iyileşmemize rağmen tamamen iyileşmemiz haftalar sürdü. Kendimizi yeni insanlar gibi hissediyorduk. Aşçıları ve garsonları öldürdüğüm için pişman olmuştum. Hâlâ da pişmanım. Şimdi daha iyi olmaya çalışıyorum."

"Seni zehirlerken ailenmiş gibi davrandılar Enzo," dedim sessizce. "Belki zorlanmışlardı ve bu tamamen doğru değildi ama sen korkunç bir şekilde ihanete uğramış bir çocuktun. Ve senin de aklın başında değildi. O anda doğru gibi görünen şeyi yaptın."

"Sinirlendim."

"Kızgın olmakta haklıydın. Seni *zehirlediler*."

Sert bir nefes verdi. "Ondan sonra her yemeği üçümüz pişirmeye başladık. Bir daireyi paylaştık. İyileşmeye ve bir sürüye nasıl liderlik edeceğimizi anlamaya çalışırken kendi işimizi yaptık. Dağınıktı ama sonunda yerleştik."

"Yine de kendi yemeğinizi pişirmeyi tercih ediyorsunuz. Hepiniz mi?"

Başını salladı. "Bu noktada herkesin bizi yakalamak için dışarıda olmadığını biliyoruz. Uzun zaman oldu. Dışarıda ya da sürüyle birlikte yemek yemekten korkmuyoruz. Ama asla tamamen rahat hissetmeyeceğiz."

Boğazımdaki duygu yumağını yuttum. "Anladım. Ne zaman istersen sana ızgara peynir yaparım. Ve mısır gevreği. Ve quesadillas. Dürüst olmak gerekirse, berbat bir aşçıyım. Belki bana öğretmeye falan çalışabilirsin. Annem sıcaklar bastırmadan önce bana biraz göstermişti, ama sonra... şey, yas tutuyordu. Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. Hepimiz öyleydik."

"Sonrasında ne oldu?"

"Her şey biraz bulanık. Fletcher'ın akıl sağlığı için gitmesi gerekiyordu. Bizimkilerin de kendi aileleri için gitmesi gerekiyordu. Onun kurdu ve Silas'ınki neredeyse birkaç kez birbirlerini öldürüyorlardı. Babamız onu öz babamızın ve evlatlık babamızın yaşadığı Creek Sürüsü'ne götürdü. Fletcher'ı evlatlık babamızın kanından olduğu izlenimiyle yanlarına aldılar."

Devam ettim, "Babam olduğumuzdan bir yaş küçük olduğumuzu iddia etti ve kimse kılını bile kıpırdatmadı. Fletcher orada bir yer buldu ve işleri yoluna koydu. Birkaç ay boyunca pek konuşmadık. Yalnız kalmak zordu ama sıcaktan o kadar korkuyordum ki odamdan neredeyse hiç çıkmıyordum. Her şey olmadan önce evde eğitim görüyorduk, bu yüzden derslerimiz durdu. Silas benimle aynı odada kalmaya dayanamıyordu. Başa çıkabildiğimiz tek zaman sıcaktı."

"Aileni kaybettin."

Başımı salladım.

"Sen ve ben bu aynınız," dedi. Belki de öyleydik.

Enzo bir kolunu sırtıma doladı ve beni tezgahın kenarına çekerek kollarını sarılmak için bana doladı. Benimki de ona sarıldı.

ve ben ona sarıldım. Sıkıca.

Daha önce kimseye söylediğinden şüphe duyduğum bir şeyi benimle paylaşmıştı. Bu büyük bir şeydi, özellikle de onun gibi bağımsız bir adam için.

"Benimle konuştuğun için teşekkür ederim," diye

fısıldadım. "Dinlediğin için teşekkür ederim. Ve

benimle konuştuğun için de." Başımı salladım.

Başımın üstünü öptü. "Pişirmemiz gereken bir pasta ve çırpmanız gereken bir krema var, Prenses."

"Bana böyle demeyi bırakacak mısın?" "Muhtemelen

hayır."

İçimi çektim, o da kıkırdadı.

Pastayı yapmaya geri döndüğümüzde her şey farklı hissettirdi ve dünyanın en kolay işine yeniden başladım.

Her şey daha güvenli

hissettiriyordu. Daha

samimi.

Benimle dalga geçerken eli koluma değdiğinde, dokunuşu uzun süre kaldı.

Ona sataştığımda göz göze geldik ve bakışlarımız biraz fazla uzun sürdü.

Parmağını kremaya batırıp dudaklarıma götürdüğünde emdim.

Daha sonra beni öptüğünde, şekerin tadı ikimizin de dilindeyken elleri yüzümü kavradığında, Enzo'yu sevmenin ve onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak etmeme izin verdim.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar iyi geliyordu.

KEKİMİZ bittiğinde ve buzu çözüldüğünde, Enzo diğer odaya geçerken beni mutfakta bekletti. Saate bakmak için telefonumu elime aldım.

17:02.

Tam iki dakika önce Savage kardeşlerin ortak oturma odasında (nam-ı diğer salon) pasta yemek için buluşuyorduk. Kardeşlerin kurtlarının hepsi bölgeci olduğu için kendilerine ait bir takılma alanı inşa etmişlerdi. Bir mutfak, bir masa, büyük bir kanepe ve bir televizyon vardı. Daha önce hiç görmemiştim ama pastayı hazırlarken Enzo bana tarif etmişti.

Elinde küçük bir hediye çantasıyla odaya geri döndü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana hediye mi aldın?"

"Tabii ki yaptım."

Bakışlarım şüpheci bir hal aldı.

"Bunu geçen hafta planlamıştım, Prenses. Doğum gününü asla

kaçırmayacaktım." "Pislik gibi davrandığında bile mi?"

"O zaman bile." Çantayı kucağıma koydu.

Kağıt mendil yoktu ve bantla kapatılmıştı.

"Beklememi mi istiyorsun? Fletcher'a bir hediye bile almadım," diye itiraf ettim. "Her zaman o gün alırım. Ben en kötüsüyüm."

"Onun için de bir tane aldım. olduğunu iddia edebiliriz"

Gözlerim büyüdü. "*Kardeşime* hediye mi aldın? Sen kimsin ve göğüslerimi gördüğü için bir grup adamı boğan piç kurusuna ne oldu?"

"Göğüslerini gören her erkeği boğarım. Aç ." Ellerini

dizlerimin üzerine koydu.

Bana dokunma isteğine -ya da ihtiyacına- karşı koymakta pek iyi değildi. Ve ben buna hiç aldırmadığımı fark etmeye başlamıştım.

Bandı dikkatlice çektim ve çantayı açtım.

Küçük, siyah bir kutu bulduğumda nefesim kesildi. Bir yüzük kutusundan daha büyüktü, bu yüzden o olmadığını biliyordum, ama belli ki önemli bir şeydi.

"Enzo," diye uyardım.

Ben mücevher kutusunu almak için hamle yapmayınca kutuyu çıkardı.

Onu açarken dikkatle izledim, tamamen elmastan yapılmış bir inç genişliğinde gümüş bir taç ortaya çıktı. Çok zarif olmayan ama kalın da olmayan bir zincirin üzerindeydi. Taç aşağıya doğru sarkmıyor, bunun yerine kolyenin doğal kıvrımını takip ediyordu.

"Vardiya sırasında bir yüzük hırpalanırdı" diye açıkladı. Takı, değişim sırasında kopmayacak veya bizi yaralamayacak kadar büyükse, her iki formda da bizimle kalırdı. "Bununla, insani şekilde eşim olarak işaretlendin. Ya da yüzük olmadan olabildiğince yakın bir şekilde. Bu bir dekorasyon olduğu kadar bir korumadır da."

Ona yalan söyleyemezdim. "Bu çok güzel."

"Bunu takacak mısın?" Bakışları benimkilerle buluştu. Bu bir soruydu. Bir emir değil. Samimiydi ve hayır dersem buna saygı duyacaktı.

Başımı salladım. "Ama bu konuda sinir bozucu derecede dikkatli olacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Mozanitten yaptırdım, böylece vites değiştirirken kırılırsa değiştirmesi ucuz. Komodinde elmas bir tane var ama takmak yerine ona bakmayı tercih edeceğini düşündüm."

Güldüm. "Doğru düşünmüşsün."

Kutudan dikkatlice çıkardı ve boynuma takabilmesi için saçlarımı topladım.

"Taca benzediği gerçeğini görmezden mi geleceğiz?" Sesim yumuşak ama şakacıydı.

"Hayır. Birkaç gün içinde Kurt Kraliçesi olacaksın. Ya bu olacaktı ya da kalıcı olarak boynuna bir taç takılacaktı."

"Dövme için rezervasyon yaptırmadığına şaşırdım."

"Yeni mürekkebini henüz görmemiştim, yoksa muhtemelen görürdüm." Parmakları enseme hafifçe okşadıktan sonra saçlarımı elimden çekerek sırtımdan gevşekçe dökülmesine izin verdi.

"Sanırım sadece üzerimde bir elmas olmasını istedin. Ya da ona benzeyen bir şey." Kolyeyi köprücük kemiğimden kaldırdığımda tacı göremeyecek kadar kısaydı ama yine de başparmağımı şeklin üzerinde hafifçe gezdirdim.

"Elbette yaptım. Şehirdeki kadınların çoğu insan ve insanlar birbirlerini bu şekilde sahipleniyor. Seni işaretleme takıntım en başından beri açıktı."

"Doğru."

Boğazımdaki yara izlerini unutmam mümkün değildi. Beni incitmeye çalışmadığını açıkça gösterecek kadar hafiflerdi ama yine de çarpıyor ve gittiğim her yerde dikkat çekiyorlardı.

Enzo eğildi ve beni öptü. Hafifçe.

Öpüşmeyi derinleştirmek için kollarımı boynuna doladım ama çok erken çekildi.

"Pastalar ve kardeşiniz bekliyor."

"Sence Hunter ve Clay pastanın tamamını biz olmadan mı yediler?"

"Hayır, Fletcher iki kere düşünecekleri kadar büyük bir tehdit. Bana ait olduğunu , eminim bıraktığı gibi masada bekliyordur.

Boğazımın dibindeki tacı ayarladı, sonra beni tezgahdan kaldırdı ve elimi tuttu.

"Bu gece zor olacak," dedi, beni koridora götürürken sesi alçalıyordu. "Partiden sonra, insanlardan birini değiştirdiğinde. Seni öyle görmekten nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama daha sonra, insanları değiştirmeme yardım edecek daha fazla kadın olduğunda her şey daha kolay olacak."

En azından öyle olmasını umuyordum.

Odaya girdiğimizde FLETCHER, Clay ve Hunter canavar büyüklüğünde bir kanepeye yayılmışlardı. Her nasılsa, Enzo'nun kulübesindeki dünyanın en büyük kanepesinden bile daha büyüktü.

Hiçbiri geç kaldığımız için rahatsız olmuş görünmüyordu. Kanepeden görebildiğim devasa mutfaktan gelen rosto kokusunu alabiliyordum ve kardeşlerimizin yanında boş kaseler vardı. Onlar bizsiz yemişlerdi ama geç kalanlar onlar olsaydı biz de aynısını yapardık.

Televizyonda bir futbol maçı oynanıyordu ve biz içeri girdiğimizde çocuklar az önce olan bir şey hakkında tartışıyorlardı. Clay'in bakışları Enzo'nun taşıdığı devasa et, peynir ve kraker tabağına takılınca konuşma aniden sona erdi. Hem çeşit hem de miktar olarak diğer her şeyden çok daha fazla et vardı.

"Bunu doğum günlerimizde de yapıyor. Artık kaçış yok. Bari alalım," diye seslendi Clay omzunun üzerinden Fletcher'a. Devasa tabağa doğru ilerliyordu bile. Ben yatakta iyileşirken Enzo tabağı hazırlamıştı.

Enzo onu yere koydu ve tüm çocuklar masada bizimle buluştu. Fletcher'ın benim için her zaman yaptığı devasa çikolatalı pasta çoktan orada oturmuş, beni çağırıyordu.

Enzo, Fletcher ve beni bir avuç dolusu mumu üflemeden sonra, gözlerimizi devirmemize ve anlaşmazlık homurtularına rağmen, hepimiz yemek ve pasta tabaklarını taşırdık. Öyle bir şarküteri dağı vardı ki, Fletcher eve götürmek için biraz daha kalabilirdi.

Savage kardeşler masada bize biraz yer açmak için kanepeye geçtiler ve Fletcher bana bir hediye çantası uzattı.

"Locadan ayrılmama izin verilir verilmez sana bir hediye getireceğim," dedim özür dileyerek.

İçinde, en sevdiğim ikram için harcamak istediğim birkaç dolardan çok daha pahalı olan bir yığın süslü, inanılmaz çikolata olduğunu zaten biliyordum. Bana her yıl hem doğum günümde hem de Noel'de aynı şeyi alırdı. I

Her seferinde Noel'den önceki aylarda tüm doğum günü hediyelerini yedik ve Eylül'e kadar dayanmalarını sağlamak için geri kalanları Yeni Yıl boyunca karneye bağladık.

Hiç yapmadılar ama ben denedim.

Fletcher, Enzo'nun şarküteri tabağını göstererek, "Bundan biraz daha yap," dedi. Vahşi, ölümcül kurt kraldan bunu beklemezdim ama sanırım vahşi kurt krallar bile iyi bir tepsi et, peynir ve krakerden hoşlanıyordu. "Bu senin çikolata versiyonun olabilir."

Bu kolay bir anlaşılmaydı ve dürüst olmak gerekirse rahatlatıcıydı. Onun için hediye seçme konusunda çok kötüydüm. Genelde bir grup tişörtü alırdım.

Futbol maçında bir şey oldu ve kanepede tartışma çıktı. Çocukların saçmalıkları karşısında sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Fletcher'ın bakışları boğazımın dibindeki ısıltılı taşlara kaydı. "Bir taç, ha Prenses?" Belli ki benimle dalga geçerek bu lakabı taktı.

"Evet. Biraz , biliyorum."

"Aslında bence oldukça mantıklı. Seni eşi olarak ne kadar çok şekilde işaretleyebilirse, o kadar güvende olursun. Sürü ona saygı duyuyor ve diğer herkes ondan korkuyor."

"Öyle olmak için iyi bir sebepleri var. Bana zarar vermeye çalışan birine ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

"İyi bir nokta."

"Nasılsın?" Onu inceleyerek sordum. "Hayatını tekrar riske atmanı izlemekten korkuyorum."

Bu kadarını itiraf ettiğine göre, korkudan çok daha fazlasını hissediyordu. Artık sürüsünü kaybettiğine göre, sahip olduğu tek şey bendim. İkimiz de ailelerimizle aramıza mesafe koymuştuk ve artık tek başımızaydık.

"Sürü seni kovduğundan beri Lucas'la tekrar konuştun mu?" diye sordum. Enzo'nun gözlerini yine üzerimde hissettim. Muhtemelen Lucas'ın adını duymuş ve en kötüsünü düşünmüştü.

Lucas Fletcher'ın en yakın arkadaşlarından biri olduğu için sormuştum. Kardeşime bunu kaybettirdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum.

Fletcher'ın bakışları omzumun üzerinden duvara dikilmiş, benimkileri görmezden geliyordu. "Hayır. Onu sandığım kadar iyi tanımıyormuşum."

"Eğer bu benim yüzümdense..."

"İlk mücadelede Alfred'in tarafını tuttu. Hem de hemen. Seninle flört ettiğini fark etmediğim için kızgınım ama kız kardeşimi koruduğum için beni sürüden çıkarmaya karar verdiğinde arkadaşlığımız sona erdi."

Doğru.

Bu belli ki hassas bir konuydu.

Başımı salladım ve Fletcher ayağa kalktı. "Ben maçı izlemeye gidiyorum." O uzaklaşırken ben sessiz kaldım.

"Sürümüze uyuyor," dedi Enzo zihnimde. "O da en az senin kadar buraya ait. Kardeşlerim onu evlat edindiler."

"O başıboş bir köpek yavrusu değil, Enzo."

"Eğitmek için bir köpek yavrusu arayan sevgi dolu bir aileye benziyor muyuz?"

Bu aslında adil bir noktaydı.

Eğer Fletcher'ı *evlat edinirlerse*, bunun nedeni onun da en az kendileri kadar kontrolcü bir pislik olmasıydı. Ve öyleydi de. Locadaki o ilk gün rollerimiz tersine dönseydi, Clay'in beni tehdit ettiği gibi Enzo'yu kesinlikle tehdit ederdi.

"Gel benimle otur," dedi Enzo ve bu basit isteği beni şaşırttı.

Çikolatalı pastanın son dilimini de bitirdim ve odanın diğer tarafına geçerek yanındaki devasa minderin üzerine uzandım. Kolunu omuzlarıma attı ve ben de ona doğru eğildim.

Futbol umurumda değildi ama bu, kardeşim ve nişanlımla oturup onlar maç hakkında tartışırken pasta yemenin keyfini çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu.

Konferans salonunda herkese katıldığımızda küçük partimizin neşesi gitmişti. Gergin değildim ama olacakları da dört gözle beklemiyordum.

Daha fazla insanı değiştirmeye yardım etmeyi kabul eden üç insan kadın, eşleriyle birlikte toplanmıştı ama odaya girdiğimiz anda dikkatim hemen bir çifte yöneldi.

Aniden durdum ve üvey annem bana küçük ama içten bir gülümseme verdi.

Hızla odayı geçtim ve onu sıkıca kucaklamak için kendime çektim, o da bana sıkıca sarıldı.

"Kralınız bir hediye sepeti göndermiş ve beni aradı," diye mırıldandı. "Hayatına yönelik tehdit olmasaydı bizzat geleceğini söyledi ve beni de bunun bir parçası olmaya davet etti. Toplum için bir tehdit olabilir ama belli ki seni önemsiyor."

"Öyle," diye kabul ettim, duygularımın baskınlığıyla ve az miktarda mizahla savaşıyor.

Toplum için tehdit kesinlikle Enzo'nun hedeflediği havaydı.

Kendimi toparladığımda geri çekildim ve Enzo'nun elimi tutarak beni yakındaki boş bir sandalyeye götürmesine izin verdim.

"*Sen ve senin lanet olası hediye sepetlerin,*" dedim zihninin içine, yerime otururken sesim minnettarlıkla doluydu. "*Teşekkür ederim.*"

"Bu Fletcher'ın fikriydi. Ben sadece gerçekleşmesini sağladım."

Fletcher'a baktım ve hissettiğim duyguların onun gözlerine de yansıdığını gördüm. Aklından geçenleri okuyamıyordum ama onun da benimle aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum.

Simon'ı kurtaramazdık ama ailemizi kurtarabilirdik.

Annemizin daha fazla yaşlanmasını ya da babamızı haydutluk yapması için yalnız bırakmasını önleyebiliriz. Onlara kalıcı olarak birlikte olma şansı verebiliriz.

"Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," dedi Enzo, sesi sakin ve otoriterdi. "Hepiniz neden burada olduğumuzu ve bundan sonra ne olacağını biliyorsunuz. Her Şeyin ne zaman olacağına dişi kurtadamlar karar verecek, bu yüzden kararı onlara bırakıyorum."

Bununla birlikte, bize mahremiyet sağlamak için sandalyemi grubun geri kalanından uzaklaştırdı.

Sandalyem dönerken diğer kızların gözleriyle karşılaştım ve onları daha fazla göremeden önce *iyi Şanslar* diledim.

Enzo beni altıma oturacak kadar kaldırdı, kollarından biri belime sıkıca sarıldı. İçimden bir ses diğerinin de ben bayılmadan önce dŐmemem için göğsüme dolanacağını söylüyordu.

Annem bana kolunu uzattı ve kurdum yzeeye ıktı.

Sanki biz iyileşir iyileŐmez vardiyayı devralacağını bildirircesine bana bir uyarı hırıltısı verdi ve ben de başımı salladım.

Zamanı geçmişti.

Dişlerim sivri diŐlere dönüştü ve annemin kolunu ısırdım. By hemen etkisini gösterdi, tıpkı geçen sefer olduğu gibi. Enerjimde ani bir düŐüŐ oldu. Biraz kamburlaŐtım.

Yorgunluk yavaş yavaş etkisini gösterirken dünya dönmeye başladı. Geçen seferki kadar şiddetli görünmüyordu. Belki de Enzo'nun kolunun etrafımda olması yardımcı olmuŐtur.

Ya da belki de bunu daha önce, yakın zamanda yapmış olmamdı ve bedenim ve zihnim ne olacağını biliyordu.

Yine de bayılmadan önce çok fazla dayanamadım.

Bir iniltiyle uyandım, başım zonkluyordu.

Battaniyelerin kokusundan ve verdiği histen yatağımızda olduğumu anladım.

Göğsü sırtıma yaslanmıştı, teni çıplaktı. Benimki de öyleydi.

"Gömleğimi mi çıkardın?" Mırıldandım.

"Sütyenin de. Daha fazla tenimiz birbirine kalp atış hızın daha iyiydi." "O zaman taytımı da çıkarmalıydım."

Kıkırdadı. "Evet, Prenses."

Bacaklarımı biraz hareket ettirdim ve üzerimde sadece tayt şortum olduğunu fark ettim. "Oh. Teşekkürler."

"Nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Yorgunum.

Annem..."

"Bir kurt mu? Evet. Kardeşine göre o ve baban mutlularmış." İçimde bir rahatlama hissettim. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Yaklaşık bir gün. Zaman çizelgesi geçen seferkinin tam bir kopyası gibi görünüyor, bedenim seninkine karşı olsa bile."

Lanet olsun.

"Nova ve Sydney nasıl?"

"Sydney iyi. Isırdığı kadın değişmedi . Görünüşe göre onları değiştirme yeteneğine sahip değil."

Göz kırptım.

"Yeni teorimiz, dönüşmüş dişi kurtların başka kimseyi dönüştüremeyeceği yönünde," dedi. "Annen ve diğer yeni kadın da çoktan denediler ve başarısız oldular."

"Nova?"

"Son duyduğumda hâlâ bilinci yerinde değildi. Süreç onun kurdu için seninkinden daha zor görünüyordu. İşler bir süre riskliydi. Sürü doktoru onu sağlık odamızda tutuyor ve yakından izliyor."

Oh, kahretsin.

Kurdum gerildi.

Buna şaşırmış gibi görünmüyordu. Benim bilmediğim neyi bildiğini merak ediyordum.

"O şimdi iyi mi?"

"Öyle. Durumu stabil. Ve ısırdığı kadın dönüştü."

"Hunter..."

"Bunca zamandır onunla birlikteydi. Yine de dokunuşu ona bir şey yapmıyor gibi görünüyor."

"Kurdu onu tanımıyor."

"Hayır. Ve bizim gibi aynı odayı paylaşmıyorlar, bu yüzden onun kokusuna alışkın değil. Bir eş bağı kurmaya senden daha fazla karşı gibi görünüyor ve o da bunu istemiyor."

"Silas ona dokundu mu?"

"O yaptı. Kız da ona cevap vermedi. Bu da muhtemelen onun için iyi bir şey."

Hunter muhtemelen kendini kaybederdi.

Yine de, Nova'nın çekmesi gerekenden daha uzun süre acı çekmesine izin vermektense bunu tercih ederdim.

"Ne zaman uyanacak?" Ben sordum.

"Doktor iki ya da üç gün daha süreceğini düşünüyor. Bilinci yerinde değilken sağlıklı kalabilmesi için gereken her şeyi hazırladı."

"Kızgınlık dönemine girmesi gerekiyordu."

"Hunter bunu onunla çoktan konuştu. Ona bunu bastıracağını düşündüğü bir ilaç verdi ama ateşini yakından izleyecekler. Eğer yükselmeye başlarsa, onu şehir dışına çıkaracaklar."

Vay canına.

Bu... çok fazlaydı.

"Dönüşen kurtlar daha fazlasını dönüştüremiyorsa ve kadınları değiştirmek Nova'nın hayatını riske atıyorsa, bunu yapabilecek tek kişi benim."

Fletcher'ın *beş yüz yıllık* uyarısı birden daha büyük göründü. Ve daha korkutucu.

"Bunu ihtiyacımız olduğunda çözeceğiz Prenses." Enzo'nun sesi kararlıydı. Biraz da rahatlatıcıydı. "Şimdilik iyileşmenize odaklanıyoruz."

"Kurtlar ormanı terk etti mi?"

"Hayır."

Gözlerimi kapattım.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Doktor eş bağının dönüşümlerin seni etkileme şeklini değiştirebileceğini düşünüyor. Benim enerjime de güvenebilirsin. Tüm çiftleşmiş insanları değiştirebilir ve orada durabiliriz."

"Yani her gün bir insan değiştirebilir miyiz?" Fısıldadım. "Çiftleşmiş on bin insan var, Enzo. Ve kendilerini dönüştürmek için ne gerekiyorsa onu yapacak pek çok insan var."

"Bunu ." "Çözecek miyiz?"

"Evet." Elini yavaşça saçlarımın arasında gezdirdi. "Güven bana, Prenses."

Belki de yapmamalıydım ama yaptım.

Eğer Enzo beni koruyacağını söylediye, bunu yapardı. Ne pahasına olsun.

"Sence biraz yemek yiyebilir misin?"

Bu fikir midemi bulandırdı. "Hayır."

"Pekala. Bir dahaki sefere , sana iki katını yedireceğim." "Tamam."

Beni daha yakına çekti ve göğsüne yaslanarak tekrar uykuya daldım.

Her şey yoluna girecekti. Enzo'nun bunu bir şekilde gerçekleştirebileceğine inanmak zorundaydım.

Ertesi gün uyandığımda kendimi çok daha güçlü hissediyordum. Beni mutfığa taşıdı ve o benim için yemek pişirirken ben tezgâha oturdum. Bir gömlek istediğimde, uzun kollu gömleklerinden birini giymeme yardım etti. Eski, yumuşaktı ve kokusu kumaşın içine işlemişti.

Yemek pişirirken elleri ve kolları sık sık tenime değiyordu. Güzel bir histi. Gerçekten hoş.

Yemeğimizi yedikten sonra, oturduğu sandalyede kollarına kıvrıldım. Bana kendi koltuğumu teklif etmemişti ve ben de istememiştim. Kendimi sabit hissetmiyordum ve zaten o da beni kucağında istiyor gibiydi.

"Herkes seni görmek istiyor," dedi, "Ama onlara izin veremeyiz."

"Herkes kim?"

"Fletcher. Ailen. Kardeşlerim. Sürü." "Sürü mü?"

"Herkes Nova'nın hâlâ baygın ve iyileşmekte olduğunu biliyor, bu yüzden çoğu sadece senin başka birini dönüştürecek kadar iyi durumda olup olmadığını görmek istiyor," diye homurdandı. "Ve benimle çiftleşmek için."

"Dolunaya kaç gün var?" "Yarından sonraki gün."

"Zamanımız olabilir-"

"Hayır." Ne söyleyeceğimi biliyordu ve bunu düşünmedi bile. "Bunu tartışmıyoruz. Bu bir seçenek değil. Sen sağlıklı olduğunda bağı mühürleriz ya da hiç mühürlemeyiz. Ve mühürlememek de bir seçenek değil. Ne kadar uzun süre beklersek, birinin seni benden almaya çalışacak kadar cesur olma ihtimali o kadar artar."

İsteksizce başımı salladım. "O zamana kadar ne yapmamız gerekiyor? Ve neden ailelerimizin beni görmesine izin veremiyoruz?"

"Seni görebilirler. Sürünün bu işe karışmasını istemiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim. "Onlarla salonda buluşmamız gerekecek, böylece kurdun kendini kaybetmez."

Enzo kabul etti ve ayarlamak için mesaj gönderdi. Sonra sütyenimi giymeme yardım etti ve benimle birlikte yürüdü. Ağırlığımın çoğunu o taşıyordu ama ona yürümek istediğimi söylediğimde kolunu belime doladı ve yardım etti.

Biz oraya vardıkdan hemen sonra Fletcher içeri girdi. Yorgun görünüyordu ve yeterince uyuduğundan şüpheliydim. İyi olduğumu görmesinin biraz daha rahat dinlenmesine yardımcı olacağını umuyordum.

Annem ve babam onun ardından geldiler ve ikisi de gülümsüyorlardı. Dönüşümünün büyüsü cildini kaldırmış ve onu bir şekilde daha genç göstermişti. O duygusallaşmaya başladığında, babam ve ben de duygusallaştık ve neredeyse hepimiz gözyaşlarına boğuluyorduk.

Sırada Clay vardı ve o oradayken hepimiz Nova'yı görebilmek için Hunter'ı görüntülü olarak aradık. Hâlâ onun yanından ayrılmamıştı. Yüzündeki kıllar hiç görmediğim kadar kabarıktı ve kıvrık saçları daha da dağınıktı ama iyi görünüyordu. Nova'nın iyi olduğunu göstermek için kamerasını bize çevirdiğinde biraz daha rahat nefes alabildim. Sydney de odasındaydı ve bizi görünce el salladı.

Telefon görüşmesi nihayet sona erdiğinde, Enzo beni dairemize sürükledi ve biraz daha yemek yedirdi. Daha sonra beni tekrar yatağına yatırdı. Beni göğsüne çekerken komodinin üzerinde yeni bir iPad mini olduğunu fark ettim.

"Onu da okumaya başladın mı?" Mırıldandım.

"Evet. Tutması bir kitaptan daha kolay. Özellikle de üzerime yayılmış küçük, güzel bir kadın varken." Omzumu öptü. "Uyumaya devam et."

Kabul ettiğimi mırıldandım.

Uykuya dalarken zihnim dolaştı ve kendimi ona usulca "Eş bağımızı mühürledikten sonra ne olacak?" diye sorarken buldum.

Tüm zamanını yine haydut avlayarak mı geçirecekti? Her zaman yalnız olmaya alışmak zorunda kalacak mıyım?

"Henüz bilmiyorum ama iyi olduğundan emin olacağım." Omzumu tekrar öptü. "Biraz uyu, Prenses. Burada güvendesin."

Kelimeler göğsümü ısıttı ve sonunda uyuyakaldım.

Sonraki iki gün çok hızlı geçti ve Enzo yanımdan hiç ayrılmadı. Kitap okuduk.

Yemek yaptık.

Nova hala .

Birkaç kez seks yaptık ama normalden çok daha nazikti. Onu gerçekten iyi olduğuma inandıramadım, bu yüzden bunu kabul ettim ve geçici olarak daha tatlı seksin tadını çıkardım.

Vahşiler, Enzo ve ben çiftleştikten sonra daha fazla insan eşin dönüştürülmesi için başvurular göndermiş ve bir duyuru yapmıştı. Bunun tam olarak nasıl işleyeceğinden emin değildik ama kalabalığı sakinleştirdi ve sürünün arazisinin etrafındaki ormanı büyük ölçüde temizledi. İki kadının daha dönüştürüldüğüne dair kanıt görmek bu konuda yardımcı olmuş gibi görünüyordu.

Çiftleşme töreninin akşamı nihayet odamızdan çıktık.

İnsan kadınlar genellikle beyaz straplez elbiseler giyerlerdi. Törenlerini dolunayın altında, bir kalabalığın önünde, düğün gibi yaparlardı. Yüzük takar ve yemin de ederlerdi.

Ama bir kurt için eş edinmek romantik değildi.

Tatlı değildi.

Çiğdi. Yoğun. Tüketen. *Sonsuza*

kadardı.

Ve ben insan değildim.

Düğün ya da beyaz bir elbise istemedim.

Eğer Enzo'yu ısırarak ve onun da beni ısırmasına izin verip bizi kalıcı olarak birbirimize bağlayacaksam, bunu ormanda yapmak istiyordum. Kendi başımıza. Kimse izlemeden.

Olduğu sürece nasıl umurunda değildi.

Bu yüzden ailemize töreni tek başımıza yapacağımızı bildirdik. Locadan çıkıp birlikte ormana doğru ilerlerken etrafımızdaki sürünün konuşmalarını ve gülüşmelerini duyabiliyorduk. Enzo'nun üzerinde bir kot pantolondan başka bir şey yoktu, benim üzerimde ise sadece onun tişörtlerinden biri vardı.

Erkek kurtadamlar ayın altında dinlenirken ormana yayılmışlardı. Bizi fark eden birkaç kişi saygıyla başını salladı. Hiçbiri bakışlarını bizden ayırmadı.

Ormanın kenarına varır varmaz soyunduk ve kurtlarımızın kontrolü ele almasına izin verdik. Koştular. Oynadılar. Güreştiler.

Eğlenceliydi. Çok eğlenceliydi.

Oynamayı bırakıp ormanın ortasında yer değiştirdiklerinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Enzo'ya doğru tökezledim ve o da kalçalarımın tutarak beni kendine çekti.

Ay çıplak tenimizin üzerinde parlıyordu ve beni derinden öptü. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, öpücüğü öyle tatlıydı ki onun içinde kaybolmamak mümkün değildi.

Nefes almak için kendimi geri çekmek zorunda kaldığımda kıkırdadı.

Ses, hayatımda çok az şeyin sahip olduğu şekilde gerçek ve özgürdü.

"Kurdum buna bayılırdı," dedim, gözleriyle buluşabilmek için başımı arkaya eğerek.

"Benimki şimdiden bağı mühürlemem için beni zorluyor, böylece tekrar onun peşine düşebilecek."

Gülümsedim ve beni bir kez daha öptü. Aleti kalçama sertçe dayanmıştı, vücudu beni kesinlikle mutlu hissettiriyordu.

Bakışları yavaşça yüzümden gezinirken gülümsemem kayboldu. Yüz ifadesi sakın ama ciddiye.

"Bundan emin misin, Enzo? Eş bağını mühürlemek sadece bir kurt saplantısı değildir. Eğer bağlanırsak, bu sonsuza kadar sürer," dedim. "Başka bir seçenek varmış gibi görünmüyor ama bir tane bulabiliriz."

"Başka bir seçenek istemiyorum Prenses. Siz istiyor musunuz?" Hayır.

Ben yapmadım.

Bu gerçek bana beklediğimden daha sert çarptı ve kalp atışlarım hızlandı. "Sadece seni istiyorum."

Dudakları boynumun omzumla birleştiği kıvrıma değdi ve bir vuruş sonra dişleri tenimi deldi.

Kurdum onayını uludu ve benimki de onu kesti.

Beyaz sıcak elektrik derimin üzerinde ve damarlarımda hızla ilerledi. Onu yakından ve yoğun bir şekilde sıcaklık takip etti.

Sadece *sıcaklık* değil, sıcaklık,
sıcaklık. Vücudum anında
kızardı.

Enzo yarayı yalayarak temizledi ve kalçalarımı kavradı. Beni kendisiyle birlikte toprağa çekip ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırırken bir küfür savurdum.

Kıçımı daha yukarı kaldırdım ve bacaklarımı daha geniş açıp içime girerek beni tamamen doldururken memnuniyetini homurdandı.

Beni sertçe sikerken parmakları klitorisimde çalıştı. Bir çılgınlıkla boşaldım ve düğümü içimde şişerek doruk noktasını daha uzun ve daha yoğun hale getirdi.

Daha derine indi, tekrar tekrar birlikte salınımlarımızı bulurken elleri tenimde geziniyordu.

Düğümü nihayet yumuşadığında çekildi ve sırt üstü yuvarlanarak beni üstüne çekti. Gözleri altın sarısıydı ama bu onun kurdu değildi. Sadece Enzo'ydu.

"Bunun ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," diye gürledi, göğsü sertçe inip kalkıyordu.

"Şaka yapmıyorum," diye nefes aldım. "Ama biri bizi burada bulursa, mahvoluruz."

"Biri bizi burada bulursa, onları öldürür ve seni becermeye devam ederim. Zararı yok." Sözlerinin arkasında öfke yoktu. Bize rastladığı için kimseyi gerçekten öldürmek *istemi*yordu.

Üzerime bir ihtiyaç dalgası yayıldı ve kalçalarımı kaldırarak inledim. Göğsü gümbürdedi ve dudakları dudaklarıma değdi.

"Hazır mısın, Prenses?"

"Hazır *mısın*, Alfa?"

Kıkırdadı, sonra beni tekrar doldurdu.

Düşüncelerim hızla ve tamamen istediğim ve ihtiyaç duyduğum şeyler tarafından tüketildi:

Enzo Savage.

Kurt Kral.

Dostum.

Uzaktan dalların kırıldığını duyduğumda SICAĞIN YOĞUNLUĞU henüz azalmaya başlamıştı.

Aspen ve benim işimiz bitmemişti.

Kızgınlığın eziciliği hala zihnimde yüksek sesle titreşiyordu

Düğümüm yumuşuyordu ama dişimi tekrar almam gerekecekti. Çok yakında.

Yerdeki pençelerin sesi kulaklarımı doldurdu.

Rüzgârda bir erkek kurdun kokusunu alabiliyordum. Sürü, ama aile değil. O pislik ölecekti.

Kurdum benden çok uzaktaydı, kızgınlığım tarafından çok fazla bastırılmıştı.

Bir ağaçtan yapraklı bir dal kopardım ve onu örtmek için Aspen'in üzerine koydum. Bana deliymişim gibi baktı.

O haklıydı. Kızgınlık, normalde sahip olduğum az miktardaki akıl sağlığımı silmişti.

Döndüm, tehdidin peşinden gitmeye hazırdım ama durdum. Onu bırakamazdım.

Yalnız ve savunmasız değil. Feromonları onu çekecek, onu istemesini sağlayacakken değil.

Güvende değildi.

O piçle yüzleşirken göğsüm kabardı.

Yine kızgınlığın sersemliğini hissedebiliyordum. Sikim acıyla zonkluyordu.

Aspen inledi. "Enzo..."

"Biri geliyor," diye . Piçin pençeleri titredi.

"Lütfen." Eli arasına kayarken kelimeyi sürükleyerek çıkardı. Ona dönmek için hareket etmeye başladım ama kendimi durmaya zorladım.

Onu korumak

zorundaydım. Onun

güvenliği her şeyden

önce gelirdi.

Yumruklarımı sıktım ve açtım.

Sikim sarsılıyor, her hareketinde fiziksel acı çekmeme neden oluyordu. Ona ihtiyacım vardı.

Ona ihtiyacım vardı. Onun da bana ihtiyacı vardı.

Ama- "Lütfen, Enzo," diye nefes aldı.

Dişlerimi sıktım.

Onun sözleri üzerine kurt kayarak durdu.

Kendini kontrol edememeliydi. Feromonları ona vururken değil.

Ama durdu. Durdu.

Dönüp geldiği yöne doğru koşmaya başlamadan önce.

Teşekkürler.

Dizlerimin üzerine çöktüm, Aspen'in kalçalarını iterek açtım ve onu tekrar doldurdum.

Tekrar ve tekrar birlikte boşalırken rahatlama çığlıkları zevk çığlıklarına dönüştü.

Diğer kurtla ilgili tüm düşünceler unutulmuştu.

Sadece ben ve o vardık.

Dostum.

Sonunda.

Kendimize geldiğimizde ve son kez çektiğimde, kir ve döl içinde kalmıştık.

"Duşa ihtiyacımız var," dedi Aspen, sert bir kolunu yüzünde gezdirirken sesi halsizdi. "Bunun olacağını biliyor muydun?"

"Bunun olacağını bilseydim ormanda bağımızı mühürlemezdik Prenses." Onu yanımda oturur pozisyona getirdim ve havayı kokladım.

Orada başka bir kurt daha vardı. Benim sürümün bir parçasıydı ama kokusunu ayırt edebileceğim kadar yaklaşmamıştı.

Henüz.

"Ava gitmem gerekiyor," dedim ve gözlerinde panik parladı. "Haydut değil. Burada bizimle birlikte olan biri vardı. Kim olduğunu bulmalıyım. Feromonların çarptığında neden bize saldırmaya çalışmadığını bilmemiz gerek. Dönüp diğer tarafa kaçacak kadar akıllı vardı."

Paniği azaldı ve alnı kırıştı. "Yeterince yakın olduğundan emin misin?"

"Ben sana nerede olduğunu göstereyim, sen de bana söyle." Başını salladı ve yer değiştirdik.

Kurtlarımız derilerindeki ve kürklerindeki pisliğe aldırmadılar.

Ormana girmeden önce birbirlerine srtndler, grlediler ve sarıldılar. Benim kurdum Aspen'inkine yolu gösterdi ve kokuyu yakaladığımızda tanıdık.

Jake.

Arkadaşımın çığlıklarını duymuş

olmalı. O herif ölmüştü.

"Onu içine çekecek kadar yakındı," dedi. "Simon ona çarptığında çok daha uzaktaydı."

"Bir yolunu ."

Yapardık.

Sonra da onu öldürürdüm.

Kurdum, onu parçalara ayırmak için zihnimde canlandırıdığım görüntü karşısında salyalarını akıttı. O benden bile daha fazla kana susamış bir piti.

Koşarken bana *"Sence iftleştığımız için mi?"* diye sordu. Sesinde umut vardı.

"Bilmiyorum. O pisliği öldürmekten başka bir şeye odaklanamıyorum."

"Jake'i ldremezsın," diye itiraz etti. *"Beni koruması için ona ihtiyacın var."* Kurdum hırladı.

"Sen bana aitsin, unuttun mu?" diye sordu. *"Yani Jake'i ldremezsın dersem, onu ldremezsın."*

"İşler böyle yürümüyor Prenses."

"Ben senin eşim. İşler tam olarak böyle yürüyecek," diye karşılık verdi.

İstemeyerek de olsa haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Eğer bana aşık olmasını istiyorsam, bazı kurallar koymasına izin vermeliydim. O kurallardan nefret etsem bile.

Dönüş yolunun geri kalanını öfkemi yatıştırmaya odaklanarak geçirdim. Eğer Aspen onu canlı bırakmamı istiyorsa, onu canlı bırakmanın bir yolunu bulmalıydım.

twenty-six

ASN

ENZO'NUN KURDU, pislige rağmen duş almak için odamızda durmadı. Locanın önünden geçip bir köşeyi döndü ve bir ateş çukurunun etrafında toplanmış bir grup erkeğin arasında oturan gömleksiz Jake'i görünce kayarak durdu.

Jake'in sırtışı, karşısında hırlayan canavarı görünce kayboldu ve Enzo yer değiştirdiğinde de geri gelmedi.

Ateşin etrafındaki herkesin sesi kesildi.

Jake ayağa kalktı ve ellerini havaya kaldırdı. "Orada olduğunu bilmiyordum."

Kurdum bana kontrolü vermedi ve ben de onu geri almaya cesaret edemedim. Tüm o adamların önünde çırılçıplak ve kıcıımın üstünde kalmam kesinlikle duruma yardımcı olmazdı.

Enzo'nun göğsü öfkeli bir hırıltıyla gümbürdedi.

"Ona kızgınlık hissedip hissetmediğini sor," diye ısrar ettim.

Bir an için çenesini sıktı ama sonunda, "Onun sıcaklığının seni içine çektiğini hissettin mi?" diye sordu.

Jake'in alnı kırıştı. "Ne etkisi?"

"Hiç şehvet hissettin mi?" Sözcükleri söylemek ona fiziksel olarak acı veriyordu.

Jake'in alnındaki kırıışıklık derinleşti. "Hayır, dostum. Ben hiçbir şey hissetmedim. Kurdum sizin orada olduğunuzu duyunca arkasını döndü."

Vay anasını.

Rahatlama beni o kadar etkiledi ki kurdum yere yığıldı.

Enzo, "Bu konuda dedikodu duymak istemiyorum," demeyi başardı. "Eğer dedikodu duyarsam, ölürsün."

"Anladım dostum. Açık ve net." Jake onu selamladı, yakın tehlikenin geçtiğini açıkça fark etmişti. "Bağınızı mühürlediğiniz için tebrikler. Çok iyi bir işaretin var." Enzo'nun omzunu işaret etti. Enzo bakmaya çalışmak için başını eğdi. Görmüş olması mümkün değildi ama vücut pozisyonu değişmişti. Bir şekilde daha da gururlandı.

Homurdandı, Jake'e *teşekkür etmeye* en çok yaklaştığı an *buydu*.

Bununla birlikte, kurdumu ortasından yakaladı ve onu uzaklaştırdı. Kız ona bağırdı ve adam zihnimize şöyle dedi: "*Eğer seni kollarıma almazsam onu öldürmek zorunda kalacağım.*"

Rahatladı.

Ve yüzünü yaladı.

Kirliydi. İğrenç derecede kirliydi. İkimiz de

öyleydik. Onu yalayan ben olsaydım, öğürürdüm.

Ama onunla iyi görünüyordu, bu yüzden çok iğrenmemeye çalıştım.

Odamıza döner dönmez yüzünü birkaç kez daha yaladı ve sonra geri çekildi. Ve aniden, tekrar yalnız kaldık.

İnsan formlarımızda, kesinlikle pis ve bunun üzerine çiftleştik.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum, içimi bir belirsizlik kaplamıştı. Hâlâ bana sarılıyordu ama utanmıyordum. Bunun için çok fazla kez birlikte olmuştuk.

"Duş al ve uyu. Yarın, muhtemelen başka birini dönüştürmelisin."

Bu fikirden ne kadar nefret ettiğini duyabiliyordum ama ikimiz de bundan başka bir yol olmadığını biliyorduk. Crimson River'da barışı korumak istiyorsak, daha fazla insanı dönüştürmem gerekecekti. Çok daha fazla.

Enzo beni duşa taşıdı ve başımı omzuna yasladım. "Onu öldürmediğin için teşekkürler."

"Hâlâ olabilir."

"Hayır, yapmayacaksın." Onu ısırduğım yeri öptüm. Cildinin iki hilal şeklinde yara aldığı yer, dişlerimin keskin uçlarının mükemmel bir kopyasıydı.

Memnuniyetle gürlledi.

"Artık ısı konusunda endişelenmemek harika olurdu," diye itiraf ettim. "Gelecek ay tekrar test etmemiz gerekecek. Belki kardeşlerinden biri teklif eder ya da başka bir şey."

"Bunu düşüneceğim."

Onu zorlamayacaktım.

Bu konuda kendini rahat hissetmesi aylar ya da bir yıl sürse bile, sonunda kabul edecektir.

Ve eğer çiftleşmek gerçekten de ısının ben ve Enzo'dan başkasını etkilemesini engelliyorsa, o zaman özgür olurdum.

Tamamen özgür değil. Şehir benden beş yüz yıllık kadınları dönüştürmemi isterken değil.

Ama yine de. Umduğumdan daha özgür.

Suyun altına girdik ve su üzerimize düşerken Enzo beni sıkıca tuttu. Beni ayaklarımın üzerine yatırdı ve o beni içine çekerken ben de ona yaslandım.

"Başım artık ağrımıyor," dedi. Kaşlarımı çattım.

"Her zaman acıttı. Sürüye çok fazla insanın girmesine izin verdim. Başboş dolaşan bu kadar çok kurt varken, onları akıllarını kaybetmeye terk edemezdim. Çok fazla kurdum olduğunu biliyordum ama babamda daha fazlası vardı, bu yüzden iyi olacağımı düşündüm. Annemle olan bağı sayesinde hepsini acı çekmeden tutabildiğini bu geceye kadar anlamamıştım."

"Artık acı çekmeden herkesle zihinsel iletişim kurabiliyor musun?" O

da denedi. "Evet. Sürüyü hissedebiliyor musun?"

"Bilmiyorum. Nasıl bir his?"

"Tenini saran bir şey. Sıcak. Vızıldayan. Canlı." Başımı salladım.

"Sadece kendim gibi hissediyorum."

"Belki sonra gelir." Ya da

belki gelmez.

İkisi umurumda değildi.

Kendimizi temizledik ve saçım için fazladan zaman harcadım. Delicesine karışmıştı. Enzo birkaç yaprak koparmak zorunda kaldı ama bunun komik olduğunu düşündü.

Ben de öyle.

Sonunda duştan çıktığımızda, tökezleyerek yatağa girdik ve birbirimizin kollarına yığıldık.

Mutluluk vericiydi.

Enzo dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken bir iniltiyle uyandım. Parmaklarım saçlarına gömülürken kalçalarım onu daha yakına çekiyordu. Beni yavaşça yaladı. Tembelce. Lanet olası dünyayı umursamadan.

Çabucak parçalandım ve orgazm boyunca beni öptü, hala yavaş ve tatlıydı.

Nefes nefese beni şilteden aşağı çekip üstüme uzanırken saçlarını serbest bıraktım.

"Günaydın Prenses."

"Uyanmak için ne güzel bir yol," diye mırıldandım.

Göğsü guruldadı ve yanağımı öptü. Sonra burnumu. Sonra da ağzımı.

Dudaklarımı ayırdım, dilinde kendimi tattım ve kollarımı boynunun arkasına doladım. Bizi aynı hizaya getirmek için bacaklarımı kışına doladığımda, elini merkezimin üzerinde gezdirerek beni durdurdu.

"Ne yapıyorsun?" Dudaklarına karşı sordum.

"Dikkatimi dağıtmanı engelliyorum."

Alnım kırıştı.

"Clay sabahtan beri sıradaki çifti konferans salonunda bekletiyor. Aklımdan çıkmıyor."

Oh.

" kaç?" "Öğlen."

Vay canına.

Sydney'i ve annemi dönüştürdükten sonra iyileşmek için geçirdiğim günlerden sonra zaman algım tamamen bozulmuştu.

"Tamam, giyinebiliriz. Gerçekten çok sertleşmişsin."

"Bugünlerde bu pek nadir görülen bir şey değil."

Ona gözlerimi devirdim.

Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

"Bir sonraki kadını değiştirmek beni önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca bayıltacak," dedim. "Zaten günün yarısını bekliyorlarsa, birkaç dakikanın daha zararı olmaz. Ve eğer beni sertçe becerirsen, hızlıca boşalabilirsin."

Gözleri hınzırca parlıyordu. "Sana karşı daha dikkatli olmaya çalışıyordum."

"Denemeyi bırak. Dikkatli olmak istemiyorum." Elini göbeğimden çektim ve topuklarımı kaslı kışına geçirdim. Onu daha yakına çektiğimde içimi doldurdu ve beni sertçe becerdi.

Tam istediğim gibi.

İşimiz bittiğinde çabucak giyindik. O kadar uzun süre bekledikleri için duş almak çok fazla bir şey istemek gibi geldi. Sadece temizlendik, üzerimize bir şeyler giydik ve dışarı çıktık.

Odadan çıktığımızda Enzo'nun parmakları benimkilerle iç içe geçmişti ve kollarımız birbirine değiyordu. Aramızdaki bağ daha önce hiç olmadığı kadar gerçkti. Çok daha fazla... yerleşmişti.

Geri dönüşü yoktu.

Olsaydı bile istemezdim.

Daha fazla kadını dönüştürerek durumu nasıl idare edeceğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu birlikte çözecektik.

Konferans odasına gittiğimizde masada bekleyen bir yemek vardı. Alfa'm herhangi birine dokunmadan önce Clay'in Enzo'ya başıyla selam verdiğini fark ettim.

Enzo bana geçmişlerinden bahsetmeden önce bu hızlı etkileşim hakkında hiçbir şey düşünmezdim. Şimdi Clay'in bunun güvenli olduğunu onayladığını biliyordum.

"Eşimin birilerini dönüştürmeden önce yemek yemesi gerekiyor," dedi Enzo, masada oturan umutlu görünümlü çifte bakma zahmetine bile girmeden.

Kadının yanına oturdum ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Beklettiğim için özür dilerim. Dün gece geç saatlerde bağımızı mühürledik ve birkaç dakika önce kalktık."

"Sorun değil," dedi kadın hızlıca. Annemden daha yaşlıydı.

-Muhtemelen altmışlarında ya da yetmişlerinde. Büyünün annemde olduğu gibi onu da biraz geriye doğru yaşlandırıp yaşlandırmayacağını merak ediyordum. "Bunu benim için yaptığınız için teşekkür ederim."

"Tabii ki."

Enzo önüme bir tabak koydu ve benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Clay çifte durumu açıklarken biz de hızlıca yemeğimizi yedik.

"Bu aslında bir deney," dedi. Çiftin gözlerinde endişe parladı.

"Senin için değil," diye açıkladı. "Aspen için. Onunla sevgili kralımız arasındaki eş bağının sizi dönüştürmenin onu nasıl etkileyeceğini değiştirip değiştirmediğinden emin değiliz." Kaşlarını çatan Enzo'yu işaret etti. "Son iki seferde, işlem sırasında bayıldı ve uzun bir süre bilinci yerinde değildi."

İkisi de sersemlemiş görünüyordu.

"Bunu sana sadece bayılırsa şaşırmaman için söylüyorum. Her ihtimale karşı üstünü değiştirirken muhtemelen arkadaşının kucağına oturacaktır," dedi Clay.

Enzo onaylar gibi bir ses çıkardı.

Kadın ondan uzaklaştı, gözlerinde dehşet parlıyordu.

Dışarıdan bakıldığında korkunç biri olduğunu tahmin ediyordum. Bir buçuk metreden uzun, kalın ve sert kaslardan oluşmuş ve genellikle kızgın görünen bir ifadeye sahipti...

Evet.

Kesinlikle korkunç biriydi. Ben de ondan korktuğumu hâlâ hatırlıyorum.

Sanırım artık ondan korkmayacak kadar ona güveniyordum.

Bu delilikti, değil mi? Benimle kalacağına ya da mutlaka kabul edeceğim seçimler yapacağına güvenmiyordum. Ama beni koruyacağına güveniyordum. İhtiyacım olduğunda yanımda olacağına.

Ve bu büyük bir olaydı.

Fletcher içeri adım attığında kapı açıldı. Ellерinde ve yüzünde kan vardı.

Kadın titremeye başladı.

Beceriksizce elini okşadım. "Eminim neden öyle görüldüğünün mantıklı bir açıklaması vardır."

Ona doğru fırlattığım hançerler, bir nedeni olsa iyi olacağını söylüyordu.

Enzo'ya baktı.

Bir süre sonra Enzo'nun sesi zihnimi karıştırdı. *"Dün gece başka bir haydut kudurdu. Sen ve ben ormandayken. Clay'in kurduna onları avlaması için güvenemeyiz ve Hunter da Nova'yı terk edemezdi. Kardeşlerim onu avın başına geçirdi, yanında da ona işi öğretmesi için başka bir infazcı vardı. Her şey yolunda gitti. Tehdidin üstesinden geldiler ve geri dönmeyi başardılar."*

"Clay'in kurdunun nesi var?" "O bir deli."

Çok güzel.

Bu konuda daha fazla soru sormam gerekecekti. Çok daha fazla.

Ama şu an için endişelenmemiz gereken başka bir şey vardı.

Önümüzdeki çift.

Ben de boğazımı temizledim. "Devam edelim mi?"

Fletcher yemeğe yakın bir yere oturdu ve sözsüz bir şekilde tabağını doldurmaya başladı. Clay ona cebinde olması gereken bir paket mendil attı. Muhtemelen Enzo'nun hatırı için onları yanında taşımaya alışkındı.

"Şimdiki zaman gibisi yok," dedi Clay, sesi neşeliydi.

Şehrin anarşi ve cinayet yuvasına dönmemesinin tek sebebinin onun sosyal becerileri olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Eğer , Enzo mafya lideri olurdu. Bunu kesinlikle görebiliyorum.

Beni sandalyemden kaldırdı. Tabağım boş değildi ama yemeğe yeterince büyük bir çentik atmıştım.

Beni kucağına oturttuğunda Fletcher'a baktım ve onun da beni izlediğini gördüm. Alnı her zamanki gibi endişeyle kırışmıştı. "*Ben iyiyim*" dedim ve o da başını sallayarak onayladı.

"Seni ısırمام gerekecek," diye açıkladım kadına ve o da kolunu uzattı.

Daha fazla uzatmadan kurdumu yüzeye çıkardım. Kadın ileri atıldığında dişlerim uzadı ve dişlerim kadının derisine batarken aramızda bir bağın canlandığını hissettim.

Enerjim üzerindeki ani ve keskin çekim tanıdıktı.

Arkamdaki erkekten gelen hırıltı ve onun enerjisinin benimkine akması öyle değildi.

Aramızdaki bağ onun bana yardım etmesine izin vermektir. Bana yaslanabileceğim ve kendimi bağlayabileceğim bir şey veriyordu.

Enzo'nun enerjisi azalmaya başladığında, başka bir şeyin elektrik dalgasını hissettim.

Yeni bir şey.

İkimizden ya da bağımızdan daha büyük bir şey.

Enzo'nun büyüünün vahşi elektriğiyle bir arada tutulan sürüsünün bağlantısının ağırlığı damarlarıma dolduğunda keskin bir nefes aldım.

Isırdığım kadın bir anda saçları ağarmış güzel bir kadından, çarpıcı, bilinçsiz gümüş bir kurda dönüştü.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, Enzo'nun kolları belimi demir gibi sarıyordu. Yine de beni tutmasına ihtiyacım yoktu.

Ben iyiydim.

Gayet iyi.

Adam duygularını bastırırken arkadaşını almaya başlamıştı bile. Gözlerindeki bakış beni gururla yaktı.

Bunu onlar için yapmıştım.

Ben... ve Enzo. Ve sürü.

Clay adamı kibarca odadan dışarı çıkardı, bağlarını mühürleyene kadar Locada kalmaları gerektiğini bildirdi ve istedikleri sürece kalabilecekleri güvenli bir yer vaat etti. Onlar gittikten sonra kapıyı arkalarından kapattı ve bize döndü.

"Az önce ne oldu?" Fletcher ağzı dolu bir şekilde sordu.

"Tam burada bir çekilme hissettim." Clay göğsünün ortasına dokundu. "Acıdı mı?" Hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak sordum.

"Hayır."

Fletcher, "Bir fışkeden fazlası değil," dedi.

"Sanırım onu değiştirmeye başladığımda Enzo'nun enerjisinden yararlandım," dedim ona dönüp bakarak. Başımı salladı. "O da sürününkine bağlandı."

"İyi ki kocaman bir sürümüz var," dedi Clay, kaşları kalkmış olmasına rağmen. "Bunu tekrar yapabileceğini düşünüyor musun? Bugün mü?"

Başımı salladım. "Sürü enerji kaybını kaldırabilirse, sanırım bunu birkaç düzine kez yapabilirim."

"İyi olacaklar," dedi Enzo. "Sadece bir fiskeydi. Ve ne kadar çabuk çok sayıda kadını dönüştürürsek, şehir sizin için o kadar çabuk yeniden güvenli hale gelir."

Başımı salladım.

Asla tamamen güvenli olmayacaktı ama yaklaşabilirdik. En azından yeterince.

Enzo'ya "Muhtemelen sen bana dokunmadan da yapabilirim," dedim. "Haydut kurtları avlamaya geri dönebilirsin. Enerji dokunduğumuz yerden değil, bağımızdan , o yüzden-"

"Hayır." Enzo ve Fletcher birlikte konuştular.

İkisi de birbirlerine gözlerini kırpmadı. Hatta aynı kelimeyi, aynı tonda, aynı anda söyledikleri için neredeyse şaşırmış görünüyorlardı.

"Eğer birini değiştirecekseniz, ben burada olacağım," dedi Enzo. Sesinde tartışmaya yer . Anlaşmazlığa yer yoktu. "Haydutları ve kuduzları başka biri halledecek. Sürünün bir parçası olmayan biriyle her karşılaştığında hayatın riske giriyor. Birini dönüştürmek için kendi enerjini her ortaya koyduğunda da. Ben kalıyorum."

"Ben yaparım," dedi

Fletcher. Ona baktım.

Clay de öyle.

Enzo hâlâ bana bakıyordu, bakışları yoğundu.

"Bu işte iyiyim," diye isteksizce itiraf etti Fletcher. "Beni iyi tanımasalar da hepsi bana cevap verdi. Ve şehir Silasın kendi sürüsüne dönmesine yetecek kadar huzura kavuşana kadar burada fazla kalamam. Bir kavgayı göze almadan olmaz."

Clay başıyla onayladı. "Bu işe yarayacaktır. Zaten birkaç infazcıdan senden hoşlandıklarını duydum. Ara vermen gerektiğinde Hunter görevi devralabilir. Nova iyileştikten sonra onunla bu konuyu konuşacağım."

"O nasıl?" Ben sordum.

"Dün gece birkaç dakikalığına uyandı. Doktorun ateşini düşürmek için verdiği ilaçlar ateşini durdurmayı başarmış gibi görünüyor. Bu arada doktor hâlâ senden kan istiyor." Bana baktı.

Enzo'ya baktım.

"Bu sizin seçiminiz Prenses."

Yüzümü buruşturdum. "Ne zaman isterse gelip örnek alabilir."

Clay kabul etti. "Bugün daha fazla kadın bulmamı ister misin, yoksa yarına kadar beklemek mi istersin?"

"Hadi devam edelim," dedim. "Önümüzdeki birkaç günü günde kaç tane teslim edebileceğimi hesaplayarak geçirirsek, bir program yapabiliriz. Sanırım benimle randevu almaları insanların beklerken kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlayacaktır."

"Olur. Birkaç tane daha ayarlayacağım. Bana bir saat verin." Clay kapıya doğru yürüdü, giderken Fletcher'ı işaret etti. "Sen, benimle gel."

Fletcher iç geçirdi. "Biraz kestirmem lazım."

"Uyuyacaksın. Yakında."

İkisi de gözden kayboldu ve ben Enzo'nun kucağından indim. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Nova," dedim basitçe ve odadan çıkarken elimi tuttu. On dakika sonra kapının önünde duruyorduk.

Alnım çatlamıştı. "Nereye gittiler?" Enzo bana cevap vermedi.

Kardeşiyle zihinsel olarak konuştuğunu düşündüm.

Doktor bağlantılı bir odadan çıktı, bizi gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi. "Bu sabah sağlıklı bir şekilde uyandı. Fişini her şeyden çektikten sonra onu dışarı taşıdı. Bana nereye gittiğini söylemedi."

Enzo'ya baktım.

"Hunter, kızgınlık süresince onu koruyacağını ve bittiğinde geri döneceklerini söylüyor."

"Ne oluyor be?" Cebimden telefonumu çıkardım ve Nova'yı aradım. Sonunda açana kadar telefon birkaç kez çaldı.

"Hey, Kurt Kraliçe."

"Neredesin? Ne oldu?"

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Kayınbiraderin manyak gibi araba kullanıyor ve başım yol işaretlerini okuyamayacak kadar ağrıyor. Doktorun aslında ateşimi durdurmadığına, sadece geciktirdiğine inanıyor."

"O haklı mı?"

"Muhtemelen. Zaten sıcak hissediyorum." Kızın cevabı isteksizdi. "Onu becermeyeceğim. Kızgınlığa teslim olmayacak kadar kendini kontrol edebileceğini düşünüyor ve kızgınlık sonra beni geri getireceğini söylüyor. Sanırım birkaç gün içinde görüşürüz."

"Gelip seni bulmamı ister misin?" diye sordum. "Geleceğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama bu anlamsız olur. Senin Alfa'nın yaptığı gibi o da gitmeme izin vermeyecek. Sanırım bundan sonra işler daha kolay olacak, böylece kurdu sandığı kadar uyumlu olmadığımızı anlayabilir. Takipçim şimdilik sessiz, bu iyi bir şey."

"Pekâlâ. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Mmhm. Dikkatli ol. İnsanları değiştirirken kendine zarar verme." "Zarar vermeyeceğim. Yakında görüşürüz."

O da kabul etti ve görüşmeyi sonlandırdık.

"Ona bir şey olmasına izin vermez," dedi Enzo, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirerek.

"Hâlâ bir eş istememekte kararlı mı?"

"Evet. Bu konuda fikrini değiştireceğini sanmıyorum." Lanet olsun.

Bu bir ve içimden bir ses daha da karışacağını söylüyordu.

Doktor kan, idrar ve tükürük örneklerimi aldıktan sonra bizi bekleyen çiftleşme grubuyla buluşmak üzere konferans salonuna geri döndük.

twenty-seven

ASN

YİRMİ SEKİZ GÜN ve sekiz yüz elli üç çift sonra, Enzo ve ben bitkin bir halde yatağımıza yığıldık.

İkimiz de Crock-Pot yemeklerinden sıkılmıştık, ama zaman ve enerji tasarrufu sağlıyorlardı. İkisi de bizde fazla yoktu.

Ama Crimson Nehri yeni bir heyecanla canlanmıştı. Ve yeni kanla, eski kan değişmiş olsa bile. İnsanları değiştirmek ikimize de çok şey kaybettirdi ama bunu yapabilecek başka kimse yoktu. Bizim yapabildiğimiz gibi değil.

Nova Hunter'la çiftleşmeyi kabul etse bile -ki kızgınlık döneminden sonra geri döndüklerinden beri birbirleriyle konuşmadıkları düşünülürse bu pek olası görünmüyordu- sürünün enerjisini Enzo gibi çekemezdi.

Enzo beni kollarının arasına alarak saçlarımla hafifçe oynadı. Gözlerim çoktan kapanmış, yüzüm boğazına dayanmıştı. Ama bütün gün alışılmadık bir şekilde sessizdi.

"Neyin var senin?" Mırıldandım. "Yok bir

şey."

Yan tarafını gıdıkladım ve küfrederek elimi kendine doğru çekti ve "Prenses," diye hırladı.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

Bir an sessizlik oldu ve sonunda homurdandı: "Hâlâ kuledesin."

Alnım kırıştı. "Ne?"

"Sana özgürlük sözü verdim. Bir iş. Yer. Bunların hiçbirini sana vermedim."

Üzerinde benden başka kimsenin adı olmayan devasa banka hesabı, çiftleşme sonrası planımızın bu kısmına uyduğunun kanıtıydı. Bana aldığı parlak, kırmızı Hummer da öyleydi.

"Kadınları kurda dönüştürerek kendi özgürlüğümü elde ediyorum," dedim. "Benim bir işim var. Daha fazla insanı kendim gibi yapmak. Ve senden boşluk istemiyorum."

Göğsü mutsuzca gümbürdedi. "Bu yeterli değil."

"Yeterli."

"Değil."

Yüzümü onun teninden sıyırdım ve kollarımla kendimi destekledim. "Enzo," dedim.

"Hmm?"

"Bu kadarı yeter. Sen . Tek istediğim sensin." İkna

olmuş görünmüyordu.

İkna olmasını istedim. İkna olmasına *ihtiyacım vardı*. O da en az benim kadar bitkin ve tükenmiş durumdaydı ama bundan hiç şikâyet etmedi. Durmamı hiç istemedi. Bayılmadan önce bir molaya ihtiyacım olduğunu anlamadığı sürece.

Her zaman benimle ilgilenirdi. Yaptığı şey için kendini suçlu hissetmesine dayanamazdım.

Kurt değiştirmeye başladığımızdan beri seks ikinci sırada geliyordu. Ya da üçüncü, yemekten sonra. Ya da dördüncü, uyuduktan sonra.

Pekâlâ, seks listenin en üst sıralarında değildi. Her sabah biraz oynaşıyorduk ama kısa bir sevişmeden fazlası için hiç vaktimiz olmamıştı.

Yine de Enzo beni terk

etmemişti. Beni itmemişti.

Rahat olmamı istiyordu.

Ben de onun mutlu olmasını

istedim. Bu düşünce beni

şaşırttı.

Onun için ve onunla birlikte istediğim şey fark ettiğimden daha basitti. Başlangıçta, beni yalnız bırakmasını istemiştim. Eve gitmeme izin vermesini. Onu terk etmeme izin vermesini.

Artık tek istediğim onun da benim kadar hayatımızdan keyif almasıydı. Çünkü çok yorgundum, evet ve kesinlikle bitkin düşmüştüm. Ama memnundum. Yaptığımız işten tatmin olduğumu hissediyordum. Başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde bir fark yaratıyorduk.

Bunu göremedi mi?

Neden benim için yeterli olmadığından bu kadar endişeliydi?

Bu durumda dikkat dağıtma ve fiziksel kanıtın tek ve aynı işlevi görebileceğine karar verdim.

Ben de göğsünden yuvarlandım.

Başını kaldırdı, gözlerinde endişe vardı. "İyi misin?"

Soruyu duymazdan geldim.

En azından birkaç dakikalığına benim için endişelenmeyi bırakacaktı.

Kot pantolonunun fermuarını açtım ve ağzımı ona doğru indirirken sikini dışarı çıkardım.

Hırladı, sesi alçak ve uyarıcıydı. "Başladığınız şeye dikkat edin Prenses. Yavaş ve sakin olma konusunda pek tecrübem olmadığını biliyorsun."

"Bu konuda hiç *pratik yapmadın*, Alfa." Dilimi sikinin alt tarafında gezdirdim ve yemin etti, kalçaları sertçe sarsıldı. "Sen bana her yönden fazlasıyla yetiyorsun. Bu konuda tartışmayacağız, tamam mı?"

Dudaklarımı sikinin başına doladığımda, "Tamam," diye hırladı.

"Ben seninle mutluyum. Başka bir şey ya da başka birini istemiyorum. Anladın mı?" Sordum, cevap beklerken durakladım.

"Anladım."

Sırf onu kızdırmak için tekrar yaladım. "Ve bunu bir daha asla sorgulama iznin yok. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Lanet olası anlaşma," diye . "Ağzını bana ver." "Bir şey daha var," dedim ve bana ters ters baktı.

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

"Yarından sonraki gün ısınmaya gireceğim. Sabah kulübeye gideceğiz ve sıcaklar bittikten sonraki geceye kadar orada kalacağız. Bıkana kadar casusluk ve aşk kitapları okuyacağız. Clay kaçıracağımız randevuları yeniden planlayacak."

"Pekâlâ, anlaştık. Şimdi ağzını bana dayayacak mısın yoksa seni ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırıp çığlık atana kadar sikecek miyim?" diye hırladı.

Güldüm. "Seni seviyorum, Enzo."

Bu sözler onu şok ederek susturdu.

Saçlarımı sıkıca kavradı. "Ben de seni seviyorum, Prenses. Her şeyden çok."

"Biliyorum."

, dilimle ve dudaklarımla tam olarak nasıl hissettiğimi

kanıtladım.

Ve boğazım.

Ta ki çılgınca ırpınana, ben onun salınımını yutarken saçlarımı sıkıca kavrayana kadar.

Onunla hayat

mükemmeldi. Yani,

delicesine mükemmel.

Beklediğim son şey Kurt Kral'a aşık olmaktı, ama şimdi? Bunu yaptığım için çok mutluydum.

epilogue

EN Z BO—AO UTA YE RALA TER

"HADI PRENSES." Aspen'i kucağıma çektim. Tabağı yamulunca itiraz etti ve neredeyse krepleri, yumurtaları, pastırmaları ve haşhaşları kanepenin üzerine döküyordu. Saçları duştan dolayı nemliydi, yanakları ise sıcaktan kurtulduğumuz için hâlâ pembeydi.

"Her ay böyle bir yolculuğa çıkmaya devam edersek sürünün hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, yapmasına yardım etmesine izin vermediğim krepleri keserken yanağıma bir öpücük kondurdu.

Döllerim hâlâ içinden akıyordu ve mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde kalmasını istiyordum. Ben yemek pişirirken oturmak buna yardımcı oldu.

Buharlı kitaplarını okumak, birkaç saat içinde iyi ve başka bir seks turu için hazır olmasını sağlayacaktı. Sürüyle o kadar meşguldük ki, istediğimiz kadar yalnız kalamıyorduk, bu yüzden ısınmak için kulübeye gittiğimizde, karnımızı doyurduğumuzdan emin olduk.

"Eğer , yeni bir Alfa seçebilirler," dedim, tamamen ciddiydim.

Aspen gülümsedi ama ciddi olduğumu biliyordu. Beni çok iyi tanıyordu. Kendi kardeşlerimden bile daha iyi.

Onunla aylık kaçışımdan vazgeçmiyordum. İlki onun fikriydi ve ikimiz de o kadar yıpranmıştık ki her sıcak geldiğinde bunu tekrarlıyorduk.

Doktorumuz aslında gitmemize gerek olmadığını bilimsel olarak kanıtlamıştı. Feromonları aramızdaki bağ yüzünden değişmişti ve beni sadece çiftleştikten sonra etkiliyordu.

Ama umurumda değildi.

Arada sırada onunla baş başa kalmaya ihtiyacım vardı.

Bir eşe sahip olmayı hayal etme zahmetine hiç girmemiştim, ama şimdi ona sahiptim, o her şeyimdi.

Biz eşittik.

Ortaklar.

Bu lanet bir rüyaydı ama gerçek olduğunun kanıtı her yerdeydi. Bastıramadığım gülümsemelerde. Kıyafetlerimdeki onun kokusu. Lanet bir hastalık gibi yayılan dekoratif yastıklar.

Her şeyi sevdim. Yastıkları bile, ama sadece onun gibi koktukları için.

Benim kurdum guruldadı, onunki de mırıldandı. Onlar da en az bizim yakındılar.

Yemeğimizi bitirdikten sonra tabaklarımızı yanımızdaki kanepeye koyduk. Aspen bana biraz daha yaslandı, ben de onu kendime çektim.

"Sence kadınları değiştirmeyi hiç bitirebilecek miyiz?" diye merak etti.

"Sanırım hayatımızın geri kalanında en azından yarı zamanlı bir iş olacak." Kurt adam sayısı artmaya başlamadığı sürece gerçek buydu.

Birkaç dişi kurtadam dönüştürüldükten sonra doğum yapmıştı. Birçoğunun en az bir kızı vardı ve kızların hiçbirisi kurtadam olarak doğmamıştı.

Aspen annelerden pek çok talep almıştı ama küçük kızlar bu kararı kendileri verebilecek yaşa gelene kadar üstlerini değiştirmeyi reddediyordu. Ben de bunu yüksek sesle destekledim. Pençelerimle, dişlerimle ve gücümle.

Artık kimse bizi başka türlü ikna etmeye çalışmıyordu.

Hangi çiftleşmemiş kadınlara dönüştürölme şansı verileceğini belirlemek için hala uygun bir yol bulamamıştık ve bu da onları kızdırıyordu. Isının yarattığı karmaşa, çiftleşmemiş dişi kurtları hem kendileri hem de toplumumuzun istikrarı için bir risk haline getiriyordu.

Neyse ki bunu çözmek için zamanımız vardı. Mevcut hızla gidersek, hâlâ bir buçuk yıllık çiftleşmiş kadın sayımız vardı ve bu sayı sürekli artıyordu.

Baş ağrıtıcıydı ama halledecektik.

"Eğer bir kızımız olursa, sence bir kurt olarak mı doğacak?" Aspen sordu.

"Evet." Aklımda ya da sesimde hiç şüphe yoktu. Kardeşlerim ve benim herkesten daha büyük ve güçlü olmamızın bir nedeni vardı. Biz safkan kurtadamlardık. Benim ve Aspen'in çocukları da öyle olacaktı.

Parmaklarımı saçlarının yumuşak tellerinde gezdirdim ve kurdumun boğazında bıraktığı izleri öpebilmek için başını geriye yatırdım. "Umarım bu hafta sonu seninle kaçtığım için sürü beni reddeder. Hayatın ne kadar kolay olacağını bir düşün."

Aspen güldü. "Seni çok seviyorlar."

"Muhtemelen."

"Kesinlikle." Başını daha da geriye eğdi ve ben de köprücük kemiğine kadar öpücüklerimi kondurdum. "Tekrar sertleştiğine inanamıyorum. Birlikte olduğumuz süre uzadıkça daha da azgınlaşıyorsun."

Beni çağıran seksi küçük kıvrımı ısırarak onaylar gibi bir ses çıkardım.

"Tamam, tamam, sadece soy beni," dedi dramatik bir iç çekişle ve ellerini başının üzerine kaldırdı.

"Evet, Prenses." Başının üzerindeki kumaşı yırttım ve onu öpmeden önce sırtıttı.

O benim her şeyimdi.

Ve eğer mecbur kalırsam onu tekrar kaçırdım.

afterthoughts

Yani bu kitap bir sürpriz oldu.

Bu hikayenin uzun versiyonunu (Lola versiyonunu değil, çünkü hepimiz biliyoruz ki genellikle kısa ve tatlı tutuyorum) almak üzeresiniz, bu yüzden kemerlerinizi bağlayın.

Bunu yazmadan birkaç ay önce yeniden kurt adam kitapları okumaya başladım. Eskiden gerçek bir takıntım vardı. Bağımsız kitaplar moda olduğunda ergenlik çağındaydım ve şaka yapmıyorum, Amazon'da bulabildiğim her kurt adam kitabını okudum. Buharlı olanları değil. Ergenlik dönemindeki halim yetişkin halimden hem dehşete düşer hem de etkilenirdi. Ama konunun dışına çıkıyorum.

Tekrar kurt adam kitapları okumaya başladım.

Ve takıntı yeniden alevlendi.

Ben de şu anki için mükemmel bir kurt adam kitabı yazmaya koyuldum.

Eğer hakkımda henüz bir şey bilmiyorsanız, bu kitapları kendim için yazıyorum. Yalan söylemeyeceğim. Birçoğunuzun onları sevmesini de seviyorum, ama onları ilgimi çektikleri için ve Amazon'da bulamadığım için yazıyorum. Belki de Amazon'da berbatımdır. Dünya bunu asla öğrenemeyebilir.

Her neyse, bu saplantının başlangıcında, kurt adam kitabına başladım...

Bilmiyorum, bunu yazmaya başlamadan üç ay önce mi? 20 bin kadar yazdım ve daha fazla yazamadım. Bazen takılıp kalırım, ama bu doğrulanmış bir tuğla duvar gibiydi. *Takıldım*, takıldım. Ve o dönemdeki kitaplarımın 50/60 bin kelime civarında olduğunu düşünürsek, bu çok fazla kelimeydi.

Belki bir tekrar giderim. Göreceğiz.

Bir kurt adam kitabının büyük bir bölümünü yazdım ve berbat . Kapaklar yapılmıştı. Onu bırakmak acı vericiydi. Ama zaten başka bir şey yazmam gerekiyordu, bu yüzden ona geri döndüm ve yeniden odaklandım.

Sonra daha çok kurt adam kitabı okudum.
Ve birkaç hafta önce yeni bir kurt adam kitabına daha başladım (bunu yazdığım zamana göre, muhtemelen siz okumadan en az birkaç ay önce).
Muhteşemdi. 10 bin yaptım ve... Evet, o da bozuldu.
Yeni kurt adam takıntımın sadece kitap *okumak* için geçerli olduğuna karar verdim.
onları *yazmak*. Oh neyse. Devam ettim.
Ama sonra aklıma bir fikir geldi.
Sıradan bir Pazar günüydü. Altı yaşındaki çocuğum bir gece önce kusmuştu. Ben de yazmam gereken kitapla boğuşuyordum.
Ve yemin ederim, bir şey kıçımın altında bir ateş yaktı.
Bu kitap için tüm temel bilgileri bir araya getirdim (ben bir keşif yazarıyım, bu yüzden planlarım gerçekten berbat ama eğlenceli) ve aynı gün yazmaya başladım.
Ve yazdı.
Ve yazdı.
Ve yazdı.
Hayatımın en verimli haftasını geçirdim (her ne kadar yanlış kitabı yazıyor olsam da). Şu anki markama muhtemelen iş amaçlı olması gerektiği kadar uymayan ve yakın geçmişte yazdığım her şeyden daha uzun bir kitap yazdım. İçinde meşru(muş) bir pislik olan bir kitap yazdım (alkış lütfen, genellikle bu konuda başarısız olurum).
Ama ne var biliyor musunuz? Çok eğlendim.
Her neyse. Şimdi saçmaladığıma, size bir hikaye anlattığıma ve sayısız dilbilgisi kuralını çiğnediğime göre...
Umarım siz de bu kitabı kadar sevmişsinizdir. Umarım benimki gibi sizin de kurt adam takıntınızı körüklemiştir.
Gerçekten istiyorum.
Her neyse, seni seviyorum. Bu kitabı okumanı seviyorum. Ürkütücü bir şekilde değil. Senin sayende böyle rastgele şeyler yapma özgürlüğüm olduğu için mutluyum.
Okuduğunuz için teşekkür ederim.
Harikasın!
Tüm sevgimle,
Lola Glass <3

stay in touch

Lola'nın yeni bültenlerini almak istiyorsanız (spam yok!) bu bağlantıyı kullanın:

[LINK](#)

Ya da onu bulun:

[FACEBOOK](#)

[TIKTOK](#)

[INSTAGRAM](#)

[PINTEREST](#)

[GOODREADS](#)

all books by lola glass

Güncel bir kitap listesi ve hangi serilerinin aynı dünyalarda geçtiğine dair bir rehber için Lola'nın web sitesine göz atın

<https://www.authorlolaglass.com/where-do-i-start>

Gerçek Bağımsızlar:

Kurt Kral'ın Eşi

Bağılantılı Bağımsızlar:

Cub Lake Novellaları

Çiftleşen Eşin Hayatta

Kalması Mountain

Wildwood

Aldatma ve Bağlılık

Kurt Tarafından

Sahiplenilen Yasak

Eşler Vahşi Av

Felaketin Kralları

Gecenin Laneti

Outcast Paketi

Feral Paketi

Eş Avı

Seri:

Yanan Krallık Fae Kralı

Şekil Değiştiren Kraliçe'ye

Kurban Edildi

Kurtboğan

Şekil

Değiştiren

Şehir

Doğaüstü Yeraltı Dünyası

Canavarların Ayı Reddedilen

Eş Sığınağı

about the author

Lola, *hafif* bir romantizm takıntısı ve aşk tutkusu olan bir kitap aşığıdır. Özellikle de şımarık kadınlar ve kocaman, büyülü erkekler arasındaki aşka;) Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda kocası ve iki küçük oğluyla takılıyor ya da muhtemelen yememesi gereken (ama yiyeceği) şekerli bir şeyler pişiriyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

